

எனது சூதாக்க ஸாக்க.....

விலை - 25/-

மலைகள்

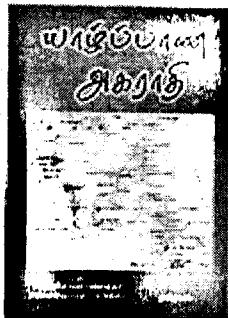
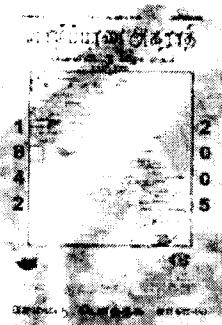
கலைப்பிள்ளைகளுக்காக

மனத மேற்கொத்தை -
இலைக்கீழியமாக்குபவர்!

திங் 2008

அன்புடன் அழைக்கிறது

யாழிலுமை அறை 1442-2005

இலங்கையில் நூல்கள் விநியோகம் விற்பனை, ஏற்றுமதி,
இறக்குமதி பதிப்புத் துறையில்
புதியதோர் சகாப்தம்

சேமமடு பொத்தகசாலை

49,50,52 பீப்பிள்ஸ் பார்க்,
காமூம்பு 11.

தொலைபேசி : 011 - 2472362

தொலைநகல் : 011 - 2448624

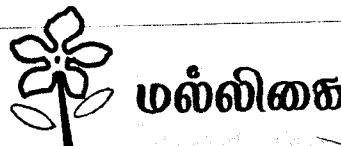
மின்னஞ்சல் : Chemamadu@yahoo.com

காந்தளகம்
சென்னை 02.

தொ.பே. 044 - 24814505.

தமிழ்மண் பதிப்பகம்
சென்னை 17.
தொ.பே. 044 - 24339030

UG 50, 52, People's Park Colombo - 11. Sri Lanka

'ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம் கவி
ஆதியினைய கலைகளில் உள்ளம்
உபைட்டென்றும் நடப்பவர் பிறர்
ஏன் நிலைகள்டு
துள்ளுவர்'

உலகப் பாராளுமன்ற வரலாற்றிலேயே,
இவங்கை நாடா ஞாமன்றத்தில்
மாத்திரம்தான் ஒர் இலக்கியக்
சஞ்சிகை விதங்கு பாராட்டப் பெற்ற
பெற்ற மதி மிக்க சம்பவம்
இடம்பெற்றுள்ளது. துங்கு பாராட்டப்
பெற்ற சஞ்சிகை மல்லிகை. இதனை
இலங்கை நாடாளுமன்றம் பதிவேடான
'ஏன்னார்ட்' பதிவு செய்ததுடன்
எதிர்காலச் சந்ததியினருக்காக
நூலைப்படுத்தியுள்ளது.

50 - வது ஆண்மை
நோக்கி...

ஜன்
326

Mallikai Progressive
Monthly Magazine

படைப்பாரிகளின்
புதிய ஆக்கங்களை மல்லிகை
எதிர்பார்க்கின்றது.

201/4, Sri Kathiresan
Street,
Colombo - 13.
Tel: 2320721

பொறுப்புறம் மல்லிகையுடன்
தொப்பியைப் போன வேண்டும்!

தினசரி மல்லிகைக்குப் பல்வேறு
வகைப்பட்ட கடிதங்கள், ஆக்கங்கள்
வந்து சேருகின்றன. ஒவ்வொன்றையும்
மிக நிதானமாகவும் கவன ஈர்ப்புடனும்
படித்துப் பார்க்கின்றோம்.

ஆனால், குறிப்பாக இளந்தலை
முறையைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர் சிலர்
தமது ஆக்கங்களை எமக்கு அனுப்பும்
போது எந்தவிதமான பொறுப்புணர்ச்சியு
மற்று அவசர கோலத்தில் அனுப்பி
விடுகின்றனர்.

மல்லிகை சிற்றிலக்கிய ஏடாக
இருக்கலாம். ஆனால் அது காலங் கடந்து
பேசப்படக் கூடிய ஒர் ஈழத்து இலக்கிய
வரலாற்றுப் பதிவு ஆவணச் சஞ்சிகை.

அதில் வரும் ஒரு பக்கக் கருத்துக்
கூட, காலங்கள் கடந்து மேற்கோளாகக்
காட்டப்படக் கூடிய பெறுமதி மிக்க
எழுத்து அவணமாக மலரும் என்பதைச்
சம்பந்தப்பட்டவர்கள் மறந்துவிடச்
கூடாது.

தமது ஆக்கங்களை அனுப்புவர்
கள் தமது முகவரியை எழுதுவதில்லை.
சந்தா அனுப்புவர்கள் தெளிவாக முக
வரியைக் குறிப்பிடுவதில்லை. வேறு
இதழ்களுக்கு அனுப்பிய பிரதியையே
மல்லிகைக்கும் அனுப்பி வைத்து விடு
கின்றனர். இத்தகைய குறைபாடுகளைக்
களளந்து கொள்வது அவர்களினுடு எதிர்
கால வளர்ச்சிக்கே நன்மை தருவதாகும்.

- ஆசிரியர்

யல்லியைப் பந்துவினி வெள்ளுக்காலிகள்

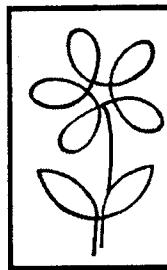
- பொமினிக் ஜீவா

திருமதி. மரகதா சிவலிங்கத்தை நான்றிந்து கொண்டது இவரது கணவர் திரு. சி.சிவலிங்கம் மூலம்தான். கொழும்பு ஜந்தாம் குறுக்குத் தெருவில் இ.சிற்றம்பலம் என்பது பிரசித்த மான் ஒரு மளிகைக் கடை. நாற்பது ஜம்பது களில் கொழும்பில் பெயர் பதித்து மிளிர்ந்த வியாபார ஸ்தலங்களில் ஒன்று இ.சிற்றம்பலம் கடை. சிற்றம்பலம் அவர்களின் முத்த புத்திரன் தான் மரகதா அவர்களின் கணவர், சிவலிங்கம் அவர்கள்.

தெருவில் நான் மல்லிகை விற்றுக்கொண்டிருந்த சமயம் ஒருநாள் இவர் தெரு வோரம் என்னைச் சந்தித்து, “என்றை வீட்டுக்கும் மாதா மாதம் மல்லிகை ஒன்றை அனுப்பி வையுங்கள்” எனக் கூறியவன்னை சந்தாவைப் பாதையோரம் வைத்தே தந்துவிட்டுச் சென்றார். நான் அந்த நேரிய உறவை வலுப்படுத்திக் கொண்டு, அவர்களுடு நிறுவனத்தின் விளம்பரத்தை மாதா மாதம் பெற்றுக் கொண்டு, மல்லிகையின் கடைசிப் பக்க விளம்பரமாக அதை நிரந்தரப்படுத்திக் கொண்டேன். பின்னர்தான் எனக்குத் தெரிந்து அவர் சந்தா நந்து மல்லிகையை ஒழுங்காக அனுப்பச் சொன்னது, தனது துணைவியாரின் இலக்கியப் பசிக்காகவென்று.

மரகதா அவர்கள் மிக நுட்பமான அறிவுச் செல்வம் வாய்க்கப் பெற்றவர். அறிவுத்துறை சார்ந்த பல்வேறு நூல்களை எழுதி, வெளியிட்டு வருபவர். அதிகம் தன்னை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டாத போதிலும், அமைதியாக இருந்து தனது செயற்பாட்டால் தமிழுக்குத் தொண்டு செய்து வருபவர். ரொம்பவும் அமைதியானவர். மல்லிகையின் ஆரம்ப காலம் தொட்டே மல்லிகையின் வளர்ச்சியிலும் எனது ஆரோக்கியத்திலும் அதிகம் அக்கறை காட்டி வருபவர். தரமான வாசகர்.

யாழ்ப்பானக் கோட்டையில் இராணுவம் குடிகொண்டிருந்த அவலமான கால கட்டத்தில் நகரிலிருந்து மூன்று மைல்களுக்கு அப்பால் குடிபெயர வேண்டும் என்ற அவல் நிலை பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட நேரத்தில், நானும் குடும்பத்தினரும் செய்வதறி யாது திகைத்து, திசை வழி தெரியாது அலங்க மலங்க நிலை தளர்ந்திருந்த காலகட்டம். பத்து ரூபா கையில் இருப்பதே அபூர்வம். தினசரி உணவுக்குத் ‘தவண்டை’ அடித்த காலகட்டம். ஒருநாள் காலை பத்து மணி இருக்கும். சைக்கிள் ஒன்றில் மா, அரிசி, சீனி, தேங்காய், வாழைப்பழம் என ஒரு பெரிய மூட்டையைச் சமந்து கொண்டு வந்து என் வீட்டு வாசலில் இறக்கி வைத்தார். “நீங்க கஷ்டப்பட்டுவிண்க என்ட கவலை அவுவக்கு. இதை உங்களிட்டை நேராக் குடுத்திட்டு வரச்சொல்லி அவ சொன்னா!” உண்மையாகச் சொல்லுகிறேன். மனுக்குலத்தின் காருண்ய உணர்வை அன்றுதான் நான் தரிசித்தேன்.

சௌந்தரப் புத்துக்களை

வெளியிட்டு மழுமுடைற்றி ஸோனோர்...

சமீபத்தில் நடந்த எழுத்தாளர் சந்திப்பொன்றில் இந்த விவகாரம் சம்பந்தமாக மிகக் கடுமையான கருத்து மோதல் இடம்பெற்றது.

இந்த எழுத்தாளர் கூட்டத்தில் கோதரச் சிங்கள் எழுத்தாளர்களும் கலந்து கொண்டிருந்தனர். அரசியலைப் போலவே, பல சிங்களப் புத்திஜீவிகளுக்கு நமது பிரச்சினையையும் அதன் பாரிய அடிப்படைச் சிக்கல் களையும் கும்மா மேலோட்டமாகவே அவர்கள் புரிந்து வைத்துள்ளனர். நமது தேசிய ஒருமைப்பாட்டு இலக்கியக் கருத்துக்களைக் கூட, தெளிவின்மையாகவே தெரிந்து வைத்துள்ளனர். தங்களது படைப்புகளைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தாலே போதும்.

நாடு தமுகிய நமது இலக்கிய புதிய முயற்சிக்கு இந்த மேலோட்டமான புரிதல் முறை எந்த வகையிலும் உதவி செய்யப் போவதில்லை என்பதை நாம் அந்தச் சந்திப்பில் கூட்டிக் காட்டினோம்.

வெளியிலிருந்து உள்ளெழுந்து மொழி ஆதிக்கம் செலுத்தும் புத்தக வெளியீட்டு நெருக்கடி சிங்கள் மொழிக்கு இல்லை. அப்படியொரு பெரும் பாதிப்பை அவர்கள் அநுபவத்தில் கண்டறிந்ததில்லை. ஆனால், நமது நாட்டுத் தமிழ் மொழிக்கோ தமிழகத்திலிருந்து இங்கு தினகரி வந்து குவியும் புத்தகங்களாலும் இதழ்களாலும் பாரிய பொருளாதார, கலாசார நெருக்கடியை நமது இலக்கிய உலகத்திற்கு ஏற்படுத்த முடிகிறது. இதைக் கட்டுப்படுத்தியோக வேண்டும்!

தமது புத்தகத்தை தாமே வெளியிட்டு வைக்கும் ஓவ்வொரு படைப்பாளியும் நால் வெளியிட்டதன் காரணத்தால் கடன்காரனாகத் தொடர்ந்து இருந்து வருகின்றான். அதனால் தொடர்ந்து எழுதுவதையே நிறுத்தி விட்டான்!

எனவே, நூல்களை வெளியிட்டுச் சொந்த வெளியீட்டாளர்களாகத் திகழும் ஓவ்வொரு படைப்பாளியும் கூட்டினைந்து செயல்படுவது காலத்தின் கட்டாயமாகும்.

அட்டைப் படம்

ஏழூது, எழூதுவே இயற்றி ஸ்ரீராமல்லான் சுதாராஜ்

- மேமண்கவி

ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியானது பல்வேறு இலக்கிய ஆளுமைகளின் கூட்டுத் தொகுப்பு என்பது ஒருபுறம் உண்மையானாலும், அந்தவேளை அந்த ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய ஆளுமைகள் என்ற நீதியில், அவைகளிடையே பொதிந் திருக்கும் சமூகப் பிரக்ஞங்கு என்பது, ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியின் பொதுப் பண்பாகவே இருக்கிறது. அவ்வாறான ஒரு சமூகப் பிரக்ஞங்குடன் தன்னளவான, தனக்கான இலக்கிய ஆளுமையுடன் தமக்கான அனுபவங்களைத் தந்ததில் - தருவதில் தனித்துவமாக இயங்கிக் கொண்டிருப்பவர் யாழ்ப்பாணத்தின் வடமாராட்சியில் திரு. சிவசாமி - திருமதி. இராசம்மா சிவசாமி தம்பதிகளுக்கு இரண்டாவது ஆண் மகனாகப் பிறந்த இராஜங்கம் என்ற இயற்பெயர் கொண்ட நன்பர் சுதாராஜ் அவர்கள்.

மன் வாசனை எனத் தொடங்கி, தேசிய இலக்கியம் என விரிந்து, புலப்பெயர்வு என பரந்து வளர்ந்திருக்கும் ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய உலகில், யாழ்ப்பாணம் தேவன் அவர்களை தனது ஆரம்பக் கல்வி கற்றவின் பொழுது ஆசிரியராகக் கொண்டதன் ஈர்ப்பில், 1972ஆம் ஆண்டு ‘ஓளி’ எனும் சஞ்சிகையில் ‘இனி வருமோ உறக்கம்?’ எனும் சிறுகதை மூலம் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் உட்புகுந்தவர் சுதாராஜ் அவர்கள்.

தொழில் நிபுணத்துவத்தின் அடிப்படையில் சுதாராஜ் ஒரு மின் பொறியியலாளர் என்ற போதும், தனது தேசிய - பிரதேச இருப்பினுடாகவும், தொழில் நிமித்தம் சர்வதேச நீதியாகவும் பெற்ற அனுபவங்களை, தரிசனங்களை நூற்றுக்கணக்கான ஆக்க இலக்கிய சிருஷ்டிகளாகவும், தந்த ஒரு படைப்பாளியாக Non Fictionகளாகவும் சுதாராஜ் திகழ்கிறார்.

சுதாராஜின் படைப்புகளில் வெளிப்படும் அனுபவங்களிலும், தரிசனங்களிலும் மனித நேயம் அடிச்சரடாக இழையோடு தலைத் தமிழ்ப் பணிமனை வெளியீடாக வெளிவந்த இவரது முதல் சிறுகதைத் தொகுப்பான ‘பலாத்காரம்’ தொடக்கம்

சிரித்திரன் வெளியீடாக வெளிவந்து, இலங்கையின் 1980 முதல் 1988 வரை யிலான காலகட்டத்தில் வெளிவந்த சிறுகதைத் தொகுப்புகளில் சிறந்த தொகுப்பாக தேர்வு செய்யப்பட்டு, சாலூநித்திய மண்டலப் பரிசைப் பெற்ற ‘கொடுத்தல்’ என்னும் தொகுப்பு, மற்றும் மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடுகளாக வெளிவந்த இரு தொகுப்புகளான ‘ஒருநாளில் மறைந்த இரு மாலைப் பொழுதுகள்’, ‘தெரியாத பக்கங்கள்’, எம்.டி.குண்சேன் வின் வெளியீடில் வந்த ‘காற்றோடு போகுதல்’, செ.யோகநாதன் அவர்களால் தொகுக்கப்பட்டு தேனுகா பதிப்பாக வெளிவந்த ‘சுதாராஜ் கதைகள்’ வரையிலான இவரது கதைத் தொகுப்புகளையும் சரி, சுதாராஜ் தொழில் நிமித்தம் போன இத்தாவி, சரான் - சராக் போர் முனை, வட-யமன், தென்-யமன் போர் முனை, அல்ஜீரியா, கிரீஸ், இந்தோனேஷியா, பாகிஸ்தான், குவைத், எகிப்து என இவர் போன, மாட்டிக் கொண்ட பல உலகப் பிரதேசங்களிலும், அப்பிரதேசங்களுக்குப் போக இவர் மேற்கொண்ட கப்பற யயனங்களிலும் சந்தித்த மனிதர்களைப் பற்றி சிறுகதையாகவும் அல்லாமல் Non Fictionகளாகவும் அல்லாமல் எழுதிய படைப்புக்களைக் கொண்ட தொகுப்பாக மனிமேகலைப் பதிப்பாக வெளிவந்த ‘மனித தரிசனங்கள்’ எனும் தொகுப்பையும் சரி, அல்லது இப் படைப்புகளில் பல மனிமேகலை பதிப்பக்கத்தின் மறுபதிப்புகளாக வந்த நூல்களில் அடங்கியப் படைப்புகளையும் சரி, மேலோட்டமாக படிக்கின்ற ஒரு

வாசகனாலும் சுதாராஜின் படைப்புகளில் இழையோடும் மனித நேயத்தை புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கும்.

இன்னும் ஆழந்த நிலையில் சுதாராஜின் படைப்புகளில் நாம் ஒருமித்த நிலையில் மூழ்கி எழும் பொழுது அந்த நேயம் என்பது வெறுமனே மனிதநேயம் என்று சொல்வதை விட, சுக ஜீவராசிகளின் மீதான நேயமாகவும் இருப்பதை நாம் கண்டுகொள்ளக் கூடியதாக இருக்கும். அந்த உண்மையை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் இவரது படைப்புகளில் பலவற்றில் அஃறினை உயிரினங்கள் கவனம் பெறும் வகையில் பாத்திரங்களாகப் படைக்கப்பட்டு இருப்பதைச் சொல்லலாம். அவ்வாறான நேயம் மனித குலத்தில் வளர், அக்குலத்தும் போன இத்தாவி, சரான் - சராக் போர் முனை, வட-யமன், தென்-யமன் போர் முனை, அல்ஜீரியா, கிரீஸ், இந்தோனேஷியா, பாகிஸ்தான், குவைத், எகிப்து என இவர் போன, மாட்டிக் கொண்ட பல உலகப் பிரதேசங்களிலும், அப்பிரதேசங்களுக்குப் போக இவர் மேற்கொண்ட கப்பற யயனங்களிலும் சந்தித்த மனிதர்களைப் பற்றி சிறுகதையாகவும் அல்லாமல் Non Fictionகளாகவும் அல்லாமல் எழுதிய படைப்புக்களைக் கொண்ட தொகுப்பாக மனிமேகலைப் பதிப்பாக வெளிவராத வடிவமைப்பில் சிறுவர் இலக்கிய நூல்களைப் படைத்து, பதிப்பித்துத் தந்து, ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுவர் இலக்கியத்துறைக்கு பங்களிப்பு செய்தவராக மாற்றுவதோடு, அவ்வாறான சிறுவர் இலக்கிய வளர்ச்சிக்காக முதலில் வெளியே செல்லாமல், இவரது பிள்ளைகளான தேனுகா,

ஆருத்ரா, ஆனந்தன் ஆகியோரைச் சிறுவர் இலக்கியப் படைப்பாளிகளாக மாற்றி, சிறுவர் இலக்கியங்களைத் தமிழில் படைப்பாளிகளாகவும், அப்படைப்புகளை நூல்களாக வெளியிடுபவர்களாகவும், பிறமொழிகளில் வெளிவந்த சிறுவர் இலக்கியப் படைப்புகளைத் தமிழில் மொழி மாற்றம் செய்து, நூல்களாக வெளியிடுபவர்களாகவும் உருவாக வழி வகுத்து இருக்கிறது.

இவ்வாறாக, சுதாராஜ் 'இலக்கிய எழுத்து' என்ற ஊடகத்தின் வழியாக பணியாற்றுவதில் பங்களிப்புச் செய்வதில் மட்டுமே திருப்தி அடைந்தவராகத் தெரியவில்லை. அதற்கும் மேலாக ஒரு வகையான களப்பணி சிலவற்றை ஆற்றுகின்ற ஒரு படைப்பாளியாகவும் திகழ்கிறார்.

தொடர்ந்து இலக்கியச் சூழலில் தன்னை இருத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்ற உணர்வின் அமுதத்தில் முதற் கட்டமாகத் தான் வாழும் பிரதேசத்தில் ஒரு புத்தகக் கடையை நிறுவியதன் மூலம், தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறார். அந்தப் பணியின் செயற்பாடுகளாகத் தனது பிரதேசமான புத்தளத்தின் பாடசாலைகளுக்கும் மற்றும் சூழக நிறுவனங்களுக்கும் மட்டுமல்லாது அப்பிரதேசத்தின் வாசகர்களுக்கும் மும்மொழிகளிலும் வெளிவந்த நல்ல இலக்கிய நூல்கள் கிடைக்க வழி சமைத்து இருக்கிறார்.

இவ்வாறான இலக்கியம் சார்ந்த களப்பணிகள் செய்ய வேண்டும் என்ற

உந்துதல் சுதாராஜை இன்னொரு கட்டத் திற்கு அழைத்துச் சென்றிருக்கிறது. அது ஒரு பதிப்பகத்தை நிறுவுதல் என்ற தளத்திற்கு அவனா இழுத்துச் சென்று நிறுத்தியிருக்கிறது. அதுதான் தனதும், பிறரதுமான 15இற்கும் மேலான நூல்களை பதிப்பித்த, அவால் உருவாக்கப்பட்ட தேனுகா பதிப்பாகம் ஆகும்.

புத்தகக் கடை தொடர்க்கி தேனுகா பதிப்பகம் எனத் தொடர்களிற் சுதாராஜின் இக்களப் பணிகளில் ஒன்றான தேனுகா பதிப்பகத்தின் அனுசரணையாக சுதாராஜ் தான் வளர்ந்த இலக்கியப் பண்ணைகளில் ஒன்றான சிரித்திரானையும் அதன் ஸ்தாபகரும், அங்குஞ்சிகையின் ஆசிரியருமான அமார் விவாஜன சந்தரம் (சந்தர்) அவர்களை கொரிவிக்கும் முகமாகவும், ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியை ஊக்குவிக்கும் முகமாகவும் 2002 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 'சிரித்திரன் சந்தர் விருது' என்ற விருது ஒன்று உருவாக்கி, அந்தந்த ஆண்டு ஈழத்து இலக்கியப் படைப்பாளிகளால் பிரசரிக்கப்படும் சிறுகதை, கவிதை, சிறுவர் இலக்கியம் ஆகிய மூன்று துறை சார்ந்த தோற்றுதொகுப்பபட்ட சிறந்த நூல்களுக்கு சான்றிதழ்களையும், பணப்பரிசிலையும் தொடர்ந்து வழங்கி வருவதை நடைமுறைப்படுத்தி வருகிறார்.

இப்பணிகளினுடாகச் சிங்கள இலக்கியவாதிகளுடன் மிகுந்த நெருக்கத்தையும் கொண்டவாக இருக்கிறார். அதன் பயனாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இவரது சிறுகதைகள் சிங்கள மொழி

யில் மொழி மற்றம் செய்யப்பட்டு, பேராசிரியர் களில் ஆரியரட்னா அவர்களின் முன்னுரையுடன் 'காட்டதொல் பவற முத' எனும் தொகுப்பாகவும், காலோ பொன்சோ அவர்களின் முன்னுரையுடன் 'நொபென்னி பத' எனும் தொகுப்பாகவும் வெளிவரக் கூடியதாக இருந்தது. அத்தோடு, சுதாராஜின் கதைகள் ஆங்கிலம், யப்பான் போன்ற உலக மொழிகளிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

வன்முறை, போர் இவை மனித குலத்தின் மீது ஏற்படுத்தும் நெருக்கடிகள், பேரழிவுகள் அதிலும் குறிப்பாக இலங்கை வாழ் மக்கள் எல்லோரும் இவைகளைதான் எதிர்கொள்கிறார்கள் என்பதை, தெரிவிக்கும் சுதாராஜின் படைப்புகள் அவ்வாறாக மொழி மாற்றம் செய்யப்படும் பொழுது, அந்தவன்முறை, போர் என்பன - பால்டி இனம், குலம், மொழி, வயது இவ்வாரான எந்த பேதங்களையும் பார்க்காது ஏற்படுத்தும் நெருக்கடிகள், பேரழிவுகள் சகலருக்கும் பொதுவானவை என்ற வகையில் சிங்கள மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட சுதாராஜின் கதைகளை வாசித்த சிங்கள மொழி வாசகர்கள் அவருடன் தொடர்பு கொண்டு சொன்ன கருத்துக்கள் குறிப்பிடத்தக்கன.

அதேவேளை, 1992ஆம் ஆண்டு ஆனந்தவிகடன் வைர விழாப் போட்டியில் இவரது சிறுகதையான 'அடைக்கலம்' முதற் பரிசை பெற்றபோது, தமிழக மக்கள் - உலகில் இன்னொரு பகுதியில் வாழும் தமிழ் பேசும் மக்கள்,

அவர்கள் தமிழ்ப் பேசும் மக்களாக இருக்கிறார்கள் என்பதற்காகவே எதிர்கொள்ளும் நெருக்கடிகளை அறியக் கூடியதாக இருந்தது. அத்தோடு சிங்கள இலக்கியக்காரர்களுடனான இத்தொடர்பு இவரது 'காட்டில் வாழும் கரடி நாட்டுக்கு வந்த கதை' எனும் சிறுவர் இலக்கியம் தொலைக்காட்சி நாடகமாக உருவாக்கம் பெற வழி சமைத்துத் தந்திருக்கிறது.

சுதாராஜ் தனது தேனுகா பதிப்பகத் தின் அனுசரணையாக, தான் வளர்ந்த இலக்கியப் பண்ணையான சிரித்திரன் ஆசிரியர் அமர் சிவஞானசந்தரம் அவர்களைக் கொரரவிக்கப் பயன்படுத்திக் கொண்டது போல், அவரது சிங்கள மொழி இலக்கியவாதிகளுடனான தொடர்பை, தான் வளர்ந்த இன்னொரு இலக்கியப் பண்ணையான மல்லிகையின் ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா அவர்களினது உழைப்பைப் பற்றி எலவே சிங்கள கலை இலக்கிய இயக்கங்கள் அறிந்து வைத்திருந்தாலும், மேலும் விரிவாக ஜீவா அவர்களின் இலக்கிய உழைப்பைப் பற்றி அவ்வியக்கங்கள் அறிய வைத்தவர் இவர்.

அத்தோடு அத்தகைய தொடர்பை சுதாராஜ் மேலும் இரு பணிகளுக்காக நன்றாக பயன்படுத்தியிருக்கிறார். ஒன்று, இன்றைய இன நெருக்கடி, போர் போன்றவற்றால் தமிழ் பேசும் மக்கள் எதிர்கொள்ளும் நெருக்கடிகள், பிரசினைகள் சிங்களம் பேசும் மக்களுக்குச் சரியாக இன்னும், இன்றும் எடுத்துச் சொல்லப்படாத நிலையில் சிங்க

கள மொழி பேசும் சாதாரண மக்களுக்கும், அவர்களது இலக்கியவாதிகளுக்கும் எடுத்துரைக்க ஒரு தருணமாக அத் தொடர்புகளைப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார். அடுத்து, அரசு மட்டத்தில் கலை இலக்கியத்திற்காக அறிவிக்கப்படும் திட்டங்களில் தமிழ் பேசும் மக்களின் பங்கும் வழங்கப்படல் வேண்டும் என எடுத்துரைத்து அதை நடைமுறைப் படுத்துவதற்கும், அவர்களுடனான உறவைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதுடன், அத்தகைய திட்டங்களில் தமிழ் பேசும் மக்களும் பங்கேற்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் அவ்வாறான திட்டங்களைப் பற்றித் தமிழ் பேசும் கலை இலக்கியவாதிகள் அறியவும் செய்கிறார்.

இவ்வாறாகத் தன்னார்வம் மிக்க ஒரு குழு செய்ய வேண்டிய பணிகளைத் தனி மனிதனாக நின்று செய்து கொண்டிருக்கும் சுதாராஜ், ஸழத்து தமிழ் இலக்கிய உலகில், சிறுக்கைப் படைப் பாளியாக அறியப்பட்டு இருந்தாலும், நாவல் துறையிலும் அவரது பங்கு இருக்கத்தான் செய்கிறது.

மனித மன ஒட்டங்களை சித்திரிக்கும் ஒரு வகை பரிசோதனை முயற்சியுடன் எழுதப்பட்டு, 80களில் நல்ல பல தமிழ் நாவல்கள் வெளியிட்ட வீரகேசரி பிரசரம் நிறுவனத்தில் பிரசரத்திற்கு தெரிவு செய்யப்பட்டும், துரதிர்ஷ்டவசமாக காணாமல் போன ‘மனம்’ என்ற நாவலும், அதே வீரகேசரி பிரசர நிறுவனத்தினால் 1981ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட அன்றைய இளைஞர்களின்

பிரச்சினைகளைச் சொன்ன ‘இளமைக் கோலங்கள்’ நாவலும், அவரது நாவல் துறைக்கான பங்களிப்பாக இருக்க, இன்றைய நாளில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட நாவல்களை எதிர்ப்பாகின்றதையும் இங்கு சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும். அதற்கு தகுந்த காரணம் இல்லாமல் இல்லை. போர், வன்முறை என்பது மனித குலத்தை மரணத்தின் பிடிக்குள் சிக்க வைக்கும் கொடுரமும், அது சார்ந்த அனுபவங்கள் சுதாராஜ் பிறந்து வாழும் மன் தொடக்கம், சுராண் - சுராக் போர்முனை, வட-யமன், தென்யமன் போர்முனைகள் வரை நிலவு கின்றதை கண்ட அனுபவங்களும், அத் தகைய நாடுகளுக்குச் செல்ல இவர் மேற்கொண்ட கடற் பயணங்களில் சந்தித்த மனிதர்கள், அக்கப்பல் பயணங்களில் மரணத்தின் அருகே சென்று வந்த திகில் நிறைந்த அனுபவங்கள், இன்றைய ஈழத்து தமிழ் ஆக்க இலக்கிய படைப்பாளிகளிடம் காணப்படாத அனுபவங்கள் என்ற வகையில் அத் தகைய அனுபவங்கள் சுதாராஜிடம் நிறைவே காணப்படுவதால் இன்றைய குழலில் அவரிடம் புதிய பரிமாணத்துடனான பல நாவல்களை எதிர்பார்க்க வைத்துள்ளது. அத்தகைய நாவல்களை சுதாராஜ் தனது தனிப்பட்ட தொழிற் சுமைகளுக்கு மத்தியிலும் படைத்துத் தந்தாராளால் எல்லோ உலக தமிழ் இலக்கியத்தை உருவாக்க இன்றைய ஈழத்து தமிழ் இலக்கியம் தயாராக்க கொண்டிருக்கும் இன்றைய காலகட்டத்தில், அந்தப் போக்கில் சுதாராஜும் பங்கேற்றவராக இருப்பார் என்பது எமது கணிப்பும் எதிர்பார்ப்புமாகும்.*

நீண்ட நாட்கள் கழித்து ஊருக்குப் போயிருந்தேன்.

மலைக்காற்று படப் பட உடல் சிலிர்த்தது.

அறுதலாய் உறவுகளோடு கைத்ததேன்.

லயங்கள் எல்லாம் ஏறி இறங்கினேன்.

குழந்தைகள் கண்டேன் குதாகலமடைந்தேன்.

தேயிலை மனம் கமழுத் தேநீர் அருந்தினேன்.

கோவில் சென்றேன் அமைதியாக இருந்தது.

இரு பூக்கும் வரை அடுக்க வீட்டில் அரட்டை அடித்தேன்.

அம்மா அப்பாவோடு சந்தை போனேன்.

கவுச்சி சமைத்தாள் அம்மா நாக்கு சுவைப்பட ருசித்தேன்.

ஆற்றுக்குச் சென்று ஆசைத்தீர்க் குளித்தேன்.

ஸ்ரீதரும்புதல்

மண் ரசித்தேன்,
மழை ரசித்தேன்,
வானம் ரசித்தேன்.

மேகம் ரசித்தேன்,
நிலவு ரசித்தேன்,
மின்மினி ரசித்தேன்,
ஆறு ரசித்தேன்,
காகம் ரசித்தேன்.

ஆறுதலாய் அமைதியாய்
பனிக்காற்றுச் சுவாசித்து
பத்து நாட்கள் கழித்துத்
திரும்பும் என்னை
மூச்சுத் திணறும்
ஏரிபொருள் புகை கக்க கக்க
வரவேற்றது
பெரு நகரம்.

கனிவுமதி

மே மாத மல்லிகை மஞ்சள் நிறத்தில் சுஞ்சிகை கட்டுகளுக்கு மத்தியில் மிகத் தெளிவாகத் தெரிந்தது விற்கும் இடத்தில்.

இங்கே இருந்தாலும் இந்திய அரசியலை மிகவும் அவதானத்துடன் பார்த்து வருகிறீர்கள்.

தமிழ் நாடு தமிழர்களுக்கு ஏதோ தூக்கி வழங்கி விடும் என்ற எதிர்பார்ப்புத் பல தமிழர்களிடம் இருப்பதனைப் பலமுறை பார்த்திருக்கிறேன்.

தமது பிராந்திய நலனைத் தவிர வேறொதையும் அது அக்கறை கொள்ளாது. இனி ஒருமுறை எமது வான் எல்லைக்குள் வந்து உணவுப் பொட்டலம் போட எந்த இந்திய விமானங்களும் வரா.

எமது சுயம் தொடர்பாக நாமே சிந்திக்க வேண்டும்.

டொக்டர் ச.முருகானந்தனைக் கனம் பண்ணியிருப்பது தகும். தியாகத்தோடு வேலையையும் எழுத்தையும் வரித்துக் கொண்டிருப்பவர் அவர்.

செங்கை ஆழியான் நல்ல ஒரு பணியைச் செய்கிறார். எழுத்தாளர்களைத் தொகுக்கும் பணி. அதற்கு எல்லோரும் உதவி வேண்டும்.

மலையக எழுத்தாளர்களில் பலர் மிகவும் கஷ்ட ஜீவனம் நடத்துகிறார்கள் என்று பாலா.சங்குப்பிள்ளை சொன்னது சரி. குறிஞ்சி தென்னவன் உயிருடன் இருக்கும் போது யாருமே கவனிக்கவில்லை. அவர் ஏழ்மையோடு வாழ்ந்து ஏழ்மையோடே மரணித்தவர்.

அவர் இறந்தன் பின்பு அவரது குடும்பத்துக்கு இலட்ச ரூபாய் சேகரித்து மிகவும் கஷ்டத்தோடு அதனை ஒரு விரதமாக செய்து முடித்தவர் இரா.அ.இராமன்; அது எனக்கு நன்றாகவே தெரியும். மத்திய மாகாண அமைச்சர், கலாச்சார அமைச்சர்கள் இவை தொடர்பாக கவனிக்க வேண்டுவது எமது கடமையாகவும் இருக்கிறது.

வண்ணை தெய்வம் பற்றி குறிப்பிட்டிருந்திர்கள். அவர் ஓடி ஓடி இலக்கிய வேலைகள் செய்பவர். சிறுசிறுப்பானவர். அவர் இருப்பது வண்டனில் அல்ல, பிரான்ஸில்.

- இளைய அப்துல்லாவும்.

மார்க், ஏப்ரல் மல்லிகை இதழ்கள் படித்தேன். காத்திரமான படைப்புகள் இருந்தன. முன்பை விட சிறுகதைகள் குறைவாக இருந்த போதும், நல்ல சிறுகதைகளை வாசிக்க முடிந்தது. உதாரணமாக ‘பார்வை’ சிறுகதையைக் குறிப்பிடலாம்.

வீ.அரசு, பாலசிங்கம் உள்ளிட்டோரது நல்ல கட்டுரைகள் காணப் பட்டன. செங்கை ஆழியான் அவர்களின் கட்டுரை உயர்தர (தமிழ்) மாணவர்களுக்கு உகந்தது. மல்லிகையை பாடசாலை மாணவர்கள் எவ்வளவு பயன்படுத்துகிறார்கள் என்பது கேள்வியே?

முப்தாஸ் ஹபிள், எல்.வஸீம் அக்ரம் ஆகியோரது கவிதைகள் மிக மிக அருமை. இரண்டு கவிதைகள் பிரசரமானாலும் நல்ல கவிதைகளாக மனதைத் தொட்டன.

- பெளামி

‘மே’ மல்லிகை

தென்னியானின் ‘பூச்சியம் பூச்சியம் அல்ல’ என்னும் தொடர் வாழ்க்கையில் எந்தளவுக்குத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி யுள்ளது என்பதைப் படிக்கும் பொழுது இவ்வளவு கொடுரேமான மனிதர்கள் மத்தியலா நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம் என்ற எளிச்சல் ஏற்படுகின்றது.

சாதியத் திமிர், மனித நேயத்தைத் தூண்டிப் புதைத்து விட்டு,

சுவர்க்கத்தை அமைக்க முனைகின்ற போக்கைப் பார்க்கும் பொழுது, வேடிக் கோக்காவும் விசனமாகவும் இருக்கிறது.

கோப்பை, பீங்கான்களில் கூடசாதிய வெளிப்பாடு என்றால், கோப்பை பீங்கான் உற்பத்தியாளர்களின் குலம் கோத்திரம் எந்த வகையில் ஒவ்வும்?

செங்கை ஆழியானின் ‘ஆழத்தின் புனைகதைப் படைப்பாளிகள்’ என்னும் தொடர், தமிழ் மொழியைச் சிறப்பாகக் கற்கும் மாணவர்களுக்கு மிகவும் பயனுள்ளதாக அமையும்.

கே.டானியலின் நாவல்கள் பற்றி மா.பாலசிங்கம் எழுதிய கட்டுரையில், ‘ஆறு நாவல்களிலும் படுமுடிச்சுக்களை யுடைய சிக்கலான கதைகளைப் படிக்க முடியாது. ஆனால் அன்றைய ஓர் அசலான யாழ்ப்பாணத்துக் கிராமத்தின் இதயம் எழுத்தில் சித்தரிக்கப் பெற்றுள்ளது. கிராமத்தவரின் பலங்கள், பலவீனங்கள் என்பன சொல்லப்பட்டுள்ளன. நாவலாசிரியரின் பேணா ஒரு வீடியோ கமராவின் இயக்கத்தைப் பெற்றிருப்பதைத் தரிசிக்க முடி கின்றது’ என்று குறிப்பிட்டிருப்பது நோக்கற்பாலதாகும்.

விபவி கலாசார மையம், முறைக்கு கலை இலக்கியப் பேரவை இணைந்து நடத்திய ஆய்வுக் கருத்தரங்கு இலக்கியத் தேடலுக்கு ஓர் உந்து சக்தியாக அமையும்.

- சாரணா கையும்

ஒரு காமிக் நாவல் எழுத்தாளன் வீதி யோரமாக நடந்து வந்து கொண்டிருந்தான். அவனது காமிக் நாவலை அவன் விரும்பியவாறே விற்றுவிட்ட மகிழ்ச்சி அவனுக்கு. தனது சந்தோஷத்தைக் கொண்டாட அருகில் நின்று கொண்டிருந்த ஐஸ்கிரீம் வண்டியில் ஐஸ்கிரீம் வாங்குகின்றான். அவனோடு அந்த இடத்தில் இரண்டு கல்லூரி மாணவிகளும், சிறு நாய் ஓன்றைக் கையில் வைத்திருக்கின்ற ஒரு பெண்ணும் இருக்கின்றார்கள். மாணவிகள் ஒரு செல்போனில் மாறி மாறிக் கதைத்துக் கொண்டனர். பெண்ணோ தனியாகக் கதைத்தபடி இருக்கின்றாள். எழுத்தாளனிடம் செல்போன் இல்லை. தொலைத் தொடர்பு கோபுரங்களில் இருந்து ஏதோ ஒரு துடிப்பு வந்து செல்போனைத் தாக்குகின்றது. பெண் தான் கதைத்துக் கொண்டிருந்த செல்போனை மூடி வைத்து விட்டு வண்டியின் ஐன்னல் வழியே உள்ளே ஏற முயற்சிக்கின்றாள். ஏறியபடி விற்பனையாளரின் குரல் வளையை நெரிக்க அவன் எத்தனிக்கிறாள். திடீரெனப் பக்கத்தில் இருந்த கல்லூரி மாணவி பெண்ணின் குரல் வளையை நெரிக்கிறாள். மெதுவாக ஏதோ முன்னுமுனுத்தபடி பின்வாங்குகிறாள். மற்றைய கல்லூரி மாணவி. பெண்ணுடைய நாய் தெருவில் வந்த வண்டியால் அடிபட்டுச் செத்துப் போகிறது. வீதியின் ஒரு ஓரத்தில் தனது நாய்டன் செல்போனில் பேசியபடியே வந்த தொழில்திபர் போனை மூடிவிட்டு நாயின் காதுகளைக் கடிக்கிறார். எழுத்தாளனுக்கோ ஓன்றுமே புரியவில்லை. அடுத்த கணம்...

இவ்வாறு தொடங்குகிறது ஸ்ரீபன் கிங் (Stephen King) எழுதிய செல் (Cell) என்ற நாவல். ‘ஸொம்பி’ நாவல் (Zombie) எழுத்தாளர்களில் புக்கு பெற்ற கிங்கின் புதிய படைப்பு தான் இந்த செல் என்ற நாவல். ‘ஸொம்பி’ என்பது ஓர் ஆபிரிக்க மொழிச் சொல். உயிரற்றவற்றுக்கு உயிர் கொடுத்து வாழ வைத்தலே இவ்வாறு ஸொம்பி எனப்படுகிறது. ஆபிரிக்கர்கள் சுவத்துக்கு உயிர் கொடுத்து வாழ வைத்தலேயே ‘ஸொம்பி’ என அழைப்பார்.

கடந்த காலங்களில் இறந்த பூணைகள், கொலை செய்யும் கோமாளிகள், அரசாங்க உதவியாளர்கள் எனப் பல பாத்திரங்களின் ஊடாக மக்களை உறைய வைத்தவர் இந்த ஸ்ரீபன் கிங். அதேபோல பேய்கள், இரத்தக் காட்டேரிகள்

என்பன மூலமும் அலற வைத்தவர். அவரது ‘The Shining’ நாவல் தலைசிறந்த பேய் வீட்டுக் கதைகளில் ஒன்றாகக் கருதப்படுகிறது. இங்கே செல்போன் ஸொம்பியாக வடிவ மெடுத்திருக்கிறது. ஸொம்பி நாவல்கள் படித்தவர்களால் செல்லை ஒரு ஸொம்பியாக எண்ணிக்கூடப் பார்க்க முடியாது. ஆனால் அதை நிஜம் போல நிறுவியிருக்கின்றார் கிங்.

நடைமுறையில் செல்களுடன் திரி யும் மனிதர்கள் வேறு மனிதர்களாகவே ஆகிப் போவதைப் பலமுறை நாமே கண்டிருக்கிறோம். செல் வித்தியாச மான ஒரு உலகில் மனிதனை சஞ்சரிக்க வைக்கிறது. அத்தோடு நெருக்கம் அதிகரிக்க அதிகரிக்க அதனது ஆளுகைக் குட்பட்டவர்களாகவே நாம் வாழ்கின்றோம் என்பதையே காட்ட முயல்கின்றது அந்நாவல். வழமையான ஸொம்பி நாவல்களில் இடையிடையே திடீரென ஓன்று இரண்டு என ஸொம்பிகள் தோன்றித் திடீரெனத் தாக்கிவிட்டு மறைந்து விடும். அவ்வாறே படங்களும், நாவல்களும் சொல்லி வந்துள்ளன. செல் நாவலில் அந்தப் பிரச்சினையே இல்லை. ஒரு ஐஸ்கிரீம் கோணை நிரப்பும் நேரத்தில் பல இலட்சக்கணக்கான ஸொம்பிகளைக் கணக் கண் முன்னே நிறுத்துகிறார். அதுவும் இயல்பாக யதார்த்தம் மீறாமல் அவர்களைப் படைத்திருப்பது புதுமை.

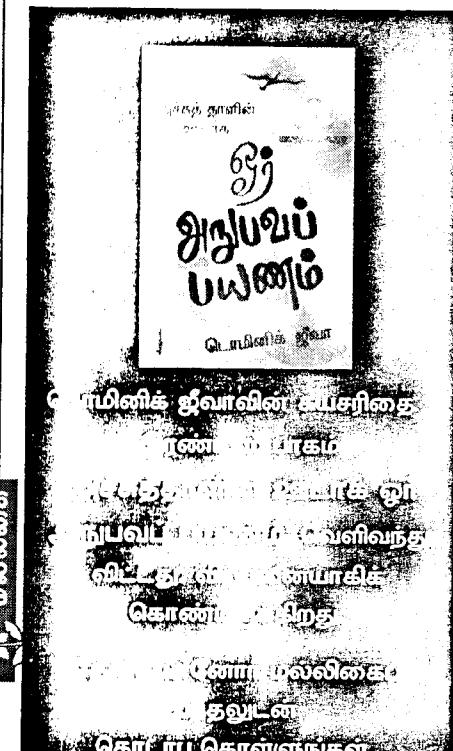
ஸொம்பிகள் இலகுவாக அழிக்கப் படக் கூடியவை. (நாவல்களின் அடிப்படையில்) துப்பாக்கியால் கூட்டுவடன் இறந்துபோய் விடுபவை. பேய்கள், காட்டேரிகள் போல உயிர்த்தெழுதல் நடைபெறுவதில்லை. இந்த நாவலில் அவை எதுவும் சாத்தியமில்லை. ஏனெனில் ஸொம்பி என்பது மனி தனுக்கும், செல்லுக்கும் இடையிலான பினைப்பின் வெளிப்பாடு. எதை அழிக்க முடியும்? என்ன செய்யலாம்?

நடைமுறையில் செல்களுடன் திரி யும் மனிதர்கள் வேறு மனிதர்களாகவே ஆகிப் போவதைப் பலமுறை நாமே கண்டிருக்கிறோம். செல் வித்தியாச மான ஒரு உலகில் மனிதனை சஞ்சரிக்க வைக்கிறது. அத்தோடு நெருக்கம் அதிகரிக்க அதிகரிக்க அதனது ஆளுகைக் குட்பட்டவர்களாகவே நாம் வாழ்கின்றோம் என்பதையே காட்ட முயல்கின்றது அந்நாவல். வழமையான ஸொம்பி நாவல்களில் இடையிடையே திடீரென ஓன்று இரண்டு என ஸொம்பிகள் தோன்றித் திடீரெனத் தாக்கிவிட்டு மறைந்து விடும். அவ்வாறே படங்களும், நாவல்களும் சொல்லி வந்துள்ளன. செல் நாவலில் அந்தப் பிரச்சினையே இல்லை. ஒரு ஐஸ்கிரீம் கோணை நிரப்பும் நேரத்தில் பல இலட்சக்கணக்கான ஸொம்பிகளைக் கணக் கண் முன்னே நிறுத்துகிறார். அதுவும் இயல்பாக யதார்த்தம் மீறாமல் அவர்களைப் படைத்திருப்பது புதுமை.

“அதிர்ச்சியையே மிகச் சிறந்த உணர்வு வெளிப்பாடாக நான் கருதுகிறேன். அதையே நான் செய்விலும் செய்கின்றேன். அது முடியாதவிடத்து நான் வாசகனைப் பயமுறுத்திப் பார்க்கின்றேன்” என்கிறார் ஸ்ரீபன் கிங். வழமையான அவர் நாவல்களில் கானப்படும் பயங்கரங்கள் இந்நாவலில் இல்லை என்பது குறையே.

ஆனால் எதிர்பார்ப்பில்லாத ஒன்றைப் பற்றிய பயத்தை இந்நாவல் இப்போதே ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. சாதாரண நிகழ்ச்சிகளில் செல் எவ்வளவு முக்கியத்துவம் பெறுகிறது என்பதையே அழகாகக் காட்டியுள்ளது இந்நாவல். நாவலை வாசித்து முடிந்த பின்னரும் சரி செல் பேசும் அனைவருக்கும் குலை நடுக்கம் ஏற்பட்டிருக்கும் என்பதில் ஜயமில்லை. இதை வாசித்த பின்னர் செல்களைக் கைவிட வேண்டிய நிலைக்குப் பலர் உந்தப்படுவதையும் தவிர்க்க முடியாது.

இறந்த நாய், பூனை, மனிதன், காட்டேரி என எழுதிக் கொண்டிருந்த ஸ்லைபன் கிங் புதிய தொழில்நுட்ப வளர்ச்சிக்கு ஏற்ற வகையில் செல்லவே ஒரு ஸொம்பியாக்கிய முயற்சி புதுமை! இனிவரும் காலங்களில் கம்பியூட்டர் வைரஸை ஸொம்பியாக்கி நாவல் படைப்பாராக்கும் கிங். பொறுத் திருந்துதான் பார்க்க வேண்டும்.

A.R.R. HAIR DRESSERS

89, Church Road
Mattakuliya
Colombo - 15.

முற்றிலும் குளிருட்டப் பெற்ற சலுான்
தொலைபேசி : 0777 - 790385

செப்டெம்பர் நிலையுகள்

- கோபோ

அண்மையில் 11'09"01 - SEPTEMBER 11 - என்றவொரு ஆவணப் படத்தைப் பார்க்கக் கிடைத்தது. வழைமையான ஆவணப் படங்களைவிட, இது மிகவும் வித்தியாசமானதோரு ஆவணப்படம். உண்மையில் இதை ஆவணப் படங்களின் தொகுப்பு என்று நான் சொல்ல வேண்டும் என நினைக்கிறேன். அமெரிக்காவின் இரட்டைக் கோபுரங்கள் மீதான தாக்குதல் பற்றியதாகவும், அதனோடு தொடர்பான கருத்தாக்கங்களை பற்றிய பதினொரு இயக்குநர்களின் தனித்தனி ஆவணப் படங்களின் தொகுப்பே இந்தப் படம். இதைப் பார்த்த போது கடந்த ஆண்டில் கொழும்பில் காண்பிக்கப்பட்ட 'செப்தெம்பர் நிலையுகள்' என்ற ஆவணப்படம் நினைவுக்கு வந்தது. 11'09"01 - SEPTEMBER 11 படம் பற்றிய செய்திகளைப் பார்க்க முன்னர் மேலைத்தேயே படத்துடன் ஒப்பு நோக்கக் கூடிய ஒரு உள்ளூர் படைப்பாக 'செப்தெம்பர் நிலையுகள்' இருக்கின்றமையால் அது குறித்து கட்டாயம் பேச வேண்டும் என்று நினைக்கின்றேன்.

இந்த 'செப்தெம்பர் நிலையுகள்' கொழும்பு தமிழ்ச் சங்க மண்டபத்தில் கடந்த செப்தெம்பர் மாதம் காண்பிக்கப்பட்டது. பெரிய பரப்புகள் எதுவுமற்று பேசப்படாமலேயே போன ஒரு ஆவணப்படம் இது. மக்களின் கவனத்தையோ, ஊடகங்களின் கவனத்தையோ ஈர்க்காத பதிவிழந்து போன ஒரு நல்ல ஈழத்தின் ஆவணப்பட முயற்சி என்றுதான் அதைக் கூற இயலும். குரியன் பண்பளை வரிசையில் மட்டும் சில குறிப்புக்கள் சொல்லப்பட்டதாக ஞாபகம்.

இதற்கான அழைப்பிதழ் நண்பரொருவர் மூலம் கிடைத்தது. ஆனால், அப்படம் எவ்வித எதிர்பார்ப்பையோ ஆர்வத்தைத்தோ ஈர்க்காத நிலையும் எம்மவர்கள் மீது நான் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையை அந்நிகழ்வுக்கு செல்லத் தேவையில்லை என்ற எண்ணத்தை உருவாக்கியிருந்தன. இருந்த போதிலும் ஆவணப் படங்களைப் பார்க்கும் ஆர்வம் எனக்கு இருந்ததாலும் படம் இலவசமாகக் காட்டப்பட்டதாலும் பார்த்து விட்டு வரலாம் என்றுதான் பார்க்கப் போனேன்.

நாங்கள் பூக்களைச் சுமந்த வரவில்லை
முட்புதர்களில் வீழ்ந்த வடக்கோடு வந்திருக்கிறோம்.

என்ற வரிகளோடு தொடங்கி வர்த்தக மையக் கட்டடங்கள் தாக்கப்பட்ட காட்சி களில் விரிந்து அதே செப்தெம்பர் 11ம் திகதி உலக வரலாற்றில் ஏகாதிபத்தியங்கள் செய்த அந்யாயங்களைப் புட்டு புட்டு வைத்தது. குறிப்பாக 1973 செப்டெம்பர் 11இல் சிலியின் ஜனாதிபதி அவைண்டா கொல்லப்பட்டது, இதே செப்தெம்பர் 11ம் திகதி யூதர்களுக்கு தனிநாட்டை பிரித் தானியா ஏற்படுத்திக் கொடுக்கும் என்ற பால்போர் பிரகடனம் வெளியானது, இதே தேதியில் ஈராக்குக்கு எதிரான அமெரிக்கா அறிவித்த போர் என செப்தெம்பர் 11இன் முக்கியத்துவத்தை வரலாற்றின் நினைவு கருடே அதை போட்டது இப்பு ஆவணப்படம்.

இந்த ஆவணப்படத்தில் குறிப்பிடும்படியாக கொல்ல வேண்டிய சில விடயங்கள் நிச்சயம் இருக்கின்றன.

உங்களுக்கு விடயங்கள்

யார் இருந்துவிட முடியும்? என்பதை விளக்கிக் கொண்டேன். இக்காட்சிகளை தங்கள் படத்தில் புகுத்திய துணிவு பாராட்டுக்குரியது. எச்சரிக்கையைப் போட்டது உண்மையில் சமூகப் பொறுப்புள்ள செயல் என்றே கொல்வேன்.

நல்லதொரு கதை சொல்லியாக வசன கர்த்தா இருந்திருக்கிறார். கவிதை வழில் சொல்லப்பட்ட செய்திகளும் அவற்றுக்கான காட்சி அமைப்பு, காட்சிக் கோர்ப்பு முறைகள் சொல்ல வந்ததை தெளிவாகும் சுருக்கமாகவும் சொல்லவதில் ஒரளவு வெற்றியும் பெற்றிருக்கின்றன.

- ஏகாதிபத்தியங்களுக்கு எதிராக யாருமே வாயே திறக்கத் துணியாத காலப் பரப்பில் அமெரிக்க முகமூடிகளை கிழிக்கும் முயற்சியில் துணிந்து இறங்கி வெற்றியை கண்டிருப்பது கவனிக்கப்பட வேண்டியதோன்றே.

சொல்ல வேண்டிய குறைபாடுகளையும் இந்த செப்தெம்பர் நினைவுகள் கொண்டிருக்கின்றது என்பதையும் ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். தகவல்கள் மாறுகின்ற போது காட்சித் தொகுப்பில் தொடர்ச்சி காணப்படாமை, பல குரல்கள் சொல்லியாக (Narration) பாவிக்கப் பட்டிருப்பது, தொழில்நுட்பப் போதாமைகள், சில சமயங்களில் அளவுக்கு குலிக்கின்ற பின்னணி இசை என்பவை கவனிக்கப்பட வேண்டிய குறைபாடுகளோ.

தகவல் பரிமாற்றத்தின் நல்லதொரு வடிவம் ஆவணப்படங்கள் என்ற வகையில் சொல்ல வேண்டிய செய்தியை சில

வருந்துகின்றோம்.

முன்னாள் N.C.B.H. தலை வரும், இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தில் பாரிய பங்கு வகித்தவருமான தோழர் எம்.வி.சுந்தரம் அவர்கள் சமீபத்தில் தமிழகத்தில் காலமானார்.

அன்னாரது இழப்பிற்கு மல்லிகை தனது ஆழந்த இரங்களைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றது.

- ஆசிரியர்

காட்சிகளினுடாக, கவிதைகளினுடாக, கதை சொல்லியின் ஹடாக, எழுத்துக் களின் ஹடாக எனப் பன்முக வெளிப்பாடுகளாக வெளிப்படுத்தியது இந்த செப்தெம்பர் நினைவுகள். ஏகாதிபத்தியத்துக்கு எதிரான தனித்த குரலான்று ஒங்கி ஒலித்ததை அவதானிக்க முடிந்தது. மௌனம் பூரடசி என்பது இதுதானா? என நான் அப்போது எனக்குள் கேள்வியான்றையும் கேட்டுக் கொண்டேன்.

'எந்த ஒன்றைப் பற்றி பேசும் போதும் இன்னொன்றைப் பற்றியும் - ஏன் எல்லாவற்றைப் பற்றியும் கூட பேச முடிகிறது'

என்ற வரிகளே ஆவணப்படத்தின் தொடக்க வரிகளாகவும் நிறைவு வரிகளாகவும் இருந்தன. உண்மையையும் யதார்த்தத்தையும் எடுத்துக் காட்ட இவை மிக அருமையான வரிகள் என்பதில் ஜய மில்லை. இப்படி பல நெஞ்சைத் தொடுகின்ற வரிகளை 1 1/2 மணி நேரம் நீண்டின்ற செப்தெம்பர் நினைவுகள் முழுக்கக் காணலாம். வசன கர்த்தாவுக்கு வாழ்த்துக்கள்.

படம் முடிய வெளியே வந்தபோது ஒரு சிறிய கையேடு எல்லோருக்கும் வழங்கப்பட்டது. படத்தைப் போலவே கணதியான ஒரு கையேடு. செப்தெம்பர் 11 தொடர்பான பல வரலாற்றுக் குறிப்புகள் அதில் அடங்கி யிருந்தன. (இக்குறிப்பை எழுத உதவியது இந்தக் கையேடுதான்.) உலக அரங்கையும் உலக வரலாற்றையும் விளக்க ஆடுகைப்படு பவர்கள் கைகளிலே அந்த சிறு கையேடு நிச்சயம் இருக்க வேண்டும். மனம் கனக்கை வைத்த ஒரே அமசம் என்னவெனில் மிகுந்த பொருட் செலவில் எடுக்கப்பட்டு காணப்பிக்கப்பட்ட அந்தப் படத்தை பார்க்க வந்த பவர்கள் கிட்டத்தட்ட 200 பேரே.

இவ்வளவு பெரிய முயற்சிக்குப் பின்னால் இருந்த உழைப்பையும், அரப்பணிப்பையும் நினைத்துப் பார்க்கும் போது வியப்புத்தான் வருகிறது. அவர்கள் தங்கள் கையேட்டில் கொண்டாது போல,

உண்மைகளும் மனிதர்களும் குண்டுகளுக்குப் பலியாகி மன்னில் எந்தக் கேமராவின் கண்களுக்கும் படாமல் தூசி மறைத்துக் கிடக்கிறார்கள்.

புது மலரைப் பிரசவிக்கக்
காத்திருக்கும் - இந்தப்

டு மரத்தைப் பார்

புரிகிறதா வாழ்க்கை...

முள்ளும் இருக்கிறது - நீ
தள்ளி வந்தாலும்

மணம் பறப்பும்

மலரும் இருக்கிறது.

பூவோடு வந்த முள்ளா?

முள்ளோடு வந்த பூவா?

உன் கண்களுக்குத் தெரிகிறது?

முள்...

நீ தேடிச் சென்றால்தான் குத்தும்
மலரின் மணம்...

நீ தள்ளி வந்தாலும்

தானாய் மணக்கும்

வாழ்விலும் அப்படித்தான்.

தீயவற்றையே நீயே

தேடிச் செல்கிறாய்

பொறுத்திருந்தால்

நல்லவை தானாய் உன்னைத்

தேடிவரும் - ஆனாலும்

விழித்திரு!

வாழ்ந்து செல்!

- சிவ.கஜன்

தானாக வருபவை எல்லாம்
நல்லவையும் அல்ல!

நாளை வாடக் காத்திருந்தும்
பூத்திருக்கும் புதுமலரை
தினம் பார்த்து
புரிந்து கொள்!

வாழும்வரை வாழ்வை - நன்கு
வாழ்ந்து செல்!

குட்டான் என்பது அவனுக்குப் பட்டப் பேர். குள்ளமாயும், அழுக்கு மேலுட
லுடனும் புமுதிமண் படிந்த ஒழுங்கையில் ஓயாமல் சுற்றியபடி திரிகிறதாலும்
அவனோடு அந்தப் பேர் ஒட்டிக் கொள்ளுவதாயிற்று. கம்மாலைகளில் சப்புப்
பலகை பொறுக்கி நிறுத்து விற்றுத் தள்ளுவதெல்லாம் அவனு ஒத்தாசையோடு
தான். சாதியில் உயர்ந்தவன் என்பதாலோ என்னவோ கம்மாலைக்காரர்
அவனிடத்தில் பெரும் மதிப்பை, மரியாதையை வைத்திருந்தனர். வாழ்நிலையில்
அங்கே உழைக்கிறவன் ஊதியத்தைக் கனவிலே கூடக் கண்டிருக்க மாட்டான்.
மிக ஒடிசலான உடம்புக்குச் சொந்தக்காரன்.

முதல் நாளிரவில் யன்னல் வழி
யாக வெகுநேரம் கண் விழித்தபடி
வீடியோ பார்த்திருந்தான். அவன்
போலவே மிகவும் ஓடிசலான உடம்பில்
கறுப்பு வெள்ளைக் கதாநாயகன் வீரப்
பிரதாப சாகசன் செய்து கொண்டிருந்தான். மறுநாள் அதே கதாநாயகன்
விஸ்வரூபம் எடுத்திருக்குமாப் போல
சதை உப்பியுதி புஜங்கள் பருத்துக் காளை மாட்டோடு மல்லுக்கட்டி மோதியதை
வர்ணக் கலவைத் திரையிலே கண்டு மிரண்டே போனான். பளிங்குக் கண்ணாடி
காட்டிய மாயாஜால் வித்தையால் அசந்தே போனான். பொங்கல் பண்டிகை
நாளேயானதால் குட்டான் காலையில் தின்றது பாதி தின்னாதது பாதி. திரையரங்கு
வாசலில் மாக்கோலம். முற்றத்திலே முற்றாகத் தோரணம். வாழுமியும் நட்டு
பொங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். பொங்கலுக்குக் காளையை அடக்கும் புஜபலத்தில்
பெருத்த போஸ்ர் வாசலிலே ஒட்டப்பட்டிருந்து. குட்டானுக்கு இரண்டு தசாப்த
கால இடைவெளியிலே ஒரே நடிகனுக்கு ஏற்பட்ட சதை வளர்ச்சி பற்றியே
ஆராய்ச்சி. அப்போது முழு எலும்புந் தோலுமாகத் தெரிகிறவன் இப்போது
மகா மல்யுத்த வீரனாகி மாறியிருந்தான். காலம் செய்த கோலம் குட்டானை
அசத்திப் போட்டது.

மதியந் திரும்பிய பின்னரே படப்பெட்டி திரையரங்கு வந்து சேர்ந்தது. படம்
காட்டப்படும் திரைச்சிலையோ அசல் வெள்ளையோனாலும் காற்றுக்கு ஆடும்
பாங்கிலிருந்துதான் விந்தை. ஒழுங்கான அரங்கத்தை விட ஒட்டப்போகின்ற
படம் வல்லமையாயிருக்கட்டும் என்கிற போக்கு. வாளரப்படை வந்து குவிந்தது
போல் ரிக்கற் கொடுக்குமிடத்தை மொய்த் வரிசைகள் பல தோன்றியது குட்டா
னுக்கும் தெரிந்தது. பொங்கிய புதுப்பானை அடுப்பிலிருந்து எடுத்துச் செல்லப்
பட்டது. அடிப்பாகம் புகையால் கறுத்துப் போனதே பார்வைக்கு அழகு ஊட்டியது.

நிழல்நிழு

- சிகுதந்திராஜா

40

ஆனாலும் குட்டான் வாய் இனிக்கச் சர்க்கரைப் பொங்கலின் கவளம் கிடைப்பதாயிருந்தது. வாழைப்பழமும் பின்னால் கிடைத்தது. கதலி ரகமேயானாலும் கவல சேர்த்தது. நீலவான வழியில் படப்பெட்டி வந்து சேர்ந்த தாக்க கூறிக் கொண்டார்கள். அழுவப் பொருள் வந்து சேர்ந்த பூரிப்பில் வரிக் கழிப்பில் தப்பியதில் குதுகவித்த முதலாளி கர்ப்பூர ஆராத்தியை பெட்டிக் கும் சேர்த்துக் காட்டி முதல் பூஜை செய்து படப் பெட்டியைத் திறக்க ஒப்பறேற்றரை அனுமதித்தார். அவனும் ரீல்பெட்டியைக் கண்ணில் ஒற்றியப்படியே தூக்கி எடுத்தான். அப்பறும் குத்துவிளக்கைப் பொங்கிய முற்றத்தி விருந்து எடுத்து வந்து சாமிப்படங்களுடன் உள்ள தட்டிலே வைத்தான். கடர் அனைவது போல் நடித்தது. பிறகு உயிர் வந்தது போல் ஒளிர்ந்தது.

வித்தியாசமாகப் படமெடுப்பதிலே வல்லவன் என்று பேர் பெற்ற நாயகன் குட்டானை படாதபாடு படுத்தி யோசனை செய்ய வைத்தே விட்டான். படமெடுக்கும் பாம்புகள் கூட இத்தனை தூரம் நெளிந்து ஆடியறியாது! அத்தனை இடிபாடுகள். அந்தரித்த ரசிகர்கள். ஒருவருக்கு ஒரு ரிக்கற் என்கின்ற வரையறுப்பு கிடையவே கிடையாது. பென் குலத்தார் பக்குவமாகப் பெற்ற ரிக்கற் ஆன்குலத்துக்கும் கை பரிமாறப்படுவது கண்கொள்ளாக் காட்சியாயிருந்தது. ரிக்கற் அகப்பட்டதும் முகம் அகமலர்ந்தது. வேறு வேலைகள் இல்லா

தார் போலவே இளவட்ட வரிசை நீண்டு ரிக்கற் வேண்டித் தவமிருந்தபடி கொண்டாடிக் கொண்டனர்.

அநேகம் பேர் சோடி சோடியாக மோட்டார் சயிக்கிள்களில் வந்திருக்கிறார்கள். அத்தனையும் பொங்கல் பானை அடுப்பிருந்த பக்கத்துக்கு இப்பால் நெருக்கியடிப்பட்டு நிறுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. ஒரே வயக்காரர் போலத்தான் தென்படினும் ஓரிரு முதி யோர் ரகத்தினரும் கலந்திருந்தனர். குட்டானின் வேடிக்கை அநுபவ ரசனையோ குன்றியதாயில்லை. மின் விசிறி வெகு குறைவாகவே அரங்கக் கூரையில் தொங்கிக் கொண்டிருப்பதும் அவனுக்கு விநோதமாயிருந்தது. சிங்கப் பூரில் தாவி கட்டும் போது திருச்சியிலே கெட்டிமேனம் கொட்டுவது மாதிரி அனைத்துத் தரப்பினரதும் மீயர்வையைப் பொருப்படுத்தாது மின் விசிறி தன் பாட்டிலே சமூன்றித்தது.

கும்பிடப் போன தெய்வம் குறுக்கால் வந்தது போலவே குட்டானோடு வந்து ஒட்டிக்கொண்டான் பாலன். சமைத்தயான சிருவம். கராஜ் வேலை பழகிறவன். வெல்டிங் வேலையில் வல்லவன். கண்கள் இரண்டும் குருடாகப் போனின்றதே என்கின்ற கவலை கூட இல்லாமல் திறந்த கண்களால் பொற்களைப் பார்த்தபடியே சகல ஒட்டு வேலையையுஞ் செய்திடுவான். இன்னொரு அரை ரிக்கற் என்ற நினைப்புடன் அவனுக்கே கராஜ் பொறுப்பைக் கூட விட்டுத் தள்ளியபடி அவனது எழுமான் ஊர் சுற்றுவான்.

குட்டானைப் பார்த்ததுமே கராஜ் உதவிக்குச் சேர்த்துக் கொண்டால் சீமானாகிடலாம் போல் பாலனுக்கும் தோன்றியும் தோன்றாமலும் இருக்கலாம்.

மாட்டு வண்டிலிலே செய்கதவு இரண்டினையும் மரந்திலையையும் தனித்துத் தூக்கி வந்து குட்டானே வைத்தான். கம்மாலைக்குள் யாருமேயில்லை. தூக்கல் பாரக் கூவியை மாட்டு வண்டி யோட்டியோ கம்மாலைக்காரப் பெரிய வரோ கூட அவனுக்குத் தரப்போவதில்லை. அதெல்லாம் தெரிந்தவனே. ஆனாலும் செய்வதில் பூரண நிறைவு. காளி வீதிவெலம் வரும்போது பிரசாத் விதியோகம் அவனே. கைத்திறைய அள்ளியே கொடுப்பான். சாமி தூக்குப் பர்களுக்கு இரட்டிப்பாகக் கொடுப்பது முண்டு. காளியின் கடாட்சம் கிடைத்தியிடப்பதாயுமில்லை.

ஏற்கூடுதல்

ஜனி 27

எனது 79^ஏ பிறந்த தினாங்குர்

திடகாத்திரமாகவும், ஆரோக்கியமாகவும் நீடித்து இலக்கியப் பணி புரிய உங்கள் ஒவ்வொருவரினதும் நல்லாசிகளும் இதயப் பூர்வமான வாழ்த்துக்களும் அத்தியாவசியம் தேவை.

இத்தினத்தை ஞாபகம் வைத்திருங்கள்.

- டொமினிக் ஜீவா

மல்லிகையில் வெளியான பேராசிரியர் அரசு எழுதிய ‘தோழர் ரகுநாதன்’ என்ற கட்டுரையை வாசித்தபோது, அவரைப் பற்றிய சில நினைவுகள் என்னுள்ளும் தொன்றி மறைந்தன. அந்த நினைவுகளை, அவரைச் சந்தித்தபோது ஏற்பட்ட அனுபவங்களைக் கட்டுரையாக வரைகின்றேன்.

1957ஆம் ஆண்டில் பேராசிரியர் சிவத்தம்பியும் நானும் தமிழ்நாட்டிலுள்ள வரலாற்றுச் சின்னங்களான கோயில்களையும், கொத்தளங்களையும், தமிழ் மன்னர்கள் புகழோடு ஆட்சி செய்த இராஜதானிகளையும், கோட்டைகளையும், அவர்கள் மாளிகைகளையும் பார்ப்பதற்குச் சென்றோம். அப்போது, திருநெல் வேலியில் இருந்த ரகுநாதனின் இலவசத்திற்குச் சென்று ஒருநாள் தங்கியிருந்து அவரோடு இலக்கியம் சம்பந்தமாக அளவளாவினோம்.

தொ.மு.சி. ரகுநாதன்
- சில நினைவுகள் -
அ.முகம்மது சமீம்

திர்குமான மோதலாக அது இன்றுவரை தொடர் சிறு” என்று பொன்னீலன் ‘தொ.மு.சி.ரகுநாதன் வாழ்வும் பணியும்’ என்ற தன் நூலில் கூறுகிறார். என்னுடைய கேள்விக்கு ரகுநாதனின் பதில் மிகவும் கடுமையாக இருந்தது. தன்னுடைய திருநெல்வேலி பாணியிலேயே கூறினார்.

“இவனுக என்ன வரலாற்று நாவல்களை எழுதுகிறானுக. ராஜா, ராணிகளைப் பற்றி எழுதினால் அது வரலாற்று நாவலாக இருக்க முடியுமா? நானுறு வருடங்களாகத் தமிழ்நாட்டை ஆண்ட சோழ சாம்ராஜ்யம், தென்குமரியிலிருந்து வட வேங்கடம் வரை அரசாண்ட சோழர் பரம்பரை, இலங்கை முதற்கொண்டு, கடாரம் வரை தன் ஆட்சியின் கீழ்கொண்டு வந்த சோழர்கள், தமிழ்நாட்டின் புகழை கடல் கடந்த நாடுகளில் பரப்பிய ஒரு மாபெரும் சாம்ராஜ்யத்திற்கு அத்திவாரம் இட்ட வரும், ஒரு அரசு பரம்பரையை உருவாக்கியவருமான ராஜ ராஜ சோழனுடைய இளமைப் பருவகாலத்தைக் கூறும் கல்கி, அம்மாமனிதரை நோய்வாய்ப்பட்ட ஒரு நோஞ்சான் இளைஞராக, ஒரு பெண்ணின் தயவால் காப்பாற்றப்பட்டு, ஒரு

புத்த விகாரையில் பல காலம் தங்கி யிருந்ததாக வர்ணிக்கிறார். மகா அலெக்சாந்தர், நெப்போலியன் போன்ற வர்களுடைய ஆளுமை இளவயதிலேயே தென்படலாயிற்று. சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் ஆரம்பகால வரலாற்றைக் கூறும் ‘பொன்னியின் செல்வன்’ என்ற நாவலில் ‘வந்தியத் தேவன்’ என்ற கதா பாத்திரம் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகிறது. சோழ சாம்ராஜ்யத்தை உருவாக்கியவுக்கு ஒரு சாதாரண இடம்தான் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படிப் பட்ட வரலாற்றுத் திரிபைக் கண்டிக்கிறார் ரகுநாதன்.

உழைக்கு

பிறகு அவருக்கு விருப்பமான ‘பஞ்சம் பசியும்’ என்ற நாவலை அவர் எழுதிய விதத்தைப் பற்றிக் கூறினார். மூன்று மாதங்களுக்கு மேலாக “நான் இந்தத் தனி அறையிலேயே இருந்தேன்” என்றார். அவருடைய அறை மேல் மாடியில் இருந்தது. அதோடு சேர்ந்த ஒரு மொட்டை மாடியில்தான் அவர்தன் நாவலுக்கான கருப்பொருளுக்கு வடிவம் கொடுத்தார். “நான் அந்த மூன்று மாதங்களாக இந்த அறையை முடியும் மாடியையும் விட்டுக் கீழே வரவேயில்லை. எனக்கு வேண்டிய காப்பி, உணவு இவைகளை என் மனைவியைத்துவிட்டுப் போவான். I lived with my character’ என்னுடைய கதாபாத்திரங்களுடன் வாழ்ந்து வந்தேன். அவர்களுடைய சுக துக்கங்களில் நானும் பங்கு கொண்டேன். முதலியார் இறந்தபோது அந்தத் துக்கத்தில் அன்று முழுவதும் நான் ஒன்றும் சாப்பிட வில்லை. அவருடைய இழப்பு என்னை

வாட்டியது...” என்றார். இது எதைக் காட்டுகிறது என்றால், கதாசிரியன் தன் கதையுடனும் கதாபாத்திரங்களுடனும் ஒன்றி விடுகிறான். டாக்டர் மு.வ. தன்னுடைய விருப்பத்திற்கேற்ப கதையை மாற்றுவது போல் ஒரு கதையாசிரியன், கதையை அதன் போக்கிலேயே விட வேண்டும். ‘செம்மீன்’ என்ற அற்புத நாவலை எழுதிய தகழி சிவசங்கரப்பிள்ளை, மீனவர்களுடன் அவர்களுடைய குடிசை களிலேயே வாழ்ந்தார் என்று அறிகிறோம். அப்பொழுதுதான் கதையை யதார்த்தமாக எழுத முடியும்.

ரகுநாதன் திருச்சிற்றம்பலக் கவிராயர் என்ற புனைபெயரில் கவியரங்கங்களில் பங்கு பற்றினார். இலங்கையில் ‘இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம்’ நடத்திய விழாக்களிலும், முக்கியமாக கவியரங்கங்களிலும் பங்கு கொண்டார். ரகுநாதன் முற்போக்கு இயக்கத்தில் முன்னின்று செயற் பட்டவர். பொதுவுடையை இயக்கங்களிலும் பங்குபற்றியவர். அதிகமாக அவர் உழைக்கும் வர்க்கத்தைப் பற்றித் தான் பாடினார்.

‘உழைக்கும் உரம் பெற்றும் - நெஞ்சில் ஊக்கமிருந்தும் மக்கள் பிழைத்திடும் மார்க்கமின்றி - பிச்சை பிச்சையென்றே நம்மை அழைக்கும் கோரம் உலகில் - முற்றும் அழிந்தொழிய மட்டும் களைத்திருக்க மாட்டோம் - மன அுமைதி காண மாட்டோம் என்று ஒரு கவியரங்கில் முழங்கினார்.

'தமிழ்' மக்கள் மயமாக்கப்படல் வேண்டும். தங்களுடைய பிதுரார்ஜித சொத்தென்று நினைத்துத் தமிழைச் சிறை பிடித்து வைத்திருந்த பண்டித பரம்பரையை, தன்னுடைய கவிதை கவில் சாடினார். எதுகை மோனை இருந்தால்தான் கவிதை என்பது பண்டிதர்களின் வாதம். இதற்குப் பதிலாக - ரகுநாதன்,

'முடுகு யமகமென்று
முடிச்சுவிடும் ஜாலவித்தை
கடுகளும் என்னிடத்தே
கண்டுகொள்ள ஏலாது'

பண்டிதர்களைப் பற்றிக் கூறும் போது,

'அன்னவரோ!
இலக்கணத்தை விளக்கி
இடித்து, ஒரளித்து
கலக்கிக் குடித்திறக்கிக்
கவியென்று பேர் சமந்து
பிலக்கணமாய்ப் பாடி வந்த
பிதுர் சில பேர்கள்...'

இலக்கணத்தை வைத்து மட்டும் பாடுவது கவிதையாகாது. கவிதை என்பது இலக்கியத்தின் ஒரு துறை. ஓர் எழுத்தாளனோ, கவிஞரோ தன் நுடைய கருத்துக்களைக் கூறுவதற்குத் தனக்குப் பரிச்சயமான கதை மூலமோ, கவிதை மூலமோ தன் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துகிறான். கவிதையில் மொழியை எப்படிக் கவிஞர் பயன் படுத்துகிறான் என்பதுதான் முக்கியம். ஒரு கவிஞர் 'தனது சாதனமான

மொழியின் வேகம், சொல்நயம், தாளவயம் முதலிய சகல தன்மை களையும் நன்கறிந்து கொண்டு, அதைக் கூடிய பட்ச அளவுக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறான். அதாவது மொழிக்குள் அடங்கியுள்ள கூடிய பட்ச வேகத்தை மும் கூடிய பட்ச நயத்தையும், லயத்தை மும் அவன் தனது கவிதையின் மூலம் வெளிக்கொண்டு வருகிறான். அதன் மூலம், தான் கூற வந்த கருத்தை அழுத்தமாக கூறுகிறான்' என்று கூறுகிறார்.

ரகுநாதன் ஒரு சிறந்த நாவலா சிரியர். ஒரு சிறந்த சிறுக்கை எழுத் தாளர். ஒரு கவிஞர். ரகுநாதனுடைய படைப்புக்கள் பற்றி இன்னும் சரியாக யாரும் விமர்சனம் செய்யவில்லை. புதுமைப்பித்தனுக்குப் பிறகு தமிழ் நாட்டில் தோன்றிய எழுத்தாளர்களில் முக்கியமாகக் கருதப்பட வேண்டிய வர்களில் ரகுநாதனும் ஒருவர். மற்றவர் விந்தன். இவ்விருவரைப் பற்றியும் சரியான மதிப்பீடு செய்யப்பட்டு அவர் களுக்குத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய இடம் கொடுக்கப்படல் வேண்டும். சிறந்த எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளுக்கு இடம் கொடுத்து, அவர்களைத் தமிழ் வாசகர்களுக்கு இனம் காட்ட வேண்டியது 'மல்லிகை' போன்ற இலக்கிய இதழின் கடமை. ஏனெனில் அதன் ஆசிரியர் ஒரு முற்போக்கு இலக்கியவாதி.

1.

தேடலின் கடைசி
விளிம்பு வரை
சென்று திரும்ப
முடிகிறது மனப்பரிக்கு;

நிஜம் ஏனானமாய்ச்
சிரித்துக் கொண்டிருக்கும்
சற்றைய முந்திய
கணத்தில்;

2.

மரணத்தோடு
புதைந்து போயின
பலவீரெங்கள்;

தொடரும் பிறப்பின்
அவஸ்தை போல்
காயங்கள்;

வாங்கியவன் மன்னிக்கலாம்
காயங்களுடன் வாழ்ந்த
வாழும் அவனுக்கு
இல்லை விசனம்

பழகிப் போன சொரிச்சலைப்
போல்;

இருக்கிறது
இல்லை
தொடர்ந்து ஒவித்துக்

மேமன்கவியின்

நான்கு கவிஞர்கள்

கொண்டிருக்கிறது
 முகம் மாறிய
 அசரிரியாய்;
 கலகக்காரனின்
 தாக வேட்கை
 உச்சாடனம் பண்ணிக்
 கொண்டிருக்கும்

ஆத்யாவன குரல்
 பூச்சி கொல்லிகளின்
 மத்தியிலும்
 விதையின் குணமாய்
 விருட்சங்களின்
 உற்பத்தி அந்தக்
 கலகக் குரல்களின்
 அலை வரிசையில்
 மரணம்
 வாசிக்கப்படும்

3.

இருண்ட குகைக்குள்
மாட்டிக் கொண்ட
சிறுமியின் பதட்டத்தைப் போல்
இருக்கிறது
வாழ்க்கை:

மீட்சியின்
தவமாய்த்
தொடர்கிறது
சுய பரிதாபத்தின்
ஆட்சி;

4.

அலுவலகப் கோப்புகளில்
காணாமல் போன
அன்றைய நாளின்
தேடலின் விடை;

உச்சஸ்தாயியில்
சப்தத் துகள்களாய்க்
கதைகின்ற ராகத்தின்
இ ச்சாபா

இயங்கும் சீரம்
கோப்புகளை வெறுக்காமல்;

குரியன் இறங்கும் பொழகில்

മേണിയെങ്കുമ்

பரவி நிற்கும் கம்பளிப்பூச்சியாய்
இம்மதைப் பண்ணையார்

கோப்பகள் -

நாடைளை நாடில்

மீண்டும் உச்சஸ்காயியில்

ஏறி நிற்கும்

நிச்சயமான காலையில்;

ଆର୍ଟିକେମ୍ ଓ ଆର୍ଟିକେମ୍ କାମ

- திக்குவல்லை கமால்
.....
ஆங்காங்

• • • பலருக்கும் ஸலாம் கொடுத்துவிட்டு ஒடும் அவசரம். சோகம் கமந்த இதயங்களில் முகங்களையும் பதிவுசெய்து கொள்ளும் இறுதிக் கட்டம்.

ஹஸ்ரத் தல்கின் ஒது ஆரம்பித்துவிட்டார். திடீரென்று பலமாகத் தமிழிலே ஓலித்தது அவர் குரல். ஆங்காங்கே குச்சுசுப்பில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தவர்களைல்லோரும் தங்களது கவனத்தை அங்கே குவித்தனர்.

மரணத்தின் நிச்சயமும் மறுமை வாழ்வின் பிரதிபலனும் அங்கே பேசப்பட்டது. உண்மையில் ஏதோ சில விஷயங்கள் சிலருக்குப் புரியவே செய்தது.

“இவளவு காலமும் எங்கட பாஷ்யால் ஒருத்தரும் செல்லல்லேன். அறபால வாசித்தத்துக்கு எங்களுக்கு வெளங்கியா? ஹஸரத்தாங்க வந்தாப் பொறுகு எத்தின மாத்தம் நடந்துக் கொண்டு வாரன்” அவரது அபிப்பிராயத்தை மிகவும் தெளிவாகச் சொன்னார்.

“இப்பிடிப்பட்ட அள்கள்தான் எங்களுக்கு வேண்டிய... சம்ம கத்தம், பாத்திலூ ஒதித் திரிஞ்சி வேலில்ல...” இன்னொருவர் மேலும் சாதகமாகப் பேசினார். வர வர ஹஸ்ரத்தின் அலை விசிக்கொண்டிருந்தது.

“புனிதமான நிகாலும் நடைபெறும் சந்தர்ப்பங்களில் அதையொட்டிய குத்பா இடம்பெறவேண்டியது முக்கியம். திருமணம் உண்ணதமானதோரு சன்னத்தாகும்.”

திருமணத்தின் அவசியம் பற்றி அது எப்படி மனிதனைப் பல்வேறு வகையில் பாதுகாக்கிறதென்பதை அவர் விபரித்துக் கொண்டிருந்தார்.

“இந்த மனிசன் மையத்துட்டிலேம் பயான். கலியாணுட்டிலேம் பயான். உடமாட்டார் போலிக்கி” வியந்து போன ஒருவர்.

“மெய்தான். அந்தந்த டைமுக்கு அந்தந்த விஷயத்தச் சொன்னாத்தானே ஈமானுக்கு படுகிய” சிகிண்ட இன் னொருவர். மின் வேகத்தில் எல்லா உள்ளங்களுக்குள்ளும் ஹஸ்ரத் ஊடுருவிக் கொண்டிருந்தார்.

“புள்ளியள் பளிக்கொட்டத்துக்கு போற பஸ்ந்தய் பாருங்கொ” மிகிந்து போன ஒரு தாய் இன்னொருவரைத் தட்டிச் சொன்னார். பிள்ளைகள் ஒரே சிறுடையில் வந்து கொண்டிருந்தது. பார்க்க அழகான காட்சிதான்.

“ஸ்கலுக்குப் பொகச் செல்லும் நல்ல பஸ்ந்தா அனுப்பிய. அல்லாட்டினப் படிக்க வரச்செல்ல ஊத்த தீத்தயோட அனுப்பிய”

பிள்ளைகளின் பெற்றோரை ஒரு நாள் மத்ராஸவுக்கு அழைத்து உறைப் பாகச் சொல்லிவிட்டார் ஹஸ்ரத்.

அடுத்த சில நாட்களிலேயே செலவுக் கஷ்டமிருந்தாலும் எப்படி யெப்படியோ சிருடை தைத்துக் கொடுத்து விட்டார்கள்.

கொஞ்ச நாட்களாக அந்தக் காட்சியைக் கண்டு ரசிப்பதும் பேசித் தீர்ப்பதுமே பெற்றாருக்கு வேலையாகி விட்டது.

வார நாட்களில் ஹஸ்ரத்துக்கு காலை ஏழுமணி முதல் ஞாஹர் வரை ஒய்வுதான். அவரால் சர்க்கப்பட்ட நாலைந்து வாலிபர்கள் பள்ளிவாசலுக்கு அவரைத் தேடிக்கொண்டு வந்து விட்டார்கள்.

“ஆ... வாங்க வாங்க” ஸலாம் சொல்லி வரவேற்றார் ஹஸ்ரத். இப்படி எத்தனை பேர் அவரை வந்து வந்து சந்திக்கிறார்கள். தேவைகளை நிறை வேற்றிக் கொள்ளப் பலரும், தொடர்பு களை வளர்த்துக் கொள்ளச் சிலரும் வந்து போயினர்.

“ஹஸ்ரத்தோட கதைக்கோணும்” அவர்கள் சொன்னார்கள்.

“அ... வாங்க... இப்பிடி இருந்து பேசோம்” பள்ளிச் சாலையின் ஒரு பக்கமாக பாயில் அமர்ந்து கொண்டனர். என்ன இருந்தாலும் அவரது மனக்குள் ஒரு குறுகுறுப்பு. இவர்களின் வரவில் ஒரு வித்தியாசமிருப்பது புரிந்து விட்டது.

“சொல்லுங்கோ”

“எங்கட சங்கத்தால் ஒரு கருத் தரங்கு வெக்கப் போற”

“நல்லந்தானே... ஊரு வேலை ஒங்களைப் போல பொடியம்மாருதான் எடுத்துச் செய்யோனும்...”

“ஹஸ்ரத்துக்கு ஒரு மனித்தியாலும் தார பேச. பொறுகு மஹாராவும் நடக்கும்.”

ஒருவர் மாறி ஒருவர் வந்த நோக்கத்தைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“வேறொத்தருமில்லயா?”

“ஒவ்வொரு தலைப்பில் மாஸ்தக்கி ஒரு கருத்தரங்கு வெக்கிய நாங்க. இது பத்தாவது”

ஹஸ்ரத்துக்குத் தப்பிக் கொள்ள வாய்ப்பிருக்கவில்லை. இந்த ஆறுமாத கால பிரபல்யத்தை குறைத்துக் கொள்ளவும் விருப்பமில்லை.

“சரி சரி வாரன்” எல்லோர் முகத்திலும் ஒளி பரவியது.

“நவின தகவல் யுகத்தில் இல்லாம். இந்தத் தலைப்பிலதான் நீங்க பேசோனும்” என்றபடி விபரக் கடித்ததை ஒருவன் நீட்டினான்.

“ஏல் பிள்ளையள், கெம்பஸ்பிள்ளையை எல்லாம் வருவாங்க. கொஞ்சம் ஆழமாகச் செய்ந்கோ ஹஸ்ரத்”

“சரி சரி”

வாலிபர்கள் வந்த நோக்கத்தில் வெற்றி பெற்ற களிப்போடு பள்ளிவாசலிலிருந்து வெளியேறினர்.

மாதம் ஒருதடவை கிடைக்கும் நான்கு நாள் லீவு வேகமாக நகர்வது போல் ஹஸ்ரத்துக்கோர் உணர்வு.

என்ன செய்வதென்ற முடிவுக்கு வந்து கொள்ள முடியவில்லை. கட்டி

விலை கால்களை ஆட்டியபடி சாய்ந்து கொண்டிருந்தார். அவரை அறியாமலேயே முன்னோக்கிப் போய்விட்டார்.

ஜி.ஸி.ஏ. பரீட்சையை எப்படி எடுக்காமல் விடுவதென்று மூன்றையைப் பிசைந்து கொண்டிருந்த வேளையில் தான், அவனது வாப்பாவுக்கு மகனை ஒரு மௌலியாக மாற்ற வேண்டுமென்ற ஆசை பிறந்தது.

அவனுக்கு அப்போது வயது பதினைந்து. நல்ல உச்சரிப்போடு குர் ஆன் ஒதுவது... ராகம் எடுத்து மௌலுது படிப்பது, அவ்வப்போது பள்ளிவாசலில் பாங்கு சொல்வது போன்ற தகுதிகள் அவனுக்கு இருக்கவே செய்தன.

ஊருக்கு வெகு தொலைவில் அந்த அறுபுக் கல்லூரியில் அவன் சேர்க்கப்பட்டான். வாரங்கள் மாதங்களாயின.

அவனை அவனே மீள்பரிசீலனை செய்து பார்த்தான். அவனுக்குள் எதுவும் பதிவாகியிருப்பதாகத் தெரிய வில்லை.

அவனது ஸ்ரீரத்து மாறியிருந்தது. நீண்ட வெள்ளை ஜும்பா. தலைப்பாகை. ஒரு குட்டி ஆலிமின் தோற்றம்.

அதிகாலை மூன்று மணிக்கே எழுப்பி விடுவார்கள். பாடங்களை விட மனப்பாடம் செய்ய வேண்டியவை அதிகம். ஃபஅல்... ஃபஅல்லா... ஃபஅலு... எல்லாமே காற்றோடு போயிற்று.

முன்றே மாதத்தில் அவன் மத்ரஸா விலிருந்து ஓடிப்போய் விட்டான். விட்டுக்குப் போகவில்லை.

அனுராதபுரத்தில் ஒரு பலசரக்குக் கடையில் சேர்ந்து கொண்டான். வயதுக்கு மீறிய உருவமும், பேச்கச் சாதுர்யமும் அவனை முன்றாண்டுகள் அங்கேயே தக்க வைத்தன. தொடர்ந்து கஷ்டப்பட அவன் விரும்பவில்லை.

'தங்கியிருந்து ஜூவேளைத் தொழுகை நடத்தக் கூடிய ஹஸ்ரத் தேவை' இந்தப் பத்திரிகை விளம்பரம் அவன் கண்ணில் பட்டது. அங்கிருந்து பத்து மைல் தொலைவிலுள்ள கிராம மென்பது இன்னும் வசதியாகப் போய் விட்டது.

ஜூவேளைத் தொழுகை நடாத்துவது, சின்னப் பிள்ளைகளுக்குக் குர்துன் சொல்லிக் கொடுப்பது அப்படி யொன்றும் பெரிய விஷயமல்லவே!

திருமணம் செய்யாதவராக இருந்தமையும், குறைந்த சம்பளத்துக்கு உடன் பட்டதும் அவர்களுக்கு வசதியாகப் போய்விட்டது.

மின்சாரமே எட்டிப் பார்க்காத விவசாயக் கிராமம். வேளாவேளைக்குச் சாப்பாடு கச்சிதமாக வந்து சேர்ந்தது. காலம் ஒடிக்கொண்டிருந்தது. அவ்வப் போது ஊர்போய் வந்தார். இன்னும் ஒதிக்கொண்டிருப்பதாகவே ஊராளின் நம்பிக்கை. அதை அழுத்தும் வகையில் நடந்து கொண்டார்.

முன்று வருடம் முடியும் போது திருமணம் வேறு பேச ஆரம்பித்து விட்டார்கள். போதும் போதுமென் றாகிய நிலையில் விலகி வந்துவிட்டார். அதைத் தொடர்ந்து ஆறுமாதம் ஒரு வருடமென்று பல ஊர்ப் பள்ளிவாசல் களை உப்புப் பார்த்துவிட்டார்.

இந்த பள்ளிவாசலுக்கு வந்தபோது ஏழுவருட முன்பயிற்சி அவருக்கு வெகு வாகக் கை கொடுத்தது. எங்கே மௌலவி தராதரப் பத்திரமென்று கேட்கக் கூடிய அளவுக்கு எவருக்கும் சந்தேகம் எழுந்துவிடவில்லை.

ஒர் ஊர் ஜூமாஅத்துக்கான இயல் பான நடைமுறைகளையும் அதற்குத் தேவையான ஒதல்களையும் அவர் தண்ணிர்ச் சொட்டுப் போல மனப்பாடம் செய்து வைத்திருந்தார். பத்திரிகைகளில் வரக்கூடிய பொருத்தமான கட்டுரைகளைத் தேவைக்கேற்ப வெட்டி ஒட்டி வைத்திருந்தார். புத்தகங்கள் சிலவும் தேடி வைத்திருந்தார். மிம்பரில்கூட சோடை போகாமல் வெட்டி விளாசி வந்தார்.

சுவர்க் கலன்டர் காற்றுக்குப் படபடத்தது. நாளை பத்தாம் திகதி! வேலை செய்யும் ஊரில் இளைஞர் கருத்தரங்கு. அதிலே பேச வேண்டும். தொழுகை, நோன்பு போன்ற விடயங்களென்றால் சமாளித்து விடலாம். பொறுப்பான தலைப்பு. அது தொடர் பான விஷயங்கள் பெரிதாகக் கிட்டவு மில்லை. கிட்டியவை மூன்றாணில் ஒட்டவுமில்லை.

ஆறுமாதமாகக் கட்டி வளர்த்த இமேஜ் கண் முன்னாலேயே சரிந்து விழுவது போலிருந்தது. இதற்கு மேலும் யோசிக்க முடியாதென்று கட்டி விலிருந்து எழுந்தார் ஹஸ்ரத் உடுப்பு களையெல்லாம் தயார்படுத்தினார்.

"நான் பெய்த்திட்டு வாரனும்மா"

"அல்லாட காவல்."

ஹஸ்ரத் பஸ்ஸை எதிர்பார்த்து வெளியிறங்கினார்.

- 4 -

நாளை விடிந்தால் கருத்தரங்கு. பத்திரிகையிலும் செய்தி வந்துவிட்டது. அழைப்புக் கடிதங்களும் கொடுக்கப் பட்டு விட்டன. மதிலகள் இச்செய்தியை கொட்டை எழுத்தில் கூறிக்கொண்டிருந்தன. இன்னும் ஹஸ்ரத் வந்து சேர வில்லை. அதனால் இருபத்தெட்டு மைல் பயணித்து அவரைத் தேடிவந்து விட்டனர்.

குறித்த இடத்தில் நின்ற ஊரவர் களிடம் விசாரித்தனர். "ஹஸ்புல்ல ஹஸ்ரத்தா?" என்று கேட்டபடி முதலில் ஒரு வித்தியாசமான சிரிப்புச் சிரித்தனர்.

"ஓ... ஓ..." அவர்கள் அடையாளம் காட்டிய விட்டை வந்தடைந்தனர்.

"அவங்கட சிரிப்பெண்டா எனக்குப் புடிக்கல்ல'" அஸ்மி சொன்னான்.

"விஷயம் கொழப்பம் போலிக்கி" பாறுக்கால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

'டக... டக...'

"ஆ... தாரயன் தேடிய?" அது ஹஸ்ரத்தின் உம்மாவாக இருக்க வேண்டும்.

"ஹஸ்ரத் எங்கலூரு பள்ளீவதான் வேலை செய்த... இன்னேம் வரல்ல..."

"இன்னேம் வரல்லயா... நேத்துப் போன" இரு சாராருக்கும் எதுவுமே புரியவில்லை. இருவரும் விடை பெற்றுக் கொண்டு திரும்பி நடந்தனர்.

அடுத்தநாள்... கூட்ட மண்டபத்துக்கு முன்னால் ஒர் அறிவித்தல் போடப்பட்டிருந்தது.

'இன்றைய கருத்தரங்கு தவிர்க்க முடியாத காரணத்தால் நடைபெற வில்லை.'

எந்த அறிவித்தலுமின்றி ஹஸ்ரத் பள்ளிவாசலுக்கு வராமல்விட்டு ஒரு வாரத்துக்கு மேலாகி விட்டது.

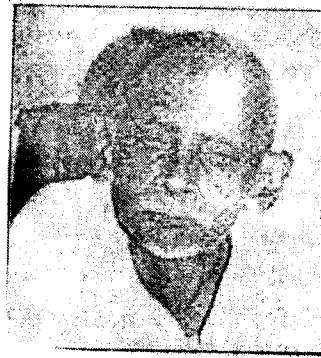
வாலிபர் சங்கத்தால் அனுப்பிய கடிதத்திற்கு அன்று அறபுக் கல்லூரி விலிருந்து பதில் வந்திருந்தது.

'நீங்கள் குறிப்பிட்டிருந்த பெயரில் எமது மத்ரஸா ஆரம்பித்து இந்த இருபது வருடத்திலும் எந்தவொரு மௌலவியும் வெளியேறவில்லை.'

போட்டி போட்டுக் கொண்டு கடிதத்தை வாசித்த ஒருவர் தன்னையறியாமலே சொன்னார், "ம... இப்பிடி எத்தின பேர் ஊர ஏமாத்திக் கொண்டு தீர்தானியளோ."

சமுத்தின் புனைக்கதைப் படைப்பாளிகள்

- செங்கை ஆழியான்
க. குணராசா

10. அ.செ.முருகானந்தன்

அ.செ.முருகானந்தன் சமுத்துச் சிறுக்கதை இலக்கியத்திற்குப் பெருமை கூட்டிய படைப்பாளி ஆவார். இதறியலுக்கு முன்னோடியாகப் பல சாதனைகளைச் செய்த ஸமூகேசரிப் பண்ணையில் உருவாகிய அ.செ.முருகானந்தன் அப்பத்திரிகையின் இணையாசிரியராகவும், எரிமலை என்ற சஞ்சிகையின் ஆசிரியராகவும், மறுமலர்ச்சி இதழின் இணையாசிரியராகவும் விளங்கியவர். பல்வேறு புனைப் பெயர்களில் பல்வேறு துறைகளில்

நிறையவே எழுதியுள்ளார். சமுத்துச் சிறுக்கதை உலகிற்கு அவர் அளித்துள்ள பங்கினைக் குறைவாக மதிப்பிட முடியாது.

1940களில் ஸ்ரீ ராமானுஜம் என்ற சிறுக்கதையுடன் ஸமூகேசரிப்பாகப் புனைக்கதைத் துறைக்கு வந்த முருகானந்தன் அதனைத் தொடர்ந்து வெறுப்பும் வெற்றியும், அம்பிகை சன்னதியில், சித்தக் குழப்பம், தீபாவளிக் கணவு, எச்சில் இலை, வாழ்க்கை, ஏழை அழுத கண்ணர், அழைமை, விளம்பர வாழ்வு, வண்டிற் சவாரி, பிரிவுத் துன்பம், சின்னமேளம், மணிமேகலை, மனித மாடு, காளிமுத்துவின் பிரஜாவரிமை முதலான சிறுக்கதைகள் பலவற்றினைப் படைத்தளித்துள்ளார்.

அவரது சிறுக்கதைகள் மிகத் துல்லியமான சமூக அவதானிப்பினைக் கொண்டவை. யாழ்ப்பானைச் சமூகக் களத்தில் மட்டுமன்றி மலையக்க களத்திலும் நல்ல சிறுக்கதைகளைத் தந்துள்ளார். அவரது படைப்புகளில் வண்டிற் சவாரி, மனித மாடு, காளிமுத்துவின் பிரஜாவரிமை என்பன குறிப்பிட்டத்தக்க படைப்புகளாம். சமுத்தின் உன்னதமான சிறுக்கதைகளில் வண்டிற் சவாரி ஒன்றாகும். இலங்கையர் கோளின் வெள்ளிப்பாதசுரம் என்ற சிறுக்கதை எவ்வாறு ஒரு குடும்பத்தின் மௌலிய

உணர்வுகளைக் கலாபூர்வமாகச் சித்திரிக்கின்றதோ அதேபோல முருகானந்தனின் வண்டிற் சவாரி ஒரு சமூகத்தின் போட்டியுணர்வு தரும் சமூகச் சீரமிலினைச் சிறுப்பாகச் சித்திரிக்கின்ற யாழ்ப்பாணத்தின் மாட்டுவண்டிற் சவாரிப் போட்டியினைக் கண்முன் கொண்டுவரும் சிறுக்கதையாகும். மனித மாடு என்ற சிறுக்கதை அக்கால றிக்ஷா இழுவண்டியின் துயரம் பற்றியதாகும்.. முருகானந்தனின் கலைத்துவப் படைப்பாகவும் மனித நேயப் படைப்பாகவும் மனித மாடு விளங்குகின்றது. மனிதரை மனிதரே ஏற்றியிழுக்கும் றிக்ஷாக்கள் அக்காலத்தில் மலிந்திருந்தன. மனித மாடுகளாக செயற்பட்ட அந்தச் சபிக்கப்பட்ட ஆக்மாக்களில் ஒன்றின் பரிதாபக் கதையை அ.செ.மு. மனித மாட்டில் சித்திரிக்கிறார். இச்சிறுக்கதை அல்லயன்ஸ் குப்புசாமி ஜயரின் கதைக்கோவைச் சிறுக்கதைத் தொகுதி 3இல் (1943) இடம்பிடித்துள்ளது. மலையக்கத் தொழிலாளரின் வேதனைகளைப் படம் பிடிக்கும் காளிமுத்துவின் பிரஜாவரிமை என்ற சிறுக்கதை துரைவி வெளியிடான் ‘உழைக்கப் பிறந்தவர்கள்’ என்ற சிறுக்கதைத் தொகுதியில் இடம் பிடித்துள்ளது. அன்னாரின் சிறுக்கதைகள் சிலவற்றினைத் தொகுத்து யாழ்ப்பாணக் கலாசாரப் பேரவை மனித மாடு என்ற பெயரில் சிறுக்கதைத் தொகுதி ஒன்றினை வெளியிட்டுள்ளது. யாழ்ப்பாணக் கச்சேரி நிர்வாகம் இச்சிறுக்கதைத் தொகுதியை வெளியிட்டமையால் வழைமைபோல விற்பனைக்கு வருவதற்குப் பல நிதி பிரமாணங்களைக் கூறிக் கணக்காளர்கள் தடை செய்தமையால், வெளியிட்டு விழாவில் விற்ற பிரதிகள் தவிர ஏனைய அனைத்தும் களஞ்சியத்தில் பக்குவமாகக் கட்டி வைக்கப்பட்டு யுத்தத்திற்குப் பலியாகினு.

அ.செ.முருகானந்தனின் சிறுக்கதைகள் சில சமுத்துச் சிறுக்கதைக்குப் பெருமை சேர்ப்பனவாகவுள்ளன. அவை சமூகப் பதிவுகளாகவும் இம்மண்ணின் ஆவணப் பதிவுகளாகவும் உள்ளன.

11. வரதர்

சமுத்தின் புனைக்கதை வரலாற்றின் விடுபட முடியாத முக்கியத்துவமுடையவரான தி.ச.வரதராசன் என்ற வரதர் 1934இல் பொன்னாலையில் பிறந்தார். வரதரின் இலக்கியப் பிரவேசம் பதினாறாம் வயதில் தொடங்கி விட்டது. 1940ஆம் ஆண்டு இவரின் கல்யாணியின் காதல் என்ற சிறுக்கதை ஸமூகேசரி ஆண்டு மலரில் வெளிவந்தது. அதனைத் தொடர்ந்து விரும்பிய விதம், காதற் பலி, கல்யாணமும் கலாதியும், குதிரைக் கொம்பன், விபசாரி முதலான பல சிறுக்கதைகள் ஸமூகேசரியில் வெளிவந்தன.

1946 - 1948களில் வெளிவந்த மறுமலர்ச்சியில் இன்பத்திற்கு ஓர் எல்லை, வேள்விப் பலி, ஜோடி முதலான சிறுகதைகள் வெளிவந்தன. 1939 - 1949 கால கட்ட வரதரின் சிறுகதைகளில் காதல் தூக்கலாகவே காணப்படும்.

முற்போக்குக் காலகட்டத்தில் வரதர் எழுதிய மாதுளம்பழம், கற்பு, புதுபுகப் பெண், வெறி, உள்ளூறுவு, பிள்ளையார் கொடுத்தார் என்பன சரியான சிறுகதைத் தடத்தில் எழுதப்பட்ட சிறுகதைகளாம். இச்சிறுகதைகள் அவை வெளிவந்த காலகட்டத்தில் கலகலப்பை உண்டாக்கியவை. புறவாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளை விட அகவாழ்வைப் பண்படுத்துகின்ற கருத்துக்கள்தான் சிறுகதைகளுக்கு முக்கியமானவை என வரதர் கருதுகிறார். சமூகத்தின் ‘மூடப்பழக்க வழக்கங்களை தனது சிறுகதைகளில் வரதர் பக்குவமாகச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். கடவுளின் பெயரால் நடைபெறும் மூடத்தனங்கள் சமூகத்தில் தெய்வங்களும் பக்தி உணர்ச்சியும் ஏந்தத் தரத்தில் போய் நிற்கின்றன என்பனவற்றைத் தனது மாதுளம் பழம், பிள்ளையார் கொடுத்தார், உள்ளும் புறமும் ஆகிய சிறுகதைகளில் அற்புதமாக எடுத்துக் காட்டுகின்றார். பெரியாரிசம் போல நாத்திக வாதத்தை அழுத்தமாக முன்வைக்காது தெய்வ வழிபாட்டில் ஏற்பட வேண்டிய மாற்றங்களை வரதர் காட்டுவது அவர் தான் வாழ்கின்ற சமூகத்தின் நம்பிக்கைகளுக்கு கொடுக்கின்ற மதிப்பாகும்.

வரதரின் சிறுகதைகளில் கற்பு, வீரம், ஆகிய இரு சிறுகதைகள் அவருக்கு பெருமை சேர்த்தவையாகும். ‘பலாத்காரத்தினால் ஒரு பெண்ணுடல் ஊறு செய்யப் பட்டால் அவள் மானம் அழிந்து விடுவது இல்லை’ என்ற கருத்தினைக் கூறுக் கற்பு உருவாகியது. “செய்யாத குற்றத்துக்கு அவள் தண்டனையை அடைய வேண்டுமா? மனம் சம்பந்தப்படாத போது வெறும் உடலுக்கு நேர்ந்த தீங்கினால் மானம் அழிந்துவிடும் என்றால்...” என்ற பகுத்தறிவு முடிவோடு, இனவெறிக்குப் பலியான பேதை மனைவியை எதுவித மனக்காயமும் இன்றிக் கணபதி ஐயர் ஏற்றுக்கொள்கிறார். இது தான் கற்பு என்ற சிறுகதை.

வரதரின் சிறுகதைகள் முற்போக்குக் கருத்துக்கள் கொண்டவையாகும். சிறுகதைகளோடு வென்று விட்டாயடி இரத்தினா, புணர்ச்சி ஓட்டம், தையலம்மா ஆகிய குறுநாவல்களையும் வரதர் எழுதியுள்ளார். காவோலையின் பக்கம் அவர் எழுதிய நாவலாகும்.

சமூகத்தின் புதுக்கவிதைத் துறைக்கு வித்திட்டவர் வரதர். 1943இல் ‘சித்திரைக் குழப்பம்’ குறித்து அவர் படைத்த கவிதை ஈழகேசரியில் பிரசுரமானது. மறுமலர்ச்சியில் அவர் எழுதிய ‘அம்மான் மகள்’ பலரதும் பாராட்டைப் பெற்ற கவிதை. 1995இல் நிகழ்ந்த மாபெரும் இடப்பெயர்வின் சத்தியப் பதிவாக அவர் எழுதிய ‘யாழ்ப்பாணத்தார் கண்ணீர்’ என்ற குறுங்காவியமுள்ளது.

வரதர் காலத்திற்குக் காலம் சஞ்சிகைகளை வெளியிட்டதன் வாயிலாக ஈழத்திலக்கியத்திற்கு அரிய பணியாற்றியுள்ளார். ஓர் இலக்கிய இயக்கத்தையே முன்னெடுத்த மறுமலர்ச்சிச் சஞ்சிகையின் மூலகர்த்தா வரதராவார். வரதர் ஆண்டு மலர், ஆண்தன். தேன்மொழி, புதினம். வேள்ளி, அறிவுக் களஞ்சியம் என்பன வரதரின் சஞ்சிகைகள். நாவலர், வாழ்க் நீ சங்கிலி மன்னா, கயமை மயக்கம், மலரும் நினைவுகள், பாரதக் கதை, யாழ்ப்பாணத்தார் கண்ணீர் என்பன அவர் படைப்பாற்றலைக் காட்டும் நூல்களாம்.

12. அ.ந.கந்தசாமி

சூத்துச் சிறுகதை இலக்கிய வரலாற்றின் முன்னோடிகளின் ஒருவராக கருதப்படும் அந.கந்தசாமி பொதுவடைமைவாதி யாக வாழ்ந்தவர். தேசாபிமானி, சுதந்திரன், வீரகேசரி ஆகிய பத்திரிகைகளின் ஆசிரியர் பீடத்தில் ஒருவராக இருந்தவர். இதறியல் கவிதை நாடகம் நாவல். மொழி பெயர்ப்பு விமர்சனம் சிறுகதை ஆகிய பல்துறைகளில் தனது ஆற்றலை வெளியிடவர். ‘மதமாற் றம்’ அந.கந்தசாமிக்குப் புகழ் தந்த நாடகமாகும். ‘மனக்கண்’ அன்னாரின் ஒரே ஒரு நாவலாகும்.

அந.கந்தசாமியின் சிறுகதைப் பிரவேசம் ஈழகேசரி மூலம் நிகழ்த்து குருட்டு வாழ்க்கை என்ற சிறுகதையுடன் (1941) ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றில் நுழையும் அந.க. அதன்பின் நாயினும் கடையர், ஜந்தாவது சந்திப்பு, இரத்த உறவு, நள்ளிரவு முதலான சிறுகதைகளைப் படைத்துள்ளார். ஈழகேசரியில் அவருடைய குருட்டு வாழ்க்கை வெளிவந்த போது அவருக்கு வயது 17. அந.கந்தசாமியை ஈழகேசரி பண்ணைக்குரியவராகவும், மறுமலர்ச்சிச் சஞ்சிகை எழுத்தாளராகவும் விமர்சகர் சிலர் இனம் காணுகின்றனர். ஈழகேசரியில் ஒரே ஒரு சிறுகதையையும் மறுமலர்ச்சியில் ஒரு சிறுகதை தானும் எழுதாத அந.கந்தசாமியை அவ்வாறு கருதுவது தவறு. மறுமலர்ச்சி இயக்கத்துடன் இருந்தார் என்பதற்காக அவரை மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர் என இனம் காண்பதும் தவறு.

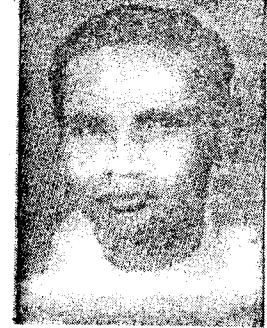
அந.கந்தசாமி எழுதிய கதைகளில் இரத்த உறவு, நள்ளிரவு ஆகியன் சிற்றத் தகைகளாக உள்ளன. பரமசிவனும் பார்வதியும் கொழும்பு ஆஸ்பத்திரிக்கு வருகின்றார்கள். அங்கு விபத்தில் சீக்கிய ஒருவனுக்கு இரத்தம் ஏற்றிக்கொண்டு இருந்தார்கள். இன்னொரு காட்சி: மூஸ்லிம் இளைஞன் ஒருவன் தன் மனைவியிடம் 10 ரூபா கொடுத்து அரிசி காய்கறி வாங்கிச் சமைக்கச் சொல்கின்றான். ‘வேலை

கிடைத்து விட்டதா?" என அவள் கேட்கிறாள். ஆஸ்பத்திரியில் தன் இரத்தத்தை விற்றதாக அவன் கூறுகின்றான். ஆஸ்பத்திரியில் "அந்த தலுக்குப் பயலின் லொறி என்னை மோதி இப்படி ஆகிவிட்டது" என்று ஏக்கின்றான் நோயாளி. "தலுக்குப் பயல்தானே இவனுக்கு இரத்தம் கொடுத்தான்" என்கிறாள் பார்வதி. "ஆம் அந்த மூஸ்லிம் இளைஞரும் இவனும் இரத்தவறவு புண்டவர்கள்" என்கிறார் பரமசிவன். இன வேறுபாட்டை எள்ளாக விமர்சிக்கும் சிறுகதை இது.

நள்ளிரவு என்ற சிறுகதை அந.கந்தசாமியின் சிறந்த படைப்பாகும். கொழும்பு நகரத்தின் தெருவோர் அவல வாழ்க்கையை மிகச் சிறப்பாக இச்சிறுகதையில் கந்தசாமி சித்திரித்துள்ளார்.

அந.கந்தசாமியின் சீர்திருத்தக் கருத்தும் முற்போக்குக் சிந்தனையும் இரத்த உறவு, நள்ளிரவு என்ற சிறுகதைகளில் தெளிவாகக் காணப்படுகின்றன. அவர் தனது சிறுகதைகளில் வெறும் பிரச்சாரம் செய்யவில்லை. சமூகத்தை விமர்சிக்கவும் இல்லை. இந்தச் சமுதாயம் இப்படி இருக்கின்றதே! என வாசிப்போன் நெஞ்சில் கசிவேற்படச் சுட்டிக் காட்டுவதோடு நிறுத்திக் கொள்கின்றார். நல்ல சிறுகதைகள் அவ்வாறுதான் அமையும்.

13. இரசிகமணி கனக செந்திநாதன்

சமூத்தின் இலக்கிய வரலாற்றின் ஒர் இலக்கிய இயக்கமாக வாழ்ந்தவர் இரசிகமணி கனகசெந்திநாதன் ஆவார். யாழ் இலக்கிய வட்டத்தின் பிதாமகர். குரும்ப சிட்டி கிராமத்துக்குப் புகழ் சேர்த்தவர். ஈழகேசரிப் பண்ணையில் உருவான கனகசெந்திநாதன் பல்துறை களிலும் ஆளுமை உடையவர். 1941இல் ஈழகேசரியில் யாழ்ப்பாடி என்ற புனைப்பெயருடன் சிறுகதைத்துறைக்குக் கனகசெந்திநாதன் வந்தார். வண்ணான் குளம், இரும்பு இருதயம், ஒருபிடி சோறு, பிட்டு, சமர்ப்பணம், தரிசனம், சொந்தம், அலை ஓய்ந்தது, கூத்து, செம்மண், வெண்சங்கு முதலான சிறுகதைகளைத் தந்துள்ளார். அவை ஈழத்தின் பல பத்திரிகைகளிலும் வெளி வந்துள்ளன. அவருடைய சிறுகதைத் தொகுதியான வெண்சங்கு 10 சிறுகதைகளை உள்ளடக்கியுள்ளது. ஈழத்து இலக்கிய வரலாறு என்ற ஆய்வு நாலை எழுதியுள்ளார். வெறும் பானை, விதியின் கை என்பன அவர் எழுதிய நாவல்கள் ஆகும். கரவைக் கவி கந்தப்பனார் என்ற பெயரில்

சமூத்து பேனா நண்பர்களை அறிமுகம் செய்து வைத்தார். நடமாடும் நூல் நிலையமென கனகசெந்திநாதன் மதிக்கப்பட்டார். ஏனெனில் அவரின் அத்தகைய வாசிப்புத்திறனும் எல்லாப் படைப்பாளிகளையும் பற்றிய தகவல்களை விரல் நுனியில் வைத்திருக்கும் ஆற்றலும் ஆகும்.

கனகசெந்திநாதனின் சிறுகதை தனித்துவமானவை. எந்த இலக்கியக் கோட்பாடுகளுக்குள்ளாகும் அவர் சிக்காது தான் நல்லவை என்னிய வற்றைச் சிறுகதைகளாகச் சித்தரித்துள்ளார். புராணப் படிப்பு, தாளக்காவடி, அன்னதானம், நாட்டுக்கூத்து, சரமகவி, காணிப்பற்று முதலான பழைய யாழ்ப்பாணக் கலாசாரம் அவரது சிறுகதைகளுக்குப் பகைப்புலமாக அமைந்தன.

கனகசெந்திநாதனின் செம்மன் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு ஒப்சோவர் பத்திரிகையிலும் ஒருபிடி சோறு ரதிய மொழியிலும் வெளி வந்துள்ளன. கனகசெந்திநாதனின் சிறுகதைகளில் ஒருபிடி சோறு ஈழத்தின் உடன்னதமான சிறுகதைகளில் ஒன்றாகும். ஒருபிடி சோறு பின்வருமாறு தொடங்குகின்றது. 'யாழ்ப்பாண மாதா மலடி என்று பெயர் கேளாமல் சத்திர சிகிச்சை யோடு பெற்றெடுத்த நொண்டிக் குழந்தை தொண்டமானாறு'. சன்னதி முருகன் ஆலயத்தில் வெள்ளிக்கிழமை மடத்தில் அன்னதான அவியல் நடக்கிறது. தனது நோயாளியான மகனுடன் சன்னதி மடத்தில் தஞ்சம் புகுந்த கிழவி மகனின் பசியைப் போக்க ஒருபிடி சோந்றுக்காக வெள்ளிக்கிழமை மடத்துக்குப் புறப்படுகின்றாள். அங்கு பெரும் கூட்டம் காத்திருக்கிறது. தன் மகனுக்கு ஒருபிடி சோறாவது கிடைக்குமென எதிர்பார்த்துக் கிடையாது திரும்பி வருகிறாள். அங்கு சோந்றுக்காக ஏங்கிய மகன் இறந்து கிடக்கிறான். சமூகத்தின் ஏற்றந்த தாழ்வை, அவல நிலையைக் கனகசெந்திநாதன் ஒருபிடி சோறு மூலம் சித்தரித்துள்ளார்.

கனகசெந்திநாதனின் கதாப்பாத்திரங்கள் யாழ்ப்பாண மண்ணின் மக்கள் ஆவார். கலாசாரத்தைப் பேண விரும்பும் அவாவினர். சம்பவங்களின் இடையாக மானிட உணர்வுகளைத் தன் சிறுகதைகளின் மூலம் புலப்படுத்துவார் கனகசெந்தி நாதன். கரவைக்கவி கந்தப்பனார், யாழ்ப்பாடி, இலக்கிய மாணவன், வேல், பரதன், உபகுப்தன் எனப் பல புனைப்பெயர்களில் கனகசெந்திநாதன் எழுதியுள்ளார். இந்த எழுத்தாளர் உருவாக்கிய படைப்பாளிகள் ஈழத்தில் பலராவர்.

14. சு.வேலுப்பிள்ளை (சு.வே)

சுமகேசரிப் பண்ணையில் முகிழந்த முன்னோடிச் சிறுகதை எழுத்தாளர் சு.வேலுப்பிள்ளை எனும் சு.வே. ஆவார். உருவகக் கதைகளின் பிதாமகர். சுமகேசரியில் கிடைக்காத பலன் (1943) என்ற சிறுகதையுடன் இலக்கியவுல்கில் பிரவேசிக்கும் சு.வே. அதனைத் தொடர்ந்து, மனித மிருகம், புத்தனின் சுவடு, காலத்தின் தண்டனை, பாசம், பிரேமை, மனதிழல், அன்புக்கறை, சிற்றங்களை, தோழன் முதலான சிறுகதைகளை சுமகேசரியில் எழுதியுள்ளார். மறுமலர்ச் சியில் இரண்டு உருவகக் கதைகளைப் படைத்துள்ளார். மண் வாசனை, வெறி, பாரிசவாதம், பூ, பாற்காவடி, அக்கினி, ஸ்ட்ரைக், புகை, தகிப்பு, தெய்வம், பெரியம்மா என்பன ஈழத்தின் பல்வேறு பத்திரிகைகளில் வெளிவந்துள்ளன. அவரின் சிறுகதைகளின் தொகுப்பு 'மண் வாசனை' ஆகும். முழுமையான அனைத்துச் சிறுகதைகளின் தொகுப்பு 'பாற்காவடி' என்பதாகும். மணற்கோவில் என்ற உருவகக் கதை ராஜாஜியால் பாராட்டப் பெற்றது.

'மனிதனின் சிந்தனைகளைத் தூண்டி உணர்ச்சிகளைத் தொடுவதுடன், அவனுடைய பாவனா சக்தியை மிகுதிப்படுத்துவதாயும் மனதிற்கு இன்பம் அளிப்பதாயும் அமைவது இலக்கியம்' என்பது சு.வே.இன் கருத்து. நல்ல கருத்துக்களைப் பிரதிபலிப்பதால் ஒன்று நல்ல இலக்கியமாகி விடுவதில்லை. நல்ல கருத்தை நல்ல கலையழகோடு பிரதிபலிப்பதுதான் நல்ல இலக்கியமாகும்.' என்ற சரஸ்வதி சிதம்பர ரகுநாதனின் கருத்துக்கும் இவர் உடன்பாடு. சு.வே சிறுகதைகளின் சிறப்பு அவரின் கூர்மையான அவதானிப்பும், சுவையான வர்ணனையும் மானிட நேயத்தைத் தூண்டும் கருத்துக்களுமாம். அவரின் சிறுகதைகளில் கிடைக்காத பலன், பாற்காவடி ஆகிய இரண்டும் ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியத்திற்கு அணி சேர்ப்பன.

சு.வே.யின் முதற் சிறுகதை கிடைக்காத பலன் என்பதாகும் இச்சிறுகதை பின்னர் இவரது தொகுதியில் கிழவனும் வத்தகைக் கொடிகளும் எனப் பெயர் மாற்றும் பெற்று, கருவை நெகிழ்த்தியுள்ளது. ஒரு கிழவன் மூன்று வத்தகைக் கொடிகளை ஆசையோடு அவதானமாக வளர்த்து வருகிறான்.

'கிழவனின் முகத்திலே காலதேவனின் சாட்டைத் தழும்புகள் நன்றாகப் பதிந்திருந்தன. கன்னங்கள் குழி விழுந்திருந்தன, வத்தகைக் கொடியின் இலையிலுள்ள வெட்டுகள் போல, தோல் எலும்போடு ஒட்டித் திரைந்து போயிருந்தது. வத்தகைக் கொடிகளில் மூன்று பிஞ்சு, இரண்டு காய்கள் பிடித்திருந்தன. அவற்றை அன்போடு தடலிக் கொடுக்கிறான். இவை எப்போது பழுக்கும்? ஆவலோடு காத்திருக்கின்றான் கிழவன்.' இரண்டு காய்களும் களவு போகின்றன. 'ஓகோ, யாரோ பசிக் கொடுமையால் கொண்டுபோய் விட்டார்கள், போகட்டும்' எனக் கிழவன் திருப்திப் படுகின்றான், மற்றைய மூன்று காய்களுக்காகக் காத்திருக்கிறான். குடிசைக்கு வெளியே கட்டிலைப் போட்டுப் படுத்துக் காவல் காக்கிறான். காலம் கழிகிறது. அந்த வத்தகைக் காய்கள் பூரணமாகப் பழுத்து விடுகின்றன. ஆனால் அவற்றைப் பிடுவகக் கிழவன் எழுந்து வரவில்லை - இச்சிறுகதையைப் படித்து முடிந்ததும் எழுகின்ற உணர்ச்சிதான் இச்சிறுகதையின் வெற்றி.

சு.வே.யின் பாற்காவடி, பலராலும் விதந்துரைக்கப்பட்ட நல்லதொரு சிறுகதை. ஒருவகையில் கோயில் வழிபாட்டிலுள்ள குறைபாடுகளையும், ஏற்றுத் தாழ்வுகளையும் பாற்காவடியில் சு.வே. சட்டிக் காட்டுகின்றான். 'ஆத்ம சாந்திக் குறைவிடமான அந்தச் சந்திதானம் கலகலப்பில் மூழ்கிப்போய்க் கிடந்தது. இது தெய்வத்தின் சம்மதமன்று, மனித வர்க்கத்தின். ஏகோபித்த அபிப்பிராயம் கோயிலிகளில் கேளிக்கைகள் அதிகரித்து விட்டன. மயிலிறிகுகள் கற்றை கற்றையாகக் கட்டப்பட்டு அலங்கரிக்கப்பட்ட காவடிகளை வசதியானவர்கள் எடுக்க நிக்கிறார்கள். இது வசதியான சப்பிரமணியர் கோயிலில் திருக்கார்த்திகை அன்று காணப்படும் காட்சி. இன்னொரு இடத்தில் சடைத்து வளர்ந்த ஆலமரத்தின் கீழ்ச் சிறு குடிலில் வீற்றிருக்கும் அம்மன் கோயில். வீரனும் அவன் மனைவி வள்ளியும் பாற்காவடி எடுத்துத் தம் நேர்த்தியை நிறைவேற்ற வந்திக்கிறார்கள். அங்கு கொட்டுமேளம், ஜனக்கூச்சல், பகட்டு எதுவுமில்லை. இரு கோயில்களிலும் காவடிகள் புறப்படுகின்றன. இதுதான் - பாற்காவடியின் கதை. ஆனால், சமூக ஏற்றுத்தாழ்வுகளை மனிதரிலும் அவர்கள் வணங்கும் கோயில்களிலும் ஏற்றிக் கதையைச் சொல்லி விடுகின்ற முறையும், அதற்குரிய சொற்களும் பாற்காவடியில் சு.வே.யின் படைப்பனுபவத்தினையும் உணர வைத்துள்ளது.

தொடரும்...

கவிதை மிகவும் பழையையான கலை வடிவம். அதனால் அது நன்கு மெரு கூட்டப்பட்ட வடிவமாகவும் இருக்கிறது. கவிதை எழுதுவதில் உள்ள கடினத் தன்மை என்பது ஒரு வகையில் மேலே கறப்பட்ட விடயத்தாலும் வருகிறது. ஏனெனில் தற்காலத்தில் எழுதப்படும் கவிதையைப் படிக்கும் போது கூடப் பாரதியுடனும், கம்பனுடனும், சேக்கிழாருடனும், புறநானுற்றுக் கவிதைகளுடனும் ஒப்பிடுதல் என்பது எம்மையறியாமலே நிகழும். அந்த ஒப்பு நோக்கலுக்குத் தாக்குப் பிடிக்கக் கூடியதே ‘கவிதை’ என நின்று நிலைக்கும்! ஏனையவை எல்லாம் காலத்தால் மறக்கப்பட்டு விடும்.

நல்ல கவிஞர் ஒருவனுக்கு எந்தப் பொருளும் கவிதையாகலாம். கவிஞர் சோ.ப.வின் நினைவுச் சுவடுகளின் முற்பகுதிக் கவிதைகள் பலவற்றுக்கும் அவரது ‘க்யசரிதையே’ பொருளாகிறது. இளமை நினைவுகள், சிறுபராயப் பதிவுகள் கவிதையாகும் போது ஒர் அற்புத உணர்வைத் தருகின்றன.

கவிஞர் சோ.ப.வின் ‘நினைவுச் சுவடுகள்’

- ஒரு பார்க்கவை -

- கோகிலா மகேந்திரன்

கவிதை என்ற கலையின் ஊடகம் மொழி. இன்னொரு வகையில் சொல்லப் போனால், கவிதையின் கதை என்பது அங்கு வரும் சொற்களின் கதை. நினைவுச் சுவடுகளின் பிற்பகுதியில் சொற்களின் ஓசைச் சிறப்பு, முற்பகுதியைவிட அழகாக அமைகிறது.

படிப்போருக்கும் கேட்போருக்கும் இன்பம் தருவதே கவிதையின் பண்பும் பயனும் என்று கூறினால், சோ.ப.வின் கவிதைகளில் எப்போதுமே அது உள்ளது.

நூலின் அட்டை ஓவியர் இராசையாவின் கைவண்ணத்தில் பலமுறை பார்த்து ரசிக்கும்படி அமைந்துள்ளது. ஜெயகாந்தனுடைய பல நூல்களில் அவரது கதைகளை விட, முன்னுரைகள் மிகச் சிறப்பாக அமைந்திருக்கும். அது போலவே சோ.ப.வின் இத்தொகுதியிலும் ‘என்னுரை’ மிக ஆழ்ந்த வாசிக்கும்படி உள்ளது ஒரு சிறப்பம்சம்.

ஒரு கவிதையைப் பார்க்கும் போது அதன் பொருள், பயன்படுத்தப் பட்ட சொற்கள், அதன் ஓசை, பாவிக் கப்படும் அலங்காரம், சொல்லுக்கு அப்பாலுள்ள உணர்வு, கவிஞரின் கற்பனை, யாப்பமைதி, அணிநயம், கவிதை கட்டும் குறிப்புப் பொருள், அதன் சூவுகள் என்று பலவற்றைப் பார்க்கலாமாயினும் சொற்களை ஒன்றுடன் ஒன்று சேர்ப்பதில் வரும் உயிராற்றல்தான் ஒரு கவிஞரின் தனிச் சிறப்பாகும். அதனால்தான் சிறந்த சொற்கள் மிகச் சிறப்பான ஒழுங்கில் அமைவது ‘கவிதை’ என்பது.

கோகிலா மகேந்திரன்

தொகுதியின் ஆரம்பத்தில் தனது இளமைக்கால நினைவுத் தடங்களைக் கவிஞர் பாடு பொருளாகக் கொண்டிருப்பதால், ஒரு வகையில் ‘க்யசரிதைக்கதை சொல்லி’ ஆக அவர் மாறியிருக்கிறார். அது தொகுதியின் இறுதிவரை அப்படியே போடப்பட்டிருந்தால் இன்னும் சிறப்பாக இருந்திருக்கும் என்று தோன்றுகிறது.

‘இப்படியாக எங்கள் பொழுது

இனிது கழியும்

ஆனால் இன்றோ

பஞ்சாங்கம் இரண்டுபட்டுப் போக்க நான் கொடுக்கும் கைவியளம்

நாற்றுக் கணக்கில்

அது பெறுமதி இழந்து போக்க

மருத்து நீரும் மகிமை இழந்தது.

நான் வாழ்ந்த வாழ்வு இதுவென

என் பிள்ளைகளுக்குக் காட்டலாம்

என்றாலோ

மருத்துவ வாழையை

மருந்துக்கும் காணோம்

என்று நிறைவு பெறுகின்ற கவிதையின் பாடு பொருள் மிகச் சிறப்பானது. கவிதை சொல்லுகிற வெளிப்படையான நேர்க்கருத்தை விடக் குறிப்புக் கருத்தான உட்பொருள்கள் மிக மிக அதிகம். ‘மருத்துவ வாழை’ என்பது சான்றோரைக் குறிக்கிறதா? விழுமியங்களைக் குறிக்கிறதா? கவிதையைப் பல முறை படிக்கப் படிக்க அதன் ஆழம் புலப்படத் தொடங்கும்.

‘சந்தைக் குதவாக் கணிதம் கற்பித்த விந்தை மனிதரை நோக்கும் என் நெஞ்சுக்’

என்று முடிவுறும் மற்றொரு கவிதை ஒரு சாதாரண சந்தை அநுபவத்தைக் கறுவதாகத் தொடங்கிக் கமகாலக் கல்வி பற்றிய ஆழமானதோர் கருத்தைச் சொல்லி நிறைவு பெறுவது அருமை. இன்று நாம் பிள்ளைகளுக்குக் கொடுக்கின்ற கல்வி பொருள்கீட்டு ஒரு வேளை உதவலாம். ஆனால் ஒரு பயன் மிகக் வாழ்வு வாழ் - அர்த்தமுள்ள வாழ்வு வாழ் - அது உதவப் போவதில்லை என்பதை வேறு எப்படி அழகாகச் சொல்ல முடியும்?

அடுத்து, கவிஞரின் சொற்களும், தொடர்களும் எத்தகைய உணர்வுகளை, உணர்ச்சிகளை எமக்குள் தூண்டுகின்றன என்று பார்த்தால், ‘பெரியப்பு போட்ட சால்வை’ என்ற கவிதை தரும் நகை உணர்வு மிக ஆழமானது.

‘கவிதைக்குள் உயிரொன்றி வாழ்...
புனி முற்றும் அரசாளாம்’
என்று அவர் சொல்வதைக் கேட்கும்
போது வரும் ‘சாந்தம்’ மிகப் பய
னுள்ள நேரான உணர்வு.

‘நேற்றிருந்த நிம்மதியை யாவர்
தரவல்லார்?’

என்று கவிஞர் கேட்கப் போக, வாசக
ராசிய எமக்கும் அந்த ‘ஏக்கம்’
தொற்றத்தான் செய்கிறது. இவ்வாறாக
நூலைப் படித்து முடிக்கிற போது,
ஏராளமான உணர்வுகளுக்குள் மாறி
மாறிச் செல்லும் எம் உள்ளம்.

சொற்களைத் தொடுக்கும் முறை
யில் சிறப்பான ஒசை நயத்தைக்
கொண்டு வருவது கவிஞருக்குக் கை
வந்த கலை. நூல் முழுவதும் அச்
சிறப்பு விரவிக் காணப்படுகிறது.

‘எங்கே இது போய் முடியும்?

எம் மக்களாது

அங்கு அடையாளம் தவிர

அனைத்துமே

அச்சாறாய்ப் போக

அடுத்த தலைமுறை

அச்சா எனத் துள்ளி

ஆர்ப்பரிக்கப் போகிறது’

செத்த வீட்டை நடத்துவது ஒரு
'கலை'. அதை நடத்துவதற்கும்
'கலை'யில் நிற்பார்' போன்ற இடங்களில் ஒசை நயம் மிகச் சிறந்து
நிற்பதைக் காணலாம்.

இத்தொகுதியில் கவிஞர் கை
யாண்டிருக்கும் சொற்கள் அவரது மிக
விரிந்த சொற் களஞ்சியத்துக்குச்
சான்றாகின்றன.

“கொட்டி வாகே கதாகறனவா”
தேவையான போது சிங்களச்
சொற்கள்,

“See through - பைகளும்
உடைகளும் போல,
See through - மனங்கள்
மனிதர்க்கிருந்தால்...”

“Excuse me Mr. Handy, Is there
no other method for doing this?”
‘ஒசையரால் பொறுக்க முடியவில்லை’
போன்ற இடங்களில் பொருத்தமாக
விழும் ஆங்கிலத் தொடர்கள்,

‘அண்ணாமலை புகழ் பெற்ற
வைத்தியர்,
அண்ணாமலை தொழுவார் பிணி
வழுவாணம் அறுமே’
என்று பக்தி இலக்கியப் பரிச்சயத்தைப்
பக்குவமாகச் சுட்டும் இடங்கள்,

“வீட்டிலே கிடந்த பழைய
சைக்கிளில்,
கஜகர்ணம், கோகர்ணம்
அடிக்கிறார்கள்”
என்ற வடமொழிப் பிரயோகம்,

“அதுபோதும் ‘தள்ளம் பாட’,” என்று
இயல்பாக வரும் பேச்சு மொழி,

“அருகில் இருக்கும் ஆசையர்
முகத்தில் பீப்தஸம்” என்று நாட்டிய
சாஸ்திர அறிவைக் காட்டும் நடை என
அவை பெரிய புலத்தில் வியாபித்
துள்ளன.

தொகுதியைப் படித்து முடிக்கும்
போது, கவிஞர் வாழ்ந்த காலமும்,
பிரதேசமும் தெளிவாகத் தெரிகின்றன.

“சந்தநம் கொண்டாடும்
தமிழருக் கொண்றுரைப்பேன் -
என்னை
உடுக்கடிக்க மட்டும் அழைக்காதீர்”
என்ற வரியே போதும் அதைத்
தெளிவுபடுத்த.

**கவிஞர் தனது தொகுதியில்
வாசகரை மிக உயர்வாக மதிக்கிறார்**
என்பதை உணர்த்தக் குறிப்பாகச் சில
இடங்களைக் காட்டலாம்.

“இளவரசன் புன்னகைத்தால்,
எங்கள் முகங்களில்
வெயில் ஏறிக்கும்.
அவன் அழுதாலோ,
தாழமுக்கத்தின் விளைவுகளைத்
தாங்க முடியாது
திண்ணும் எம் இல்லம்”

என்று கூறும் போது, தாழமுக்கத்தின்
விளைவுகள் எமக்குத் தெரியும் என்று
அவர் நம்புகிறார். ‘அடியுண்ட காதை’
என்றும், ‘ஆதிசிவன் மேல் பட்டது
போல’ என்றும் கூறும் போது, அந்த
அடிப்படைச் சமய ஞானம் எல்லாம்

எமக்குப் புரியும் என்று கருதிக்
கொள்கிறார்.

இறுதியாக, கவிஞரின் வாழ்வு
நோக்கு, தத்துவச் சார்பு, கொள்கை
ஆகியவற்றைப் பார்ப்போம்.

“எங்கள் முகத்தில் நாங்களே
முனைந்து கரியைப் பூசினோம்
நாங்கள் கருத்த மேனியர் ஆகித்
திரிகிறோம்.”

“திரு முகம் சிறைந்து
நம் தாய் கிடக்கிறாள்,
துயரை வளர்த்தோம்,
துயரை வளர்த்தோம்.”

**எதைப் பரிமாறுப் போகிறோம்,
வருங்காலச் சந்ததிக்கு,
முட்சோற்றைத் தவிர”**

போன்ற இடங்கள், எது நாட்டின்
இன்றைய நிலை தொடர்பான அவரது
கருத்தைத் தெளிவாகச் சுட்டுகின்றன.
'உண்ணாச் சொத்து' போன்ற கவிதை
கள் அவரின் 'வாழ்வு' தொடர்பான
பார்வையைப் பதிவு செய்துள்ளன.

“சுருக்கமாகவே பேசினா அம்மா”,
“அவை செய்யிறது அவை யோடை”
போன்ற இடங்களில் வரும் உளவியல்
செய்தி உளவியல் அறிஞர்கள்
ஏற்கத்தக்கது.

“மாமா கேட்பார் என்ற பயம் -
நோவே தெரியவில்லை” என்ற வரி
உளவியல் விஞ்ஞானச் செய்தி
ஒன்றைத் தருகிறது. விபத்து என்பது

மனவடுவக்குரிய நெருக்கிட்டுச் சம்பவம். அதை அனுபவிக்கும் போது, 'அலார விளைவுகள்' தொன்றும். நோதெரியாது போதல் என்பது ஒரு அலார விளைவு. சிறப்பாகச் சொல்லப்படும் இடம் இது.

"தென்றல் காற்று காதில்
புதிய சேதி சொல்கிறது.

இன்றைப் பொழுது இனிது இனிது
என்றே சொல்கிறது"

என மங்களமாய் முடிசிறத தொகுதி. நாளை என்பது நிச்சயமற்றுப் போன இன்றைய காலகட்டத்தில், இன்றைய பொழுது இனிதே முடியட்டும் என்ற வாழ்த்துடன் இத்தொகுதி நிறைவேற்றுவது Dale Carnegie கூறுகின்ற "Live in day tight" என்ற அறி வரையை ஞாபகப்படுத்துகிறது.

கவிதைகளில் ஆர்வமுள்ள அனைவரும் கட்டாயம் படிக்க வேண்டிய தொகுதி இது.

மல்லிகை ஆண்டுச் சந்தா.

மல்லிகை மாத இதழ் வியாபாரச் சஞ்சிகையல்ல. அது ஒரு வரலாற்று இலக்கிய ஆவணம். 41வது ஆண்டு மலர் விற்பனைக்குண்டு.

ஆண்டுச் சந்தா : 300.00

ஆண்டு மலர் : 150

தனிப்பிரதி : 25.00

தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய முகவரி

201/4, ஸ்ரீ கதிரேசன் வீதி, கொழும்பு 13. தொலைபேசி : 2320721
காக கட்டளை அனுப்புவோர் (Dominic Jeeva, Kotahena P.O.) எனக்
குறிப்பிடவும்.

மாநாதங்கள்

ஸ்பீக்ஸ் ஏற்றாள்
இலக்கியச் சைவபூரா?
பிரதிடோவ
தஸ்நிகைப்
பர்த்திஷுக்டு எர்ஜ்
போஸ்கள்.

மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவாவின் சகல ஆக்கங்களையும் அவரிடமிருந்தே நேரில் பெற்றுக் கொள்ளலாம். அவரே கையெழுத் திட்டுத் தருவார்.

மற்றும் பள்ளிக்கூட, பொது நூல் கங்களுக்கும் தேவையான நூல் களையும், மல்லிகை ஆண்டு மலர் களையும் மல்லிகைப் பந்தலில் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

மாநாதங்கள்

கடந்த 2005 ஆம் ஆண்டு அடுத்துத்து இரண்டு தடவைகள் இலங்கைக்கு வந்து திரும்பியிருக்கிறேன். சனாமி கடற்கோள் உதவிகளுடன் முதலில் வந்த நாள், மீண்டும் ஆண்டு இறுதிப் பகுதியில் எனது இரண்டாவது மகள் பிரியாவின் திருமணத்திற்காக வரவேண்டியதாயிற்று.

தாயகம் விட்டுப் புறப்படும் போது, "இன்னும் இரண்டு மூன்று வருடங்களுக்கு விமானம் ஏற்மாட்டேன்" எனச் சொல்லி விட்டே வந்தேன்.

அதற்குச் சில காரணங்கள்; தொடர்ச்சியாகச் சில மணி நேரங்கள் அமர்த்த பயணிப்பதனால் தொன்றும் அலுப்பு; பண்க்செலவு; நீரிழிவு; ஆஸ்த்மா; ஆர்த்ராட்மை இப்படிப் பல சொந்தங்களை உடல் பராமரித்துக் கொண்டிருப்பது...

இலக்கிய மடல்

வாழ்வின்

நிச்சனங்கள்

- வெ. முருகப்புபதி

இந்த விமானப் பயணங்களின் போதும் உணர்த்து கொள்ள முடியும்.

கஷ்டமோ, நெருக்கடியோ, வாழ்வோ - சாவோ - பிறந்த சொந்த மன்னிலிருப்ப பவர்கள் உண்மையிலேயே பாக்கியவான்கள்தான் என்பது எனது அபிப்பிராயம். தாய்நாட்டை விட்டு புலம்பெயராத வரையில் இந்த உண்மை புரியாது. புலம்பெயர்ந்த பின்புதான் இந்தக் கசப்பான் உண்மையை எவரும் புரிந்து கொள்வார்கள்.

தாய் ஓரிடம், தந்தை ஓரிடம், மகன் ஒரு தேசம், மகள் ஒரு தேசம், சொந்த பந்தங்கள் எங்கெங்கோ திசையில், நண்பர்கள் எங்கே என்பது? புதிய கவலை.

பத்திரிகையில் மரண அறிவித்தல்களைப் பார்த்தால் இறந்தவரின் மனவி, மக்கள், மருமக்கள், பேரப்பிள்ளைகள் எங்கெங்கே இருக்கிறார்கள் என்பதை அறிந்து கொள்ள முடியும்.

கடந்த ஏப்ரல் மாதம் - தொடர்ச்சியாக வேலைக்குப் போய்வந்து கொண்டிருந்தேன். 10ஆம் திகதி திங்கட்கிழமை எனக்கு ஒரு நாள் ஓய்வு கிடைத்தது. அன்றைய நாளை எனது மருத்துவ கிளினி'க்குகளுக்காக ஒதுக்கியிருந்தேன்.

காலையில் மருத்துவ ஆலோசனை நிலையத்திலும், மாலையில் ஒரு மருத்துவ மனையிலும் நான் பிரசன்னமாக வேண்டி யிருந்தது.

மனைவியும் உடன் வருவதாக இருந்தாள். காலையில் இரத்த பறி சோதனைகள் இருந்தமையால் எதுவும் உண்ணாமல் வரச் சொல்லியிருந்தார்கள்.

வெறும் வயிற்றுடன் புறப்பட்ட தனால், பறி சோதனைக்குப் பின்பு உண்ணுவதற்காக உணவும் தயார் செய்து கொண்டு வீட்டைப் பூட்டிக் கொண்டு, காரில் ஏறும்போது, வீட்டினுள்ளே தொலைபேசி அழைப்பு நாதம் எழுப்பியது.

இந்த நேரத்தில் யார் 'கோல்' எடுப்பார்கள். வெளியே சென்ற பிள்ளைகள் அவசரமாக எடுக்கக்கூடும் என்ற என்னத்தில் கதவைத் திறந்து கொண்டு வீட்டினுள் வந்தேன்.

தொலைபேசி தொடர்ந்தும் கிணுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

"ஹலோ"

"நான் விக்கி (மைத்துனர்) பேசுகிறேன். அப்பா இறந்துவிட்டார்."

"என்ன... எங்கே...?"

"பிலிப்பைன்ஸில்."

"நீங்கள் எங்கேயிருந்து பேசுகிறீர்கள்...?"

"சிங்கப்பூரிலிருந்து; வேலை அலுவலாகச் சிங்கப்பூர் வந்தேன். அதற்குள் இப்படியாகி விட்டது."

மனைவியை அழைத்துத் தொலைபேசியைக் கொடுத்தேன். அவள் கதறத் தொடங்கி விட்டாள்.

10ஆம் திகதி அதிகாலை அவர் அங்கே இறந்தார். அதற்கு முன்பு 9ஆம் திகதி பகல் மனைவி, தகப்பனுடன் தொலைபேசியில் உரையாடியிருக்கிறாள்.

அதிர்ச்சி; அதிர்ச்சிக்கு மேல் அதிர்ச்சி. மாரடைப்பும் மரணமும் சொல்லிக்கொண்டு வருவதில்லை.

வேகமும் விவேகமும் இல்லையேல் வாழ்வது கஷ்டம் என்பதையும் அனுபவப்பூர்வமாக உணர்ந்திருக்கின்றேன். மனைவியைப் போன்று நானும் அழைகொண்டிருக்க முடியாது. மின்னல் வேகத்தில் செயல்பட வேண்டியதாயிற்று. எனது அன்றைய அலுவல்கள் அனைத்தையும் நிறுத்திவிட்டு, எனது கடவுச் சீட்டைப் பார்த்தேன். அது காலாவித்யாகியிருந்தது. மனைவிக்குப் பிலிப்பைன்ஸ் செல்வதற்கு விலா எடுக்க வேண்டும்.

அதற்கு அந்த நாட்டின் தூதரகத்தின், எமது மாநில அலுவலகத்திற்கு செல்ல வேண்டும். விமானத்திற்கு டிக்கட் எடுக்க வேண்டும். இதற்கெல்லாம் பணம் வேண்டும். நான் அன்றும் இன்றும் தேடி வைத்துள்ள பெரும் சொத்தே எனது இனிய நண்பர்கள் தான்.

சுல மனி நேரங்களில் எனது பாஸ் போர்ட்டும் புதுப்பித்து, மனைவிக்கு விலாவும் எடுத்து, விமான டிக்கட்டும் ஏற்பாடு செய்து புதன்கிழமை 13ம் திகதி காலை புறப்பட்டோம்.

14ஆம் திகதி இறுதிச் சடங்குகள்.

இதற்கிடையில், மனைவியின் தங்கையும் முன்னாள் பத்திரிகையாளரும், இலக்கிய விமர்சகருமான சூரியகுமாரி துபாயிலிருந்து தானும் வருவதாகத் தகவல் சொன்னார். அவரும் தகப்பன் இறப்பதற்குச் சில மணி நேரங்களுக்கு முன்பு தொலைபேசியில் அவருடன் உரையாடியவர்தான்.

பூதவுடலை இலங்கைக்கோ, சிங்கப்பூருக்கோ கொண்டு வரமால் பிலிப்பைன்ஸில் சகல காரியங்களையும் செய்வதாக முடிவு செய்யப்பட்டிருந்தது.

பிலிப்பைன்ஸ்.

நான் என்றைக்குமே போய்வராத நாடு! அந்த நாட்டிற்குச் சொந்தமான தீவுகளைப் பற்றியும், அங்கு ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றங்கள் குறித்தும் அறிந்திருக்கிறேன்.

மாமனார் மறைந்தது - பிலிப்பைன்ஸில் 'சிபு' என்னும் தீவில்:

தாய்வானுக்கும் இந்தோனேஷியாவுக்கும் இடைப்பட்ட பெருந்தீவு பிலிப்பைன்ஸ். இதனைச் சுற்றி ஏராளமான தீவுக் கூட்டங்கள். சுமார் ஏழாயிரம் தீவுகள் இருக்கின்றன எனச் சொன்னால் நம்பமாட்டார்கள். மனிலா தலைநகரம். அதனைச் சுற்றி இருக்கும் பிரதான தீவுகள் லூஸன், மின்டனன், சமர், நெக்ரோஸ், பலவன், பெனி, மின்டோர், வெயிட், சிபு, போஹோல், மஸ்பேட். நாம் செல்ல வேண்டியது 'சிபு'

சிங்கப்பூரில் இரங்கி - சிபுவுக்கு மற்று மொரு விமானத்தில் செல்ல வேண்டும். நாம் அங்கு போய்ச் சேரும் முன்னர் சிங்கப்பூரிலிருந்த மைத்துனர் புறப்பட்டு விட்டார். எமது மொழி தெரிந்தவர்கள் அங்கிலை. எமது நண்பர்கள், இனத்தவர்கள் எவரும் இல்லை. அந்திய மன்னில் - ஒரு மரணச் சடங்கை எப்படி நடத்தப் போகி ரோம்? நெஞ்சை ஆக்கிரமித்தது இந்த வினா!

'சனாமி' தத்துவ போதனை செய்தது. கடலோடு கலந்த இலட்சக் கணக்கான ஜீவன்களுக்கு எது மரணச் சடங்கு.

உயிர் உடலில் இருக்கும்வரையில் தான் அதற்குச் சொந்தமானவருக்கு எதுவும் தெரியும். உயிர் உடல் கூட்டை விட்டுப் பிரிந்த பின்பு - அந்தப் புதவுடலுக்குச் செய்ய வேண்டிய பணிகள், மரியாதைகள், கடமைகளைப் பார்த்துத் தான், நாழும் நமது மரணத்திற்குப் பின்பு என்ன செய்வார்கள் என்பதை அறிந்து கொள்கின்றோம்.

நாம் எது செய்தாலும் இறந்தவருக்குத் தெரிவதில்லை. காற்றுவெளியில் சுருசிக்கும் உயிர் அனைத்தையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது எனப் பெரிய வர்கள் சொல்வார்கள். ஆனால், உயிர் உடலை விட்டுப் பிரிந்த பின்பு - என்ன நடக்கிறது என்பது யாருக்கும் தெரியாது. எமது துயரம், அழுகை, ஏக்கம், பெருமுச்சு அந்த உயிரற்ற உடலுக்குத் தெரியுமா?

எம்மிடம் எஞ்சியிருக்கப் போவது நினைவுகள் மாத்திரம்தானே!

இந்த எதிர்பாராத பயணத்தில் நான் மிகப் பெரிய உண்மையொன்றை புரிந்து கொண்டேன். மனித நேயமென்பது, குறிப்பிட்ட இனத்திற்கு மாத்திரம் சொந்தமான பண்பல்ல. அது பொது வானது.

எனது மாமனாருக்கு அந்த பிலிப் பைன்ஸ் மக்களுடன் சில மாத கால பரிச்சயம்தான். சொந்த பந்தங்கள் எவரும் அருகில் இல்லாத ஒரு துர்ப்பாக்கிய சூழ்நிலையில் அவர் உயிர் பிரிந்துள்ளது. பொதுவாக இப்படிப்பட்ட தருணத்தில் என்ன நடக்கும்?

படிக்குறிப்பு பில்லைகள், உறவினர்கள் வரும் வரையில் பூதவுடலை மருத்துவமனை சவச்சாலையில் வைத்திருப்பார்கள். ஆனால், அந்த பிலிப்பைன்ஸ் மக்கள் சொன்னார்கள். சூரியகுமாரி விம்மி விம்மி அமுதுகொண்டே அந்த கேக்கை வெட்டிப் பகிர்ந்தார்.

தமிழர் என்று சொல்லிக் கொள்வதற்கு சூரியகுமாரியின் குழந்தையுடன் நாம் ஜந்துபேர்தான் அங்கு நின்றோம். மற்றவர்கள் அனைவரும் அந்நாடின் பிரஜைகள்.

சொந்தத் தாய்நாட்டில் கூட கிடைக்காத இறுதி மரியாதையை மாமனார் பெற்றுக் கொண்டு அக்கினியுடன் சங்கமமானார்.

எப்ரல் 13ம் திகதி சூரியகுமாரியின் பிறந்தநாள். துபாயில் இருக்கும் மகனுக்கு பிறந்தநாள் வாழ்த்துக் கூற வேண்டும் என அவர் இறப்பதற்கு முன்பு சொல்லியிருக்கிறார்.

அவர் அக்கினியுடன் சங்கமமாக வேண்டியது விதி.

தகனத்திற்குப் பூதவுடலை அனுப்பி விட்டு, அந்த மரண அஞ்சலி நிலையத் தின் கட்டிடத்திற்கு - வந்தவர்களுக்கு நன்றி கூறத் திரும்புகிறோம். ஒரு வியப்பான காட்சி! அந்த நிலையத்தின் முன் மண்டபத்தில் ஒரு மேசையில் அழகான கேக். அதிலே சூரியகுமாரியின் பெயரும் பிறந்த நாள் வாழ்த்தும்.

“உங்கள் அப்பாவின் வாழ்த்து கேக்கை வெட்டிப் பகிருங்கள்” என அந்த பிலிப்பைன்ஸ் மக்கள் சொன்னார்கள். சூரியகுமாரி விம்மி விம்மி அமுதுகொண்டே அந்த கேக்கை வெட்டிப் பகிர்ந்தார்.

இருபது யார் தொலைவில் தந்தை அக்கினியில் சங்கமமாகிக் கொண்டிருக்க - இங்கே மகளின் பிறந்தநாளைக் கொண்டாடச் செய்த அந்த பிலிப்பைன்ஸ் மக்களின் மனோபாவம் எமக்குப் புதிராக இருக்கலாம். எனக்கும் சற்று வியப்பாகத்தானிருந்தது. கலங்கிக் கொண்டிருந்த சூரியகுமாரியிடம் சொன்னேன், “எங்கள் மல்லிகை ஜீவா, தனது தாயார் இறந்து, இறுதிச் சடங்கு முடிந்த பின்பு - யாழ்ப்பாணம் றீகல் தியேட்டரில் ஆங்கிலப் படம் பார்க்கச் சென்றார். அதனையெல்லாம் முன்மாதிரியாகக் கொள்ளத் தேவையில்லை. ஆனால்,

வாழ்வின் நிதர்சனங்களை நாம் ஏற்றுக் கொள்ளத் தான் வேண்டும்.”

அஸ்தியுடன் சிங்கப்பூர் வந்தோம். சிங்கப்பூருக்கு இதற்கு முன்பு பல தடவைகள் வந்துள்ளன. எங்கு சென்றாலும் அங்கே எழுத்தாளர்கள், இலக்கியவாதிகள் இருக்கிறார்களா எனத் தேடுவது எனது இயல்பு.

எற்கனவே - அங்கு எனக்கு அறி முகமான சிறுகதை எழுத்தாளர் இராம. கண்ணபிரான், பத்திரிகையாளரும் கவி ஞருமான கனகலதா ஆகியோருடன் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டேன். கண்ணபிரான் பல சிறுகதைகள் எழுதியவர். இவரது நான்கு தொகுதி களைச் சென்னை தமிழ்ப் புத்தகாலயம் வெளியிட்டுள்ளது.

1990ஆம் ஆண்டு ஒரு எப்ரல் மாதத்தில் இவரை முதல் முதலில் சந்தித்திருக்கின்றேன். மீண்டும் 16 ஆண்டு காலத்தின் பின்பு எனது குரலைக் கேட்டதும் ஆர்வத்துடன் ஒடோடி வந்தார். “பிரிந்தவர் குடினால் பேசுவும் வேண்டுமோ” என்பது போன்று சலிப்போ முகச் சுறிப்போ இன்றி நீண்ட நேரம் (சுமார் ஐந்து மனித்தியாலம்) என்னுடன் உரையாடினார்.

சமுத்து இலக்கிய உலகம், புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியம், தமிழக இலக்கியச் சூழல், சிறுபத்திரிகைகள், எழுத்தாளர்களின் - எழுத்தும் வாழ்க்கையும்... இப்படிப் பலதும் பத்தும் பேசினோம். குறிப்பிட்ட அந்த நேரத்தில் சிங்கப்பூரின்

தமிழ் கலை, இலக்கிய உலகம் பற்றிய அறிமுகத்தையே எனக்குத் தந்துவிட்டார்.

டொமினிக் ஜீவாவின் வாழ்க்கைச் சரிதம் படித்து தாம் பிரமித்துப் போன தாகச் சொன்னார். அதேசமயம் ஜீவா, சில பக்கங்களில் சில விடயங்களை வெளிப்படையாகச் சொல்லாமல் மறை முகமாகச் சொல்லியிருக்கிறார் என்ற கருத்தையும் முன்வைத்தார்.

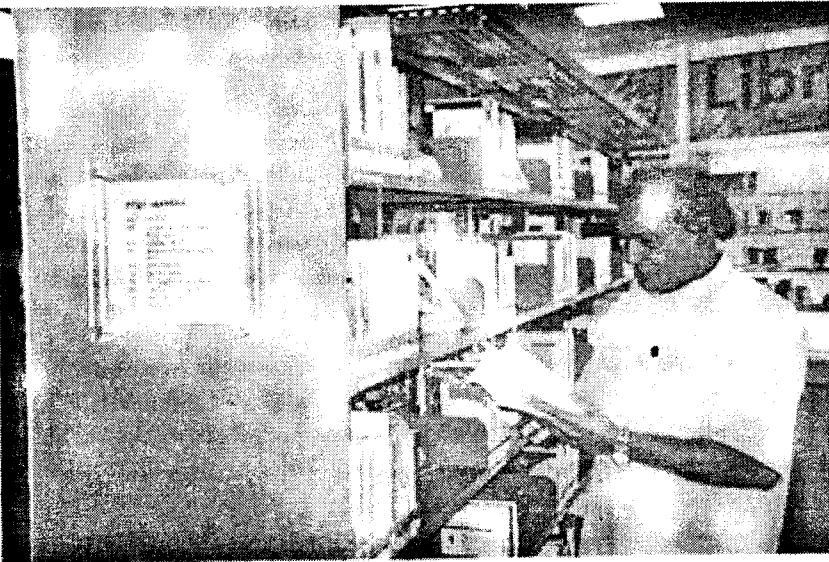
கண்ணபிரான் தந்த தகவல்களின் அடிப்படையில் சிங்கப்பூர் தேசிய நூலகத்தைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆவல் எனக்கு அதிகரித்தது.

சிங்கப்பூர் ‘தமிழ்மரசு’ பத்திரிகையில் நீண்டகாலம் பணியாற்றும் செல்வி கனகலதாவும், இலக்கிய ஆர்வலரான இணைர் ஈழநாதனும் என்னைப் பார்க்க வந்தனர்.

கனகலதா இலங்கையில் நீர்கொழும் பில் பிறந்தவர். சிங்கப்பூரில் பல ஆண்டுகளை வசிக்கிறார். இலக்கிய ஆர்வமுள்ள இவரின் கவிதைத் தொகுதி ‘பாம்புக்காட்டி ஒரு தாழை’ காலச் சுவடு பதிப்பகம் இதனை வெளியிட்டது. தமிழக, இலங்கை, அவுஸ்திரேலியா எழுத்தாளர் பலருடன் பரிச்சயம் மிக்கவர் இந்த பத்திரிகையாளர்.

இலங்கை நூல்கள் சிங்கப்பூர் வாசகர்களுக்குச் சிராகச் சிடைப்பதற்கு ஆக்கழுர்வமான வழி வகைகளை ஆராய வேண்டும் என வேண்டுகோள் விடுத்தார்.

சமுதான், ‘W.W.W.noolaham.net’ என்ற இணையத்தளம் நடத்துகிறார். பலரதும் நூல்கள் இந்த இணையத்

தளத்தில் பார்க்கக் கிடைக்கின்றன. தமிழ் நூல்களை அச்சிடும் - படைப்பாளிகள் இந்த இணையத்தளத்தை நன்கு பயன் படுத்தி - உலகெங்கும் வாழும் தமிழ் வாசகர்கள் வசம் நூல்களை சென்ற டையச் செய்யலாம் என்றார்.

இந்த இணையத்தளங்கள் குறித்து விமர்சனங்கள், விவாதங்கள் தொடருகின்றன.

கணவி வசதியற்றவர்கள், இணையத்தளங்களினுடோக இதழ்கள், நூல் களைப் படித்து விடுகிறார்கள். நூல் களை, இதழ்களைப் பணம் கொடுத்து வாங்கத் தவறி விடுகிறார்கள்.

படைப்பாளிகளின் ஆக்கங்கள் பிரசரமாகும் பத்திரிகைகள், இதழ்கள், நூல்கள் என்பன அச்சுருவில் வாசகனை வந்தடைவதற்கு முன்பே, அவை இணையத்தளங்களில் வெளியாகி விடுகின்றன.

இது ஆரோக்கியமான இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உதவுமா?

தீவிரமாகச் சிந்திக்க வேண்டிய விடயம் இந்த விவகாரம்.

ஸ்ரூநாதன், “நூல்கள் பதிவு செய்யப் பட்ட Hard Disk தமக்குக் கிடைக்கும் பட்சத்தில், குறிப்பிட்ட நூலகம் இணையத்தளத்தில் இடம்பெறச் செய்யலாம். அதற்கு உதவுமாறு” கேட்டுக் கொண்டார்.

‘வாசிப்பு மனிதனை முழுமையடைச் செய்யும்’ என்றார் மகாத்மா காந்தி. இக்கருத்தின் உண்மைத் தன்மையை தொடர்ந்த வாசிப்பின் மூலமே உணர முடியும்.

உலகில் வாசிக்கும் பழக்கம் குறைந்து கொண்டு போகிறது என்று

கவலையைத் தெரிவிக்கும் பெரும் பாலான எழுத்தாளர்கள் கூட வாசிப்பது குறைவு.

பத்திரிகைகள், சிறு சஞ்சிகைகள், ஏன் புத்தகங்களும் தற்போது இணையத்தளங்களுக்குள் வந்துவிட்டன.

திருட்டு வி.சி.டி.யினால் திரைப் படத் தொழில் பாதிப்படைந்துள்ளது என்ற குரல் எழுந்திருக்கும் குழலில் இந்த இணையத்தளங்களினால் மக்கள், பத்திரிகை, சஞ்சிகை, புத்தகங்கள் வாங்கும் பழக்கம் குறைந்துள்ளது.

சிங்கப்பூர் என்றவுடன் - எம்ம வர்க்கு ‘Shopping’ தான் நூபகத்திற்கு வரும். விதவிதமான ஆடை ஆபரணங்கள், அழகு சாதனங்கள், மின்சார உபகரணங்களை வாங்குவதற்காக உலகின் நாலாபுறம் இருந்து பயணிகள் சிங்கப்பூருக்குப் படையெடுப்பதை அறிவோம்.

இவர்களில் எத்தனை சதவீதத்தினால் சிங்கப்பூரில் கம்பீரமாக வானுயர்ந்து எழுந்திருக்கும் தேசிய நூலகத்தின் பக்கம் சென்றிருப்பார்கள்?

சிங்கப்பூருக்குப் பயணப்படும் எம்ம வர்க்கு, குறிப்பாக எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு தாழ்மையான வேண்டுகோள். சிங்கப்பூரில் விக்ரோரியா வீதியில் அமைந்துள்ள இந்தத் தேசிய நூலகத்தையும் ஒரு தடவை சென்று தரிசியுங்கள்.

ஆலய தரிசனம், கடைத் தொகுதி தரிசனம், திரையரங்கு தரிசனம், உறவினர் தரிசனம் என்ற வரிசையில் நூலகத் தரிசனம் மனித வாழ்வுக்கு முக்கியமானது.

இத்தேசிய நூலகத்திற்கு ஏப்ரல் 24ஆம் திதி சென்றேன். அங்கே - தமிழ்ப் பிரிவில் முக்கிய பதவியில் இருந்த திருமதி புஸ்பலதா நாயுடு நூலகத்தை கற்றிக் காண்பித்தார்.

சமூத்து கலை, இலக்கியவாதியும் சிறிது காலம் கண்டாவில் வசித்தவருமான திரு. மூர்த்தி - சிங்கப்பூரில் சிறிது காலம் தொலைக்காட்சியில் பணியாற்றி விட்டுத் தற்போது இந்த நூலகத்தில்தான் பணியாற்றுகிறார்.

புஸ்பலதாவும், மூர்த்தியும் நூலகத் தின் பிரிவிற் கெல்லாம் என்னை அழைத்துச் சென்றனர். ஒவ்வொரு பிரிவும் ஒவ்வொரு தளத்தில் இருக்கின்றன. ஏழு மாடிகளுக்கும் என்னை அழைத்துச் சென்று, அந்த நூலகம் இயங்கும் முறைகளை விளக்கினர்.

இந்த நூலகத்திற்கு ஒரு வரலாறு உண்டு. 1951ஆம் ஆண்டாவில் சிறிய அளவில் தொகக்கப்பட்ட நூலகம் 1960ல் விரிவடைந்திருக்கிறது. சிங்கப்பூரியரான டொக்டர் லீ கோங் சியான் பெரும் செல்வந்தர். அவரது பெயரில் ஒரு தர்ம ஸ்தாபனம். இந்த ஸ்தாபனம் 60 மில்லியன் டொலர்களை நன்கொடையாக வழங்கியிருக்கிறது.

தற்பொழுது, 16 மாடிக் கட்டிடத்தில் 60 ஆயிரம் சதுர மீட்டர் பரப்பளவில் நல்ல வசதிகளுடன் இலட்சக்கணக்கான நூல்களுடன் இந்த நூலகம் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

இந்த நூலகத்தின் அமைப்பையும், கம்பீர் தோற்றுத்தையும், அமைதியும்

சுத்தமும் பேணப்படும் முறைமையையும் பார்த்தும் - எனக்கு 1981 மே மாதம் எங்கள் நாட்டில் தீய சுத்திகளினால் எரிக் கப்பட்ட யாத். பொது நூலகம் ஏனோ நினைவுக்கு வந்தது.

அது எரிக்கப்பட்டு இரண்டு நாட்களில் நான் யாழ்ப்பாணம் சென்று மல்லிகை ஆசிரியர் ஜீவாவுடன் நேரில் சென்று அந்தக் கொடுமையைப் பார்த்து விக்கிதத்துப் போனேன். இது பற்றி ஏற்கனவே - மல்லிகை ஜீவா நினைவுகள் நூலில் விரிவாக எழுதியிருக்கிறேன்.

சிங்கப்பூரில், பொதுமக்கள், அரசு துறையினர், தகவல் துறையினர், மாணவர்கள், ஆய்வாளர்கள் உட்பட அனைத்துத் துறை சார்ந்தவர்களுக்கும் இந்த நூலகம் சிறந்த தகவல் மையமாக செயல்படுகிறது.

அந்த பிரமாண்டமான கட்டிடத்தின் ஒன்பதாவது தளத்திற்கு அழைத்துப் போனார்கள். அங்கு சீன, மலாய், தமிழ் தொகுப்புகள் இருக்கின்றன. தமிழ்ப் பிரிவில் ஆயிரக்கணக்கான தமிழ் நூல்களும், ஏராளமான சுஞ்சிகைகளும் என்னைக் கவர்ந்தன.

தமிழ்ப் பிரிவில் மொழி, கலை, இலக்கியம் என மூன்று பகுதிகளை வகுத்துள்ளார்கள். மொழிப் பகுதியில் - தமிழ்மொழி வரலாறு, சவடிகள், இலக்கண நூல்கள், அகராதிகள் என்பனவும்,

கலைப்பகுதியில் - நாட்டுப்புறங்களைகள், நாட்டுப்புறப் பாடல்கள், தெருக்கூத்துக்கள், நாடக வரலாறு, மேடை நாடகம், கர்நாடக இசை,

வரலாறு, கீர்த்தனைகள், திரைப்பட வரலாறு, திரைப்படத்துறையினரின் நினைவுகள், திரையிசைக் கலைஞர்களின் வரலாறு என்பனவும்,

இலக்கியப் பகுதிகளில் - சங்ககால இலக்கியம் முதல் இன்றைய நவீன இலக்கியம் வரையிலான இலக்கியத்தின் பல கருகளும் இடம்பெற்றுள்ளன.

சுஞ்சிகைகளுக்கென ஒரு தனிப் பிரிவு இயங்குகிறது. இந்தியா, மலேசியா, இலங்கை உட்படப் பல நாடுகளிலிருந்து சுஞ்சிகைகள் தருவிக்கப்படுகிறது.

ஒரு பல்லூடக மையம் (Multimedia Center) இங்கு இயங்குகிறது. இந்த நூலகத்தை முழுமையாகப் பார்த்து விடுவதற்கு ஒரு நாள் போதாது.

இங்கு என்னைப் பெரிதும் கவர்ந்த ஒரு தளம்தான் சிங்கப்பூர் இலக்கியமுன்னோடிகளின் காட்சியகம். இதன் தமிழ்ப் பிரிவை உருவாக்குவதில் புஸ்பலதா நாயுடு வழங்கிய ஆத்மாத்திகமான பங்களிப்பு மக்களானது. இந்தக் காட்சியகம் ஏனைய நூலகங்களுக்கு முன் னோடியாகவும் திகழக்கூடும் என்பது எனது சிற்றறிவு.

சிங்கப்பூரின் இலக்கிய (தமிழ்) முன்னோடிகள் சிலரது பெரிய அளவிலான அழகிய உருவப் படங்களும் அவர்கள் எழுதிய நூல்களும், பெற்ற விருதுகளும் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டுள்ளன. அருகிலே - சுவரில் பொருத்தப்பட்டுள்ள ஒரு தொலைக்காட்சிப் பெட்டி நூலகம் இயங்கும் நேரங்களில் தொடர்ச்சியாக - இந்த இலக்கிய முன்னோடிகளைப்

பற்றி காட்சிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. இந்தக் காட்சியகம் ஆவணமாகத் திகழ்கிறது.

யாழ்ப்பாணம் பொது நூலகம் எரிக்கப்பட்டதே சர்வதேச நீதியாக பெரும் கண்டனத்தை எழுப்பியது. அன்றைய ஆட்சியாளர்களின் வரலாற்றில் இது மாபெரும் கறை. அதுதான் போகட்டும். பின்னர் அதனைத் திருத்தியமைத்துப் புதுப்பொலிவுடன் இயங்க வைப்பதற் காக ஒரு திடையீடு விழாவை நடத்த முற்பட்ட போது - அதனைத் திறக்க விடாமல் இழுபறி செய்து - பத்திரிகைகளில் அறிக்கைகள் விட்டுக் கொண்டிருந்தனரே பல 'காகித வீரர்கள்' - தமிழினத்தின் ஆணவ உச்சத்திற்கு இதுவும் ஒரு பதச்சோறுதான்.

யாழ். பொது நூலகத் திறப்பு தொடர்பாக விதண்டாவாதம் எழுப்பிய 'அறிக்கையாளர்கள் சிங்கப்பூருக்கு ஒரு தடவை வந்து இந்த நூலகத்தைப் பார்க்க வேண்டும். யாழ். பொது நூலகத்தை எரித்தவர்கள் முடிந்தால் சிங்கப்பூர் வரும் பொழுது இந்த நூலகத்தையும் வந்து தரிசிக்க வேண்டும். அப்படியாவது பாவசங்கிர்தனம் பெற்றும்.

தமிழ்ப் பிரிவிற்கு சென்றபோது - எமக்கு யார் எழுதிய எந்தப் புத்தகம் தேவை என்பதை அங்குள்ள அலுவலரிடம் கேட்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அனைத்தும் அங்கே கணனிகளில் இருக்கின்றன. குறிப்பிட்ட எழுத்தாளரின் பெயரில் வரும் முதல் மூன்று அல்லது நான்கு எழுத்துக்களைத் தட்டினால் சுகல விபரமும் திரையில் கிடைக்கும். புத்தகத்தின் பெயர் - எந்த

நூலகத்தில் (சிங்கப்பூரில் கமார் 24 உபநூல் நிலையங்கள் நாட்டின் பல பாகங்களிலும் இயங்குகின்றன.) இருக்கிறது என்ற விபரம் மாத்திரம் அல்ல, புத்தகம் தவறிப் போன தகவலும் பதிவாகியுள்ளது.

புஸ்பலதா நாயுடுவிடம் மல்லிகைப் பந்தல் முகவரியும் கொடுத்துவிட்டு வந்தேன். இலங்கை எழுத்தாளர்களின் புத்தகங்களைப் பூபாலசிங்கம் புத்தக சாலை ஊடாகத் தாம் பெற்றுக் கொள்வதாகச் சொன்னார். இலங்கையில் இன்று வாரம் தோறும் புதுப்புதுப் புத்தகங்கள் வெளியாகிக் கொண்டிருக்கின்றன. இந்த புத்தக ஆசிரியர்கள் - ஒருங்கிணைந்து செயற்பட்டு, ஒரு அமைப்பாக இயங்கி - இந்தச் சிங்கப்பூர் நூலகத்துடன் தொடர்பு கொண்டால் பயன் கிட்டும்.

சமூத்து இலக்கியம் சிங்கப்பூர் வாசகர்களுக்கும் பரவலாகக் கிடைக்கும் வாய்ப்பு அதிகரிக்கும். அதற்கான Net Workஜ ஏற்படுத்த வேண்டும்.

அன்று ஏப்ரல் 24ம் திங்கி என இக்கட்டுரையில் முன்பே நான் எழுதியதற்கு காரணம் இருந்தது. இந்தச் திகழியில்தான் ஜெயகாந்தன் பிறந்தார். என்னுடன் இருந்த மூர்த்தியே இத்தகவலைச் சொல்லி விட்டு, பகல் உணவுக்கு அழைத்தார். புஸ்பலதாவின் காரில் மூவரும் சிங்கப்பூரில் பிரபலமான ஒரு ஹோட்டலுக்குச் சென்றோம்.

மதிய போசனத்தின் போதும் இலக்கிய போசனம் தொடர்ந்தது. ஜெயகாந்தனின் குறும்பான பேச்சுக்களைக் கலந்துரையாடிச் சிரித்தோம். பின்னர், மூர்த்தி ஜெயகாந்தனுடன் தொலை

34

பேசியில் தொடர்பு கொண்டு பிறந்தநாள் வாழ்த்துக் கூறினார்.

மூர்த்திக்கு இலங்கை, தமிழக எழுத்தாளர்கள் பலருடன் நேரடிப் பரிசு சயம் உண்டு. சிவாஜிகணேசன் மறைந்த பின்பு - இவர் தயாரித்த ஆவணப் படம் குறிப்பிடத் தகுந்தது. ஜெயகாந்தன் பற்றியும் ஒரு படம் இவர் தயாரித் துள்ளார். பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பியின் உரையாடலுடன் தொகுக்கப்பட்ட இந்த ஆவணப் படத்தைத் தமிழ்நாட்டில் இயக்குநர் சந்தான் பாரதி, கமலஹாசன் உட்படப் பலர் பாராட்டியுள்ளார். தமிழ்நாட்டில் கூட இப்படியொரு சிவாஜிகணேசன் சம்பந்தப்பட்ட ஆவணப் படத்தை எடுத்திருக்கமாட்டார்கள்.

மூர்த்தியின் ‘கூலி’ என்ற குறுந்திரைப்படம் சிங்கப்பூர் தொலைக்காட்சியில் ஒளிபரப்பப்பட்டது. சிங்கப்பூருக்கு விட்டு வேலைகளுக்கு பணிப்பெண்களாக வரும் பெண்களின் வாழ்வின் ஒரு வெட்டுமுகத் தோற்றத்தைச் சித்திரிக்கும் படம்தான் கூலி.

மாமனாரின் அஸ்தியை சிங்கப்பூர் கடவில் கரைத்து அந்தியேட்டிக் கிரியை களும், ஆத்ம சாந்தி பூசையும் முடிந்த பின்பு - மலேசியாவுக்குச் செல்ல விரும் பினேன். எனவசம் அவுஸ்திரேவியாக் கடவுச்சிட்டு இருந்தமையால் - விசா எடுக்க வேண்டிய தேவை இருக்க வில்லை.

மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை, யாழ்ப்பாணத்திற்குக் கொழும்பிலிருந்து பஸ்ஸில் பயணிப்பது போன்று - சிங்கப்பூரிலிருந்து மலேசியாவுக்குப்

பஸ்ஸில் புறப்படலாம். மலேசியாவுக்கு மாத்திரமல்ல, சிங்கப்பூரிலிருந்து மலேசியா சென்று, தாய்லாந்துக்கும், அங்கிருந்து லாவோஸ், கம்போடியா, வியத்நாம் உட்படப் பல ஆசிய நாடுகளுக்கும் பஸ்ஸில் செல்ல முடியும். இன்னுமொரு மார்க்கத்தில் பர்மா சென்று இந்தியாவுக்குள்ளும் வரமுடியும். நேரமும், பணமும், தேவையும் இருந்தால் பஸ் பயணத்திலேயே பல நாடுகளின் உரையாடலுடன் தொகுக்கப்பட்ட இந்த ஆவணப் படத்தைத் தமிழ்நாட்டில் இயக்குநர் சந்தான் பாரதி, கமலஹாசன் உட்படப் பலர் பாராட்டியுள்ளார். தமிழ்நாட்டில் கூட இப்படியொரு சிவாஜிகணேசன் சம்பந்தப்பட்ட ஆவணப் படத்தை எடுத்திருக்கமாட்டார்கள்.

வெளிநாடுகளுக்குப் புறப்பட்ட வேலைகளில் மலேசியாவுக்கு மேலால் பறந்திருக்கிறேன். 1990ஆம் ஆண்டு, கோலாலம்பூர் விமான நிலையத்தில் சமார் ஒரு மணி நேரம் Transitஇற்காக நின்றிருக்கிறேன். ஆனால் மலேசியாவுக்குச் சென்றதில்லை. மலேசியா கோலாலம்பூர் என்றவுடன் எமக்கு நினைவுக்கு வருபவர் தனிநாயகம் அடிகள். உலகத் தமிழராய்சி நிறுவனத்துக்கு கால்கோள் நாட்டிய மன் கோலாலம்பூர்.

பிற்காலத்தில் இந்த ஆராய்ச்சி மகாநாடுகள் அரசியல்மயமாகி - தமிழக அரசியல்வாதிகளின் கேலிக் கூத்துக்களை அரங்கமாக்கியதும், தஞ்சாவூரில் மகாநாடு நடந்தவேளையில் இலங்கை ஆய்வாளர் களுக்கு கதவடைக்கப்பட்டு, அவர்கள் திருப்பி அனுப்பப்பட்டதும் அனைவரும் அறிந்த செய்தி.

இலங்கையில் இனப்பிரச்சினை கூர்மையடைந்தமைக்கும், யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழராய்ச்சி மகாநாடு நடந்த வேளையில் நிகழ்ந்த மரணங்களும்தான் காரணம்.

கலை, இலக்கியம் அரசியல்வாதி யிடம் சிக்கும் போது என்ன நேரும் என் பதற்கு உலகத் தமிழராய்ச்சி மகாநாடு சிறந்த உதாரணம்.

மலேசியா எழுத்தாளர் சை.பீர்முகம் மது அவர்களுடன் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு எனது பயணத்தைத் தெரிவித்தேன். எனது வருகையை மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக் கொண்டார். ஏற்கனவே, அவர் அவுஸ்திரேவியாவில் எனக்கு அறிமுகமானவர். அவுஸ்திரேவியாவுக்குப் பிர்முகம்மது வருகை தந்த சமயம், இவரை எனக்கு அறிமுகப் படுத்தியவர் மாத்தனை சோழு.

வெண்மணல் (சிறுகதை), பெண்குதிரை (நாவல்), கைதுகள் கண்டகண்டம், மண்ணும் மனிதர்களும் (பயண இலக்கியம்) முதலான நூல்களையும், ‘வேரும் வாழ்வும்’ என்ற தலைப்பில் முன்று பாகங்களில் மலேசியா எழுதாளர்களின் கதைகளின் தொகுப்பு நூல்களையும், மலேசியத் தமிழர்களின் வாழ்வும் இலக்கியமும் கட்டுரைத் தொகுப்பு நூலையும் வெளியிட்டவர்.

பிர்முகம்மது என்னைக் கோலாலம்பூர் பஸ் நிலையத்திற்கு வந்து தமது காரில் அழைத்துச் சென்றார். ஊர் சுற்றிப் பார்ப்பதை விட எழுத்தாளர்கள், பத்திரிகையாளர்களைச் சந்திப்பதற்கே நான் பெரிதும் விரும்பினேன்.

மூத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு ஒரு வரலாறு இருப்பது போன்று மலேசிய இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் நீண்ட வரலாறு உண்டு.

கு.அழகிரிசாமி பணியாற்றி தமிழ்நேசன், 1924இலிருந்து இன்று வரையில் அங்கு தொடர்ந்து வெளியாகிறது. வரலாற்று ஸ்தியாகப் பார்த்தால் - இலங்கையில் தமிழ்ப் புதினப் பத்திரிகையின் தோற்றும் கூட மலேசியாவிற்குப் பின்பு தான்.

ஸ்மேகேசரி, வீரகேசரி, சுதந்திரன், தினகரன் பத்திரிகைகள் வெளிவருவதற்கு முன்பே, மலேசியாவிலிருந்து தமிழ்நேசன் வெளியாகியுள்ளது.

மலேசியத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத் தலைவர் பெ.இராஜேந்திரன் (பிரதம ஆசிரியர் மக்கள் ஓசை), பத்திரிகையாளர் தேவெந்திரன், தென்றல் வார இதழ் ஆசிரியர் வித்யாசாகர், குரியா பதிப்பகம் கிருஷ்ணசாமி, தமிழ்நேசன் வார இதழ் ஆசிரியர் சந்திரகாந்தன் உட்படப் பலரை நண்பர் பிர்முகம்மது எனக்கு அறிமுகப் படுத்தினார்.

‘மலேசியா தமிழ் எழுத்தாளர்கள்’ என்ற விபர நூல் அங்கு இலக்கியப் பணியாற்றிய படைப்பாளிகள் பலரைப் பற்றிய தகவல்களைப் பதிவு செய்துள்ளது. மலேசியத் தமிழ் இலக்கியம் ஓர் அறிமுகம், மலேசியத் தமிழர்களின் வாழ்வும் இலக்கியமும் ஆசிய நூல்கள் - மலேசிய கலை, இலக்கிய, பத்திரிகை உலகம் பற்றிய விரிவான அறிமுகத்தை எமக்குத் தருகிறது.

மலேசியாவுடன் தொடர்புகள் வைத் திருக்கும் மாத்தனை சோழு, 1995இல் தொகுத்து வெளியிட்ட, ‘மலேசிய தமிழ் உலகச் சிறுகதைகள்’ 14 எழுத்தாளர்களின் கதைகளைக் கொண்டது.

பீர்முகம்மது தொகுத்த (முன்று பாகங்களில்) 'வேரும் வாழ்வும்' 93 கதைகளைக் கொண்டது. தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் இத்தொகுப்புகள் மிகுந்த கவனத்தைப் பெறல் வேண்டும்.

மலேசியாவில் மிகுந்த ஆளுமையுடனும் வீரியத்துடனும் இயங்கிய ஆதி.குமணன் அவர்களின் மறைவு மலேசிய பத்திரிகை உலகிற்குப் பெரும் இழப்பு என இன்றும் அங்கு பேசப்படுகிறது.

தமிழ்நேசன், மலேசியா நண்பன், மக்கள் ஒசை, தமிழ் குரல் முதலான செய்திப் பத்திரிகைகளுடன் தெள்ளல், செம்பருத்தி, காதல் முதலான சில சஞ்சிகைகளும் வெளியாகின்றன.

அடிக்கடி அங்கு இலக்கியச் சந்திப்புகள், கூட்டங்கள், விழாக்கள் நடந்தவாறிருக்கின்றன. பல தமிழக எழுத்தாளர்கள் இங்கு வந்து திரும்பி விருக்கிறார்கள். மலேசியா கலை, இலக்கிய, பத்திரிகை உலகம் இலங்கையுடன் நெருக்கமான உறவை வளர்க்கவில்லை என்ற குறை தெரிகிறது. எனினும், பீர்முகம்மதுவுக்கு இலங்கையில் பல பாகங்களும் தெரியும். பல ஈழத்து எழுத் தாளர்கள் இவரது நண்பர்கள். இவர் இலங்கை வந்த சமயங்களில் செங்கை ஆழியான உட்படப் பலரைச் சந்தித்து விருக்கிறார்.

இலங்கை தமிழ் எழுத்தாளர்களின் நூல்கள் தமிழகத்திற்குப் பரவலாக எப்படி கிட்டவில்லையோ - அப்படித் தான் மலேசிய எழுத்தாளர்கள், வாசகர்

களுக்கும் போதியளவு ஈழத்து இலக்கியம் பற்றிய பரிசுமை இல்லை. பீர்முகம்மது போன்ற சில மலேசியா எழுத் தாளர்களுக்கு மாத்திரமே ஈழம் குறித்த நல்ல அறிமுகம் இருக்கிறது. காலப் போக்கில் இக்குறைபாடு நீங்கும் என நம்புகிறேன்.

ஒரு யாத்ரீகன் போன்று சுற்றிக் கொண்டிருக்கும் நான் எங்கே என்ன சாப்பிடுவேன் என்பது எனக்கே தெரியாது.

நான் மலேசியாவில் நின்ற சமயம், நீர்கொழும்பில் இருக்கும் எனது சகோதரி களுக்கு ஒரு கவலை வந்து விட்டது. எனக்கு அவசரமாக ஒரு தகவல் சொல் வதற்காக என்னுடன் தொடர்பு கொள்ள முயன்றிருக்கிறார்கள். எனது அம்மாவின் இறந்த நினைவு தினை - வருடாந்தத் திதியின் திசதியை எனக்குத் தெரியப்படுத்தி ஏதாவது ஒரு கோயிலுக்கு செல்லுமாறும் - அன்றைய தினம் சைவ உணவு உண்ணுமாறும் சொல்லுதற்காகச் சிங்கப்பூரிலிருந்த எனது மனைவிக்கு 'கோல்' எடுத்துள்ளனர்.

ஒருநாள் இரவு நண்பர் பீர்முகம் மதுவின் குடும்பத்தாருடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்த போது - சிங்கப்பூரிலிருந்து கோல். 'அம்மாவின் திதி' நினைவுபடுத்தப்பட்டது. மறுநாள் நண்பர் பீர்முகம்மது என்னை அவரது ஊரில் இருக்கும் குகைக் கோயிலுக்கு அழைத்துச் சென்றார். எங்கள் பாட்டி சொல்வார், கோயிலுக்குப் போனால் பயபக்கி இருக்க வேண்டும் என்று. ஆனால் எனக்கென்னமோ இரண்டும் இருந்தில்லை.

ஆனால் பீர்முகம்மது அழைத்துச் சென்ற அந்த குகைக் கோயிலின் படிக் கட்டுகளில் ஏறும் போதும், உட்பிரகாரத் துள் பிரவேசித்த போதும் எனக்கு பயம் வந்தது. பீர்முகம்மதுவுக்கு ஒரு விபத்தில் கால்முறிவு ஏற்பட்டு அதனைப் பொருத்தியிருந்தார். படிகளில் ஏறுவது சிரமம். எனவே அவர் அந்த மலையிடவார்த்தில் காரிவிலேயே இருந்துகொண்டு என்னை அனுப்பினார்.

மேல்முச்சு கீழ்முச்சு வாங்க மலையேறினேன். முகப்பிலே 140ஆடி உயர மான பொன்றிற முருகனின் உருவச் சிலை பிரமாண்டமானது. அந்தப் பத்து மலைத் திருத்தலத்தைப் பார்ப்பதற்கு உல்லாசப் பயணிகள் திரண்டு வருகின்றனர். மலையேறி அம்மாவுக்காகப் பிரார்த்தனை செய்தேன். அந்திம காலத்தில் அம்மாவுக்கு அருகிலிருந்து பணிவிடை செய்யவும், அவர்களின் இறுதிச் சடங்கில் கலந்து கொள்ளவும், தாய்க்கு தலை மகனாக இருந்த போதிலும் அவர்களுக்குக் கொள்ளின வைக்கவும் பாக்கியம் இல்லாமல் (மாரடைப்பால், இதய சத்திர சிகிச்சை செய்து பயணிக்க முடியாமலிருந்தேன்) புலம்பெயர் வாழ்வின் அவலமான பக்கங்களைச் சந்தித்த நான், அம்மாவுக்காக மலேசியாவில் மலையேறினேன். இறங்கி வந்து பீர்முகம்மதுவின் கையைப் பற்றி நன்றி கூறினேன்.

அன்று இரவு கோலாலம்பூரின் வளர்ச்சியையும் வனப்பையும் சுற்றிக் காண்பித்த பீர்முகம்மது மறுநாள் சிங்கப்பூருக்கு என்னை பஸ் ஏற்றிவிட்டார்.

முதல்நாள் மாலை என்னைப் பேட்டி கண்ட மலேசியா 'மக்கள் ஒசை'

பத்திரிகை மறுநாள் பத்திரிகையில் எனது படத்துடன் பேட்டியைப் பிரசரித்திருந்தது. அந்தப் பேட்டியில் எனக்குத் திருப்பதியில்லை. நான் ஏதோ சொல்ல அவர்கள் ஏதோ எழுதியிருந்தார்கள். இன்றைய பத்திரிகையாளர்களுக்குப் பயிற்சி தேவை என்ற எனது நியாயமான கவலையைக் பீர்முகம்மதுவிடம் சொல்லி விட்டு விடை பெற்றேன்.

சிங்கப்பூர் வந்ததும் எனது கருத்தைத் தொலைநகல் (Fax) மூலம் அப்பத்திரிகைக்கு அனுப்பினேன். சுமார் 6 மணி நேரத்தில் சிங்கப்பூரை வந்த டைந்த என்னை - நண்பர்கள் மூர்த்தியும், கண்ணபிரானும் பார்க்க வந்தனர். ஏப்ரல் 26ம் திகதி புதன்கிழமை வெளியான சிங்கப்பூர் தமிழ் முரசு பத்திரிகையுடன் கண்ணபிரான் வந்தார். அதில் இரண்டாம் பக்கத்தில் ஒரு செய்தி.

மாதந்தோறும் அங்கு நடைபெறும் கடற்கரைச்சாலை கவிமாலை நிகழ்ச்சியில், தமிழகக் கவிஞரும் திரைப்படப் பாடலாசிரியருமான அய்யப்பமாதவனும் நானும் சிறப்பு விருந்தினர்களாகக் கலந்து கொள்ளும் செய்தி! அதற்கு அழைத்துச் செல்லவே கண்ணபிரான் வந்திருந்தார். இந்த கவிமாலை நிகழ்ச்சியின் அமைப்பாளர் பிச்சினிக்காடு இளங்கோ, தமிழக அரசின் வேளாண்மைத் துறையிலும், திருச்சி அகில இந்திய வானொலியிலும், சிங்கப்பூர் ஒலிபரப்புக் கழகத்திலும் பணியாற்றியவர். வீரமும் சரமும், முதல் ஒசை, உயிர்த்தடை, இரவின் நரை முதலான கவிதை நால் களையும் 'தோரணம்' என்ற இறுவட்டையும் வெளியிட்டிருப்பவர். தமிழ்

நாட்டில் சிறுபத்திரிகைச் சூழலில் எழுதிக் கொண்டிருக்கும் கவிஞர்களுடன் பரிச்சயம் மிக்கவர்.

கண்ணபிரான் அழைத்துச் சென்ற அந்த கவிமாலை நிகழ்வில் பல இளம் கவிஞர்கள் கலந்துகொண்டு சிறப் பித்தனர். இளைஞர்களும் யுவதிகளும் தத்தமது கவிதைகளை வாசித்தனர். அவர் களை இளங்கோ அறிமுகப்படுத்தினார்.

அவுஸ்திரேவியாவில் கடந்த ஐவரி மாதம் முதல் வாரத்தில் நடந்த ஆறாவது எழுத்தாளர் விழாவிற்குப் பின்பு, நான் கலந்து கொண்ட இலக்கிய நிகழ்வு இந்தக் ‘கவிமாலை’.

பிலிப்பைன்ஸ், மலேசியப் பயண அலுப்பைப் போக்கு விட்டது, அந்தக் கவிஞர்களின் கவிதை வரிகள், வீரியமிக்க கவிஞர் குழாம் சிங்கப்பூரில் உருவாகி வருவதை அந்த நிகழ்வு உணர்த்திற்று. அந்தக் கவிஞர்களில் சிலர் தமது இளமைக் காதலை வெளிப்படுத்தினர் கவிதைகளில். மண்டபம் சிரிப்பால் அதிர்ந்தது.

தமிழகக் கவிஞர் அய்யப்பமாதவன் ‘பிறகொரு நாள் கோடை’ என்ற கவிதை நூலை வெளியிட்டிருக்கிறார். இன்று (ஒளியில் கவிதை) என்ற இறுவட்டும் இவரது படைப்பு, தற்கால கவிதைச் சூழலை அவர் விளக்கிப் பேசினார். வானம்பாடிகளின் காலத்தை நினைவு கூற்றார்.

என்னைப் பற்றிய அறிமுகத்தை கண்ணபிரான் வழங்கினார். எனக்கு கூட்டங்களில் பிரசங்கம் செய்து பழக்கம்

இல்லாதமையால் கலந்துரையாடல் போன்றே எனது பேச்சை நிகழ்த்தினேன்.

கவிஞர்களுக்குக் கற்பனை அதிகம். பெண்களின் கூந்தலில் இயற்கை மணமா? செயற்கை மணமா? என்று வாதிட்டு, சிவனும் புலவர் நக்கிரனும் மோதிக் கொண்ட புராணத்தைப் படித்த வர்கள் நாங்கள். பெண்களை வர்ணிப் பதில் தமிழ்க் கவிஞர்கள் ஈடுஇணையற்றவர்கள். காதலைப் பற்றி பாடாத கவிஞர்களே இல்லை. கயல்விழிகள், சங்குக் கழுத்து, கார்மேகக் கூந்தல், கொவ்வை இதழ்கள், மாம்பழக் களனங்கள், முத்துப் பற்கள், வாழைத் தண்டுக் கால்கள் என்றெல்லாம் பெண்களை வர்ணிப்பவர்கள் கவிஞர்கள்.

எங்கள் ஈழத்துக் கவிஞர்கள் - சிந்தனையே வேறு. எங்கள் கவிஞர்கள் மரணத்துள் வாழ்ந்துகொண்டு கவிதை பாடியவர்கள்.

ஒரு சமயம் தமிழகக் கவிஞர் மேத்தா தமது கண்ணீர்ப்புக்கள் கவிதை நூலுக்கு முன்னுரை எழுதும் போது இப்படிக் குறிப்பிட்டார்.

‘கண்ணகி காற் சிலம்பை கழற்றினாள்’ நாங்கள் சிலப்பதிகாரம் படித்தோம். எனது மனைவி கைவளையல்களைக் கழற்றினாள் நீங்கள் ‘கண்ணீர்ப்புக்கள் படிக்கிறீர்கள்’

இப்படியெல்லாம் நான் பேசியதும் சபை கைதடியது. சிரித்தது. கரவோசை

யும் சிரிப்பலையும் ஓய்ந்த பின்பு சொன்னேன்.

மு.மேத்தா - ஆனந்தவிகடனில் ‘சோழ நிலா’ என்றொரு நாவலுக்காக முப்பதாயிரம் ரூபா பரிசு பெற்றார். அதனைக் கேள்விப்பட்ட ஈழத்து கவிஞர் ஒருவர், “சோழ நிலா எழுதின்கள். கை வளையல்கள் மீட்டுவிட்டாரா?” என்று எழுதினார் எனச் சொன்னதுதான் தாமதம் சிரிப்பலையால் மண்டபம் அதிரவில்லை.

எங்கள் தேசம் இலங்கை இன்னமும் மரணங்கள் மலிந்த பூமிதான். தமிழ்ப் பிரதேசங்கள் யுத்த மேகத்தினால்தான் குழப்பட்டிருக்கிறது. எப்போது என்ன நடக்கும் என்பது தெரியாது.

சூழ்நிலை இலக்கிய வளர்ச்சியில் ‘போர்க்கால இலக்கியம்’ என்றொரு வகையும் சேர்ந்துள்ளதை சிங்கப்பூர், தமிழக கவிஞர்கள் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

சுமார் 20 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு மகளிர் கல்லூரி யில் எட்டாம் வகுப்பு மாணவி ஒருவர் எழுதிய கவிதைகளை உங்களுக்குக் கொள்கிறேன். எங்கள் தாயகத்தின் ஒரு வெட்டு முகத் தோற்றித்தை இனம் காண்பீர்கள்.

இதுதான் அன்று சிறுமியாக இருந்த மாணவி எழுதிய கவிதை :-

எங்கள் தாத்தா குரக்கள்மாப் பிடடுச் சாப்பிட்டார். எங்கள் அப்பா அரிசிமாப் பிடடுச் சாப்பிட்டார். நாங்கள் பான் ரொட்டி சாப்பிடுகிறோம்.

எங்கள் தமிழிப் பாப்பா என்ன சாப்பிடுவான்?

எங்கள் தாத்தா மாட்டு வண்டியில் சென்றார்.

எங்கள் கோச்சி வண்டியில் சென்றார்.

நாங்கள் ஏறோபினோனில் பறக்கிறோம். எங்கள் தமிழிப் பாப்பா எதில் செல்வான்?

எங்கள் தாத்தா கடவுளுக்குப் பயந்தார்.

எங்கள் தமிழிப் பயந்தார். நாங்கள் ஆழி நேவிக்குப் பயப்படுகிறோம்.

எங்கள் தமிழிப் பாப்பா எவருக்கும் பயப்படமாட்டான்.

இந்தக் கவிதையை நான் சொன்னதும் பலத்த கரகோஷம். தென்றலை யும், காதலையும், பெண்களையும், பூக்களையும் உவமானமாகக் கொண்டு கவிதை படைத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் மத்தியில், மரணத்துள் வாழ்ந்து கொண்டு கவிதை படைப்பவர்களை இனம் கண்டு கொள்ளுங்கள் என்று சொன்னேன்.

இந்தக் கவிமாலை முடிவில் பலரும் வந்து எனது முகவரி, தொலைபேசி என், மின்னஞ்சல் ஆகியவற்றை எழுதிப் பெற்றுக் கொண்டனர்.

இந்தக் கொச்சிராத பயணத்தில், பல ரதும் அறிமுகம் கிடைத்தது. மலேசியா, சிங்கப்பூர் இலக்கிய உலகத்தை அறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பும் கிட்டியது.

திருநெல்வேலி ஆசிரிய கலாசாலை மூடப்பட்டதுடன் வருடந்தோறும் நடை பெற்று வந்த தமிழ் விழா தடைப்பட்டுப் போயிற்று. அப்பொழுது கொழும்புத் துறை, நல்லூர், பலாவி, கோப்பாய் ஆசிரிய கலாசாலைகள் ஒன்றாக இணைந்து கூட்டாகத் தமிழ் விழா ஒன்றினை மூன்று தினங்கள் நடத்துவதெனத் தீர்மானிக்கப் பெற்றது. அந்தத் தமிழ் விழாவை நடத்தி முடிப்பதற்குப் பொறுப்பாக, கலா சாலைக்கு ஒருவராக மூன்று செயலாளர்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டார்கள். கொழும்புத்துறை ஆசிரிய கலாசாலையில் இருந்து செயலாளராக நான் தெரிவு செய்யப்பட்டேன். நல்லூர் ஆசிரிய கலாசாலையில் மூன்று தினங்கள் நடைபெற்ற அந்தத் தமிழ் விழாவின் முதலாம் நாள் (04.07.1963) நிகழ்ச்சியின் இறுதியில் நன்றி தெரிவிக்கும் பொறுப்பு என்னிடத்தில் ஒப்படைக்கப்பட்டது.

09. பூச்சியற்

பூச்சியற்றல்

- தெணியான் தாக இருந்தது. மரபுப் போராட்டத்தின் ‘தலைமைக்காரன்’ அவர். ‘இழிசனர் இலக்கியம்’ என ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தில் பிறந்த படைப்பாளிகளின் இலக்கியங்களை சாதி அகம்பாவத்துடன் இழிவு செய்தவர். தமிழ் விழாவில் இடம்பெற்ற அன்றைய அவர் பேச்சிலும் அந்த அகம்பாவத்தின் வெளிப்பாட்டினை நான் நன்கு அவதானித்தேன்.

நிலவுடைடைக்காரனான மேல்சாதிக்காரன் ஒருவனின் தண்டனையைப் பெற்ற பறை அறைவோன் சொல்லுவதாக, மேல்சாதிக்காரப் புலவன் பாடிய பாடல் ஒன்றினை விழா மேடையில் சொல்லி நகைச்சவையாகப் பேசினார். (அந்தப் பாடல் இப்பொழுது எனது நினைவில் இல்லை.) நான் அந்தக் காலத்தில் வெளி வந்து கொண்டிருந்த நூல்கள், சஞ்சிகைகளை தவறாமல் வாங்கிப் படிக்கும் ஒருவனாக இருந்தேன்.

அந்தப் பாடலை நான் முன்னரே படித்திருந்தேன். தமிழ் விழா நடை பெறுவதற்குச் சிறிது காலத்துக்கு முன்னர் அந்தப் பாடல் சஞ்சிகை ஒன்றில் கட்டுரை யுடன் மீள்பிரசரம் செய்யப் பெற்றிருந்தது என்பதும் என் நினைவில் இருந்தது. அந்தப் பாடல் பறை அறைகளிற்றவன் நிலவுடைமையாளனை நோக்கி, “நீ எனக்கு அடித்து விட்டாய்! ஆனால் நான் அடித்தால் உன் மனைவி மக்கள் அழுவர். உன் அடிமை குடிமைகள் அழுவார்கள். உனக்குத் தரும் முற்றத்துப் பணமரம்

அழும்...” என்ற வகையில் பொருள் படுவதாக அமைந்திருந்தது. மேல் சாதிக்காரன் ஒருவன் இறந்து போனால் குடிமைகள் வந்து பறை அடிக்கும் சம்பவத்தை உயர்சாதி மனப்பான்மை யுடன் சித்திரிக்கும் பாடல் அது.

அந்தப் பாடலும் விளக்கமும் எனக்கு மனதில் சினத்தை ஊட்டியது. அத்துடன் அந்தப் பாடல் நான் அறியாததாக - எனக்குப் புதிதாக இருக்கவில்லை. அன்றைய விழாவின் இறுதியில் நான் நன்றி தெரிவித்துப் பேசும் பொழுது, “இளமுருகனாரின் பேச்சு புதிய மொந்தையில் பழைய கள்” எனக் குறிப்பிட்டுச் சொன்னேன். என்னுடைய அந்தக் கருத்து, பலருக்கு அன்று அதிருப்தியாக இருந்தது என்பதனை நான் கண்டுகொள்ளத் தவறவில்லை. ஆயினும் எனது மனக் கருத்தை ஒளிக்காது உள்ளத்தில் உள்ளதை எடுத்துச் சொன்னேன் என்னும் மனத்திருப்தி எனக்கு உண்டானது.

தென்இந்தியச் சுற்றுப்பயணம் ஒன்றுக்கு 15.09.1963இல் ஆசிரிய கலா சாலையில் இருந்து நாங்கள் புறப் பட்டோம். இரண்டு வாரகாலம் தென் இந்தியாவின் பல பகுதிகளை ஒடியோடிப் பார்வையிட்டோம். கோயில்கள், சிற்பங்கள், சரித்திரப் பிரசித்தி பெற்ற இடங்கள் என முடிந்த வரை பல இடங்களைச் சென்று தரிசித் தோம். அந்தச் சுற்றுப்பயணத்தில் தமிழ் நாட்டுக்கு வருகை தந்த நண்பர்கள் பலர் சினிமா நடிகர்கள், நடிகைகளைச்

தேடிச் சென்று பார்ப்பதில் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டினார்கள். சிலர் அந்த நடிகர்களுடன் சேர்ந்து புகைபடங்களும் எடுத்துக் கொண்டார்கள். நான் யார் யாரைக் காண வேண்டுமென்று விரும் பினேனோ, அவர்களைச் சென்று பார்ப்பதற்குத் துணையாக எனது ஆசிரிய நண்பர்களுள் ஒருவர்தானும் இருக்க வில்லை. ஆயினும் தினதந்தி ஆசிரியர் ஆதித்தனாரை நேரில் கண்டு பேசி னேன். நாவலர் நெடுஞ்செழியன் கூட்டம் ஒன்றில் பேசிக் கொண்டு நின்றதைத் தூர இருந்து பார்த்தேன்.

இந்திய சுற்றுலாப் பயணம் மனதுக்கு மகிழ்வு தந்ததெனினும், இன்றும் என் நெஞ்சை விட்டு அகலாது இரண்டு காட்சிகள் என்னைத் துன்பப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. சென்னை நகரத்து விதி ஒரத்தில் அரை குறை ஆடையுடன் தேடுவார் அற்றுக் கிடந்த ஒரு பெண்ணின் சடலத்தைக் கண்டேன். ஹோட்டல்களுக்கு வெளியே வீசப்பட்டுக் கிடந்த எச்சில் இலைகளைக் குடைந்து குடைந்து கையில் எடுத்து நக்கித் தின்று கொண்டிருந்த பஞ்சப்பட்ட மக்கள் கூட்டத்தைப் பார்த்தேன். அந்தச் சுற்றுப்பயணத்தில் நான் கண்ட அந்தக் காட்சிகள் இரண்டும் இன்றும் என் நெஞ்சில் கிடந்து உறுதிக் கொண்டிருக்கின்றன.

இந்தியச் சுற்றுப்பயணம் முடிந்து ஆசிரிய கலாசாலைக்கு வந்து சேர்ந்து சில தினங்களின் பின் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் அழியாத இடம்பெற்று

விட்ட சாலைத்திய விழா யாழ். இந்துக் கல்லூரியில் 05.10.63இல் நடை பெற்றது. எங்கள் கலாசாலையில் இருந்து அந்த விழாவைக் காண நான் ஒருவன் மாத்திரம் சென்றிருந்தேன். அப்பொழுது நான் எழுதுவதற்கு ஆரம் பிக்காத காலம். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்துடன் எனக்கு அக்காலத்தில் எந்தவிதத் தொடர்பும் இருக்கவில்லை. ஆனால் முற்போக்குக் கருத்துக்களை ஏற்றுக் கொண்ட ஒருவனாக இருந்தேன். அந்த விழாவில் நடந்தேறிய சம்பவங்களை எல்லாம் சாதாரணமான ஒரு பார்வையாளராக இருந்து நேரில் பார்த்தேன்.

உங்கள் முற்போக்கு

அந்தச் சம்பவங்கள் பற்றி நாற்பதாண்கூக்கு மேலாகப் பலரும் எடுத்துச் சொல்லி இருக்கின்றார்கள். அதனை மீண்டும் இங்கு விபரித்துச் சொல்ல வேண்டிய அவசியமொன்றும் எனக்கில்லையென நான் கருதுகின்றேன். முட்டை எறிந்து விழாவில் குழப்பம் விளைவித்தது தவறு எனக்குற்றஞ் சாட்டுகின்றவர்கள், அதற்கு முன்னர் நடந்த ஒழுங்கற்ற, நீதியற்ற காரியங்களை வசதியாக மறந்துபோய் விடுகின்றார்கள். முட்டை எறிந்தவர்கள் அவ்வாறு என் நடந்து கொண்டார்கள்? அப்படி அவர்கள் நடக்கும்படி தூண்டி விட்ட குழந்தைகள் எவ்வகள்? முட்டை எறிந்து குழப்பம் விளைவிக்காது தங்கள் எதிர்ப்பினை அவர்கள் எவ்வாறு காட்டி இருக்கலாம்? எல்லோராலும் ஏற்றுக் கொள்ளத் தகுந்த முறையில் எதிர்ப்பினை எந்த

விதமாக வெளிப்படுத்தலாம்?

இந்த விளாக்கங்களைக் கொணும் போதுதான் முற்போக்கு எழுத்தாளர் பக்கத்து நியாயங்களைப் புரிந்து கொள்ளலாம். அத்தோடு இன்னொன் றையும் இங்கு கவனத்தில் கொள்ளுதல் அவசியம் என நான் கருதுகின்றேன். முட்டை எறிந்து - அழுகிப் போன தக்காளிப்பழம் போன்றவற்றை எறிந்து எதிர்ப்புத் தெரிவிப்பது புதுமையான ஒரு காரியமல்ல. வளர்ச்சி அடைந்த நாடுகளில் பெருந்தலைவர்களுக்கெல்லாம் இவ்வாறு தங்கள் எதிர்ப்பைக் காட்டி இருக்கின்றார்கள். முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் புதுமையாகச் செய்த ஒரு காரியமல்ல அது. ஆனால் அதனை மிகத் தவறான, கேவலமான ஒரு செயலாக எடுத்துச் சொல்லிச் சொல்லி, தாங்கள் சொல்வதே மிகச் சரியென நிறுவுவதற்கு இன்றும் எத்தனித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

அத்தகைய எத்தனத்துக்கு உறுதுணையாக முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தைச் சேர்ந்த சிலர் இன்று கருத்துக்களை வெளியிடுவது வேடிக்கையாக இருக்கின்றது. முட்டை எறிந்து கூட்டம் குழப்பப் பெற்ற காலத்தில் இந்த முற்போக்காளர்கள் தங்கள் அதிருப்பினை வெளிப்படுத்தி இருக்கலாம். இவர்கள் இன்று கூறும் கருத்துக்களை இன்னும் சில ஆண்டுகளின் பின்னர் மறுத்துச் சொல்ல மாட்டார்கள் என்பதற்கு என்ன உத்தரவாதம்? இதுதொடர்பாகச் சொக்கன் அவர்கள் தமது

இறுதிக்காலம் வரை கொண்டிருந்த கருத்தே ஏற்படுத்தயதென நான் கருதுகின்றேன்.

முற்போக்கு எழுத்தாளனாக அக்காலத்தில் நான் இருக்கவில்லை. ஆனால் முற்போக்குக் கொள்கைகளை ஆதரிக்கின்ற ஒருவனாக இருந்ததி னாலோ என்னவோ, எங்கள் கலாசாலைப் பண்டிதர் என்மீது மிகுந்த வெறுப்புடன் நடந்து கொண்டார்.

எங்கள் பண்டிதருக்கு ‘யாப்புப் பண்டிதர்’ என்று ஒரு பெயர் உண்டு. யாப்பிலக்கணத்தில் அவர் வல்லவர் எனச் சொல்லுவார்கள். நாங்கள் யாப்பிலக்கணம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென அவர் விரும்பினார். ஆசிரியர்களாக இருக்கின்றவர்கள் யாப்பிலக்கணம் கற்றிருக்க வேண்டும். யாப்பிலக்கணம் கற்றுக் கொண்டு விட்டால் கவிதைகள் எழுதலாம். கவிஞர்கள் ஆசிரியிடலாம் எனக்கூறி, இரண்டு தினங்கள் எங்களுக்கு யாப்பிலக்கணம் கற்பித்தார். முன்றாவது நாள் எங்கள் வகுப்புக்கு வந்து, எல்லோருக்கும் ஒரு கவிதை எழுதுங்கள் எனக் கட்டளை இட்டார். கவிதை என்பது யாப்பிலக்கணம் கற்று எழுதுவதல்ல என்பது எனது கருத்து. அது கடைச்சரக்கல்ல. ஆனால் விரிவுரையாளரான பண்டிதர் எழுதச் சொல்லுகின்றார் என்பதனால் மாணவர்கள் எல்லோரும் ஒவ்வொரு கவிதை எழுதினார்கள்.

பண்டிதர் முதலில் நான் எழுதிய கவிதையைக் கொண்டுவருமாறு பணித்த

தார். நான் எழுந்து சென்று கவிதை எழுதிய எனது கொப்பியை அவரிடம் கொடுத்து விட்டு அவர் மேசை அருகே தலைகுனிந்து நின்றேன். அடுத்தகணம் என்ன நடக்கப் போகின்றது என்பது எனக்கு ஓரளவு தெரியும். நான் எழுதிய அந்தக் கவிதையை வெட்டிச் சிதைத்து சுத்திர சிகிச்சை செய்து முடித்துவிட்டு, என்னமாக என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தார். “இதென்ன கவிதையா? உங்கொரு இலக்கணமும் தெரியாது. உங்குக் கவிதை எழுத வராது” எனச் சொல்லி நையாண்டியாகச் சிரித்தார். நான் மௌனமாகத் தலைகுனிந்த வண்ணம் நிற்பது கண்டு கம்பராமாயணத்துக்குத் திடீரெனத் தாவினார். இராவணன் முதல்நாள் போரில் இராமனிடம் தோல்வி கண்டு எவ்வாறு தலைகுனிந்து நின்றான் என்பதைப் பாடலில் சொல்லி, அந்தக் காட்சியுடன் என்னை ஒப்பிட்டு இரசித்தார். நான் மனம் குன்றிப் போகாது, உள்ளே நகைத்த வண்ணம் அப்பொழுது நின்று கொண்டிருந்தேன் என்பது அவருக்கு எப்படித் தெரியும்?

அதன் பின்னர் மாணவத் தலைவன் சந்தியாப்பிள்ளையின் கவிதையை வாங்கிப் படித்துவிட்டு மிகவும் சிலாகித்துப் பாராட்டினார். சந்தியாப்பிள்ளையை மிகவும் உயர்த்திச் சொன்னார். எதிர்காலத்தில் சிறந்த கவிஞராக வருவாய் என வாழ்த்துக் கூறினார்.

அந்த வகுப்பு முடிந்து நாங்கள் எல்லோரும் விடுதிக்குத் திரும்பிப் போனோம். அப்பொழுது நன்பர்

சந்தியாப்பிள்ளை என்னிடம் வந்து, “மக்ஷான் என்னை மன்னித்துக் கொள். எப்படி அது நீ எழுதின கவிதை என்று வகுப்பிலே நான் சொல்லுகிறது? பண்டிதரின் பாராட்டு முழுவதும் உனக் குத்தான் உரியது. உன்னிலே அவருக் கொரு வெறுப்பு. அதுதான் உன்னை நக்கலடிக்கிறார்” எனச் சொன்னபோது, நான் அது கேட்டுச் சிரித்துக் கொண்டேன்.

ஆண்டுதோறும் நடைபெறுவது போல அந்த ஆண்டின் இறுதியில் கலா சாலைச் சஞ்சிகை ஒன்றினை வெளி யிடுவதற்கான ஒழுங்குகள் மேற்கொள் ளப்பட்டன. அந்தச் சஞ்சிகை ஆசிரியராக நான் இருப்பேன் என்னும் நம்பிக்கை எனக்கு மனதில் இருந்து வந்து. எனக்கு மாத்திரமல்ல, அங்கு படித்துக் கொண்டிருந்த பலருக்கும் அந்த எண்ணம் இருந்தது. நல்ல வாசகனாக, இலக்கிய ஈடுபாடு உள்ளவனாக நான் இருந்தமையே அந்த எண்ணம் பலரின் உள்ளங்களில் உருவாவதற்கு அடிப்படைக் காரணமாக இருந்தது. ஆசிரிய மாணவர்கள் அனைவரையும் ஒன்று கூட்டி கலாசாலைச் சஞ்சிகை ஆசிரியரைத் தெரிவு செய்கின்ற சமயம், திருநெல்வேலிக்காரர்கள் எழுந்து தங்களில் ஒருவரை பிரேரித்து அனுமதித்தார்கள். அவருக்கு எதிராக இன்னொருவரைப் போட்டியாக நிறுத்தி, மாணவர்கள் மத்தியில் பிரி வினை உருவாக்கி, சஞ்சிகை வெளி யீடில் குழப்பத்தைத் தோற்றுவிக்கக் கூடாது என்னும் கருத்து அங்கு

நிலவியது. அதனால் அவர் ஏகமன தாகத் தெரிவு செய்யப் பெற்றார். அதன் பின்னர் தெரிவு செய்யப் பெற்ற மலர் வெளியீட்டுக் குழுவில் அங்கம் வகிப்பதற்கு முடிவாக நான் மறுத்து விட்டேன். அந்த மலரில் எழுதுவதை யும் நான் முற்றாக நிராகரித்தேன். “கலாசாலை முடிந்து வெளியே சென்ற பின்னர் நான் எழுதிக் காட்டுகின்றேன்” என அப்பொழுது சபதம் எடுத்துக் கொண்டேன்.

கலாசாலை ஆண்டிருதி எழுத்துப் பரிட்சைகள் தொடங்குவதற்கு முன்னர் செயல்முறைப் பரிட்சைகள் ஆரம்ப மாயின. எழுத்துப் பரிட்சைகள் எனக்குச் சிரமமானவைகளாகத் தோன்ற வில்லை. செயல்முறைப் பரிட்சைகள் சில உண்மையில் எனக்குச் சிரமமான வைகள்தான். நான் படிக்கும்போது அந்தப் பாடங்களில் அதிக அக்கறை கொள்ளாது இருந்து விட்டேன். ஆனால் பரிட்சையில் அந்தப் பாடங்களில் இருந்து நான் தப்பித்துக் கொள்ள இயலாது. அவைகளில் நான் சித்தி பெற்றேயாக வேண்டும். அந்தப் பாடங்களில் ஒன்று சங்கீதம். இசையில் என்னை மறந்து இலயித்துப் போகும் இயல்பு எனக்குண்டு. கமாராகப் பாடு வேன். ஆனால் சங்கீத பாடத்தில் அதிகம் ஈடுபாடு காட்டாமல் இருந்து விட்டேன்.

சங்கீதம் செய்முறைப் பரிட்சுகராக ஒரு பெண் சங்கீத பூஷணம் கலா சாலைக்கு வந்திருந்தார். விரிவுரை மண்டபத்தில் மேடையில் விரித்திருந்த

கம்பளத்தில் அவர் வந்து அமர்ந்தார். பரிட்சைக்குத் தோற்றும் ஆசிரிய மாணவர்களின் பெயர்ப் பட்டியல் அவர் கையில் இருந்தது. அந்தப் பட்டியலில் வூள்ள வரிசைக் கிரமமாக ஒவ்வொரு மாணவனும் அழைக்கப் பெற்று பரிட்சுக்கப் பெற்றார்கள். எனது சந்தர்ப்பம் வந்தபோது நான் மெல்லச் சென்று அந்தப் பரிட்சுகர் முன் அமர்ந்தேன்.

“கர வரிசை மூன்று காலங்களிலும் பாட இயலுமா?” என அவர் முதலில் என்னிடம் கேட்டார். பாட முடியுமென நான் சொன்ன பதிலைக் கேட்டு, அவ் வாறு பாடுமாறு தெரிவித்தார். இரண்டு காலங்களில் பாடி முடித்துவிட்டு மேற்கொண்டு பாடாமல் நிறுத்தினேன். “என் நிறுத்தி விட்டார்? மூன்றாவது காலத்தில் பாடும்!” எனச் சொன்னார். மூன்றாவது காலத்தில் பாடத் தெரியாதென நான் அப்பொழுது பதிலளித்தேன். “மூன்று காலத்திலும் பாட முடியுமென இப்பொழுதுதானே சொன்னீர்?” எனக் கேட்டு அதிசயமாக என்னை நோக்கினார். அப்பொழுது மிக நிதானமாக, “மூன்று காலங்களில் பாட எனக்குத் தெரியாது என்று முதலில் சொல்லி இருந்தால், இரண்டு காலங்களில் பாடும் சந்தர்ப்பம் எனக்கு கிடைத்திருக்காது” என அமைதியாகச் சொன்னேன். எனது அந்தப் பதில் கேட்டு பரிட்சுகர் முகம் திடைரென மலர்ந்தது. அன்பாக என் முகத்தை நோக்கினார். மெல்லச் சிரித்த வண்ணம், “நீர் மகா புத்திசாலியாக இருக்கிறீர்!” எனப் பாராட்டினார். “உம்முடைய புத்திசாலித்தனத்துக்கு

நான் புள்ளி போடத்தான் வேண்டும்” என்றார். அதன் பிறகு ஒரு இசைப் பாடல், ஒரு தேவாரம் பாடும்படி சொன்னார். நான், “தாமரை பூத்த தடாகமெடி...” என்ற பாடலையும் ஒரு தேவாரத்தையும் பாடி முடித்துவிட்டு, எழுந்து வரும்போது சங்கீத பாடத்தில் சித்தியடைந்து விட்டேன் என்பது நிச்சயமாக எனக்குத் தெரியும்.

பாடசாலை மாணவனாக இருந்த காலத்திலேயே விளையாட்டுத்தறையில் நான் அதிக நாட்டம் காட்டவில்லை. சிறுவயது முதல் வாசிப்புப் பழக்கம் என்னைத் தொற்றிக் கொண்டு விட்டதே அதற்குக் காரணம். ஆசிரிய கலா சாலையில் உடற்பயிற்சிச் செயல் முறைப் பாடம் ஒன்று நடத்திக் காட்ட வேண்டும். அத்துடன் விளையாட்டுப் பயிற்சி ஒன்றும் மாணவர்களுக்கு அளிக்க வேண்டும்.

அந்த வார இறுதியில் வீட்டுக்கு வந்து உதைப்பந்தாட்ட நுணுக்கங்களைத் தம்பியிடம் கேட்டு அறிந்து கொண்டேன். உடற்பயிற்சி செயல் முறைப் பாடம் பரிட்சிப்பதற்கு, அதற்குப் பொறுப்பான கல்வி அதிகாரி கலா சாலைக்கு வந்திருந்தார். அவர் மிகவும் கடுமையாக நடந்து கொள்வார் என்னும் செய்தி, கலாசாலைக்கு அவர் வருவதற்கு முன்னரே பரவி இருந்தது. அன்று காலையில் மழை மெல்லத் தூற ஆரம்பித்தது. அதனால் விளையாட்டு மைதானத்தில் வைத்து அந்தச் செயல் முறைப் பாடம் பரிட்சிக்க இயலாது போனது. நீண்ட விரிவுரை மண்டபம்

ஒன்றினுள் பரிசை ஆரம்பமானது. கல்வி அதிகாரி ஒரு கதிரையில் அமர்ந் திருந்தார். கலாசாலை வளாகத்துக்குள் இருக்கும் சாதனா பாடசாலை மாணவர் களைக் குழுக்களாக அழைத்து வந்து உடற்பயிற்சி வகுப்பினை நடத்திக் காட்ட வேண்டும்.

நான் வகுப்பு நடத்திக் காட்ட வேண்டிய சந்தர்ப்பம் வந்ததும், கையில்லாத பெனியன், அரைக்காற் சட்டையுமாக மாணவர் முன் நின்று, மாணவர்களை இரண்டு வரிசைகளில் நிறுத்தி, அவர்களுக்குப் பயிற்சிகளைச் செய்து காட்டி, பின்னர் கட்டளைக்கு இணங்க பயிற்சிகளைச் செய்வித்து, நிறைவு செய்து கொண்டு விளையாட்டுக்கு வர்கள் என்று வேண்டும்?

இந்தப் பாடங்களுடன் மிக முக்கியமான கற்பித்தல் செயல்முறைப் பாடம் ஒன்று கலாசாலையில் இருந்து வந்தது. ஆசிரிய மாணவர்கள் தாங்கள் விரும்பும் ஒரு பாடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து கற்பித்தல் பயிற்சி வகுப்பை நடத்திக் காட்டலாம். ஆசிரிய பயிற்சியில் மிகப் பிரதானமான செயல்முறைக் கல்வி அது. ஆசிரிய மாணவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தமது பயிற்சிக் காலத்தில் சுக மாணவர்கள், விரிவுரையாளர்கள் முன்னிலையில் குறைந்தது இரண்டு தடவைகளாவது அத்தகைய வகுப்புக் களை நடத்திக் காட்ட வேண்டும். அந்த வகுப்புக்குக் 'கண்டன பாடம்' எனவும் ஒரு பெயர் உண்டு. கற்பித்தலிலுள்ள குறைபாடுகளை அவதானித்திருந்து தமது கண்டனத்தைப் பலரும் தெரிவிப் பார்கள். அதேசமயம் பாராட்டுத் தெரி விப்பதற்கும் அவர்கள் தவறுவதில்லை.

நான் அந்த வகுப்புகள் நடத்திய சமயம் இலக்கியப் பாடத்தையே தேர்ந்தெடுத்தேன். ஏனைய பாடங்களைக்

ஞும் அச்சம் எனக்கு மனதில் இருந்து கொண்டிருந்தது. ஆயினும் விளக்கங்கள் யாவையும் சொல்லி முடித்துவிட்டு பரிசைகரைப் பார்த்து, “பந்தை அடிக்கவா ஸேர்!” எனத் தந்திரமாகக் கேட்டேன். “இந்த விளக்கத்துக்குப் பிறகு ஏன் அடிக்க வேணும்? வேண்டாம்” என அவர் சொன்ன பதிலின் பின்னர் தான், எனக்கு மனதில் அமைதி பிறந்தது. பிறகென்ன! அந்தப் பாடத்தில் நான் சித்தியடைந்தேன் என்று சொல்லவா வேண்டும்?

இந்தப் பாடங்களுடன் மிக முக்கியமான கற்பித்தல் செயல்முறைப் பாடம் ஒன்று கலாசாலையில் இருந்து வந்தது. ஆசிரிய மாணவர்கள் தாங்கள் விரும்பும் ஒரு பாடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து கற்பித்தல் பயிற்சி வகுப்பை நடத்திக் காட்டலாம். ஆசிரிய பயிற்சியில் மிகப் பிரதானமான செயல்முறைக் கல்வி அது. ஆசிரிய மாணவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தமது பயிற்சிக் காலத்தில் சுக மாணவர்கள், விரிவுரையாளர்கள் முன்னிலையில் குறைந்தது இரண்டு தடவைகளாவது அத்தகைய வகுப்புக் களை நடத்திக் காட்ட வேண்டும். அந்த வகுப்புக்குக் 'கண்டன பாடம்' எனவும் ஒரு பெயர் உண்டு. கற்பித்தலிலுள்ள குறைபாடுகளை அவதானித்திருந்து தமது கண்டனத்தைப் பலரும் தெரிவிப் பார்கள். அதேசமயம் பாராட்டுத் தெரி விப்பதற்கும் அவர்கள் தவறுவதில்லை.

நான் அந்த வகுப்புகள் நடத்திய சமயம் இலக்கியப் பாடத்தையே தேர்ந்தெடுத்தேன். ஏனைய பாடங்களைக்

கற்பிப்பதற்கு இயலுமாக இருந்த போதிலும் இலக்கியத்தின் மேல் எனக்கிருந்த நாட்டம் காரணமாக, அந்தப் பாடத்தைத் தெரிவு செய்து கற்பித்து வந்தேன். கம்பராமாயனம் அல்லது நளவென்பா பாடல்களுள் ஒன்றினைத் தேர்ந்தெடுத்து எனது வகுப்பினை நடத்திக் காணபித்து விரிவுரையாளர்களின் பாராட்டைப் பெற்று வந்திருக்கின்றேன்.

எனது ஆண்டிறுதிப் பரிசைக் கற்பித்தலுக்கு கம்பராமாயனப் பாடல் ஒன்றினைத் தெரிவு செய்தேன். அந்த வகுப்பினைக் கலாசாலை விரிவுரையாளர்கள் மாத்திரம் பார்வையிட்டுப் புள்ளி போடுவார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். சாதனா பாடசாலையில் எட்டாம் வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருந்த மாணவர்களை அழைத்து வந்து, பரிசைக்குரிய எனது வகுப்பினை நடத்தினேன். அந்த வகுப்பைக் கலாசாலைப் பண்டிதரும், இன்னொரு விரிவுரையாளர் செல்வநாதரும் பார்வையிட்டுப் புள்ளி போட்டார்கள்.

செல்வநாதர் வல்வெட்டித் துறையைச் சேர்ந்தவர். இளவாலையில் திருமணஞ்சு செய்து வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார். அவருக்கு என்மீது அக்கறை இருந்தது. சில சமயங்களில் புத்தகங்கள், சஞ்சிகைகள் என்னிடத்தில் வாங்கி வாசிப்பார். இரசிகமணி களைச் செந்திநாதன் தனது மகளின் நினைவாகத் தொகுத்து வெளியிட்டிருக்கும் 'சமூத்துக் கவிமலர்கள்' என்னும் தொகுதியை என்னிடம் பெற்றுச்

சென்று பல நாட்கள் வைத்திருந்து படித்தார் என்பது இப்பொழுதும் என்னினவில் இருக்கிறது. அந்த நாலில் தனது கைப்பட அவர் எனது பெயரை எழுதித் தந்துள்ளமையை நெஞ்சில் வைத்து இன்றும் அத்தொகுதியைப் பேணிப்பாதுகாத்து வருகின்றேன்.

செய்யுள் இலக்கியம் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் 'நயங் கறுதல்' அல்லது 'நயங் காணல்' என்பது அக்காலத்தில் மிக முக்கியமான ஓர் அமசம். இன்று செய்யுள் இலக்கியம் பற்றி மேடைகளில் பேசும் இலக்கியப் பிரசங்கிகள் நயங் காணுகின்றார்கள் என்பது இன்றைய இளைய தலைமுறையினருக்குத் தெரியும். சாதனா பாடசாலையில் எட்டாம் வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருந்த மாணவர்களை அழைத்து வந்து, பரிசைக்குரிய எனது வகுப்பினை நடற்பணி பண்ணாதவற்றை எல்லாம் மாணவர்களுக்கு வகுப்பில் இலக்கியம் கற்பிக்கும் ஆசிரியர் தனது ஆற்றலின் வெளிப்பாடாக அந்தக் காலத்தில் எடுத்துச் சொன்னார். நானும் அதனைச் செய்ய வேண்டிய பரிசைத் தேவை எனக்கு இருந்தது.

நாடு துறந்து வளவாசம் வந்து விட்ட இராமனும் சிதையும் இரவு வனத்தில் படுத்துத் தூங்குகின்றார்கள். இளையவன் இலக்குமணன் வில்லைக் கையில் ஏந்திய வண்ணம் கண் துஞ்சாது அவர்கள் இருவருக்கும் காவலாக நிற்கும் காட்சியைச் சித்திரிக்கும் பாடலையே நான் வகுப்பில் கற்பித்தேன். அந்தப் பாடலில், “அல்லையாண்ட

“மெந்த மேனி அழகனு மவருந் துஞ்சு” என வரும் பகுதிக்கு நயங் கூறுமிடத்து, “இராமனின் அழகை எடுத்துச் சொன்ன கம்பன், சீதை பற்றிக் குறிப் பிடும் போது சீதையின் அழகு பற்றிப் போது, ‘அவள்’ என்று மாத்திரம் சொல்லுகின்றான். இலக்குமணன் விழித்திருந்து காவல் காத்துக் கொண்டு நிற்கும் வேளையில் படுத்துத் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் சீதையின் தோற்றத் தினை எடுத்துச் சொல்லக் கூடாது என்னும் பண்பாட்டினால் ‘அவள்’ என்று மாத்திரம் குறிப்பிட்டான்” என நான் சொன்னேன்.

“வெய்யோனாளி தன்மேனியின் விரிசோதியில்” என வரும் கம்பராமாயணப் பாடலில் இராமன் அழகு பற்றிச் சொல்ல வந்த கம்பன் “ஜீயோ” எனவும் இறுதியில் குரல் எழுப்பு கின்றான். அந்த “ஜீயோ” இராமன் அழகை முழுமையாக எடுத்துச் சொல்ல இயலாத ஏக்கத்தினால் பிறந்ததெனப் பலரும் நயங் கூறக் கேட்டிருக் கின்றேன். அதனை மனதில் வைத்து ‘அவள்’ என்பதற்குப் புதிய நயம் ஒன்றினை நான் கூறினேன்.

வகுப்பு முடிந்து மாணவர்கள் அங்கிருந்து சென்ற பின்னர், பண்டிதர் அருகே வருமாறு என்னை அமைத்தார். நான் அவர் முன்போய் அமைதியாக நின்றேன். “சீதை என்ன பெற்றிக் கோட்டோடையோ படுத்திருந்தவன்?” என நக்கலாகக் கேட்டார். பண்டிதரை விளங்கி வைத்திருந்த செல்வநாதர், “அவர் சொன்னதும் சரிதானே!” என

பண்டிதரைப் பார்த்துச் சொல்லி விட்டு, என்னை நோக்கி “நீர் போம்” எனக் கூறி மேலும் பண்டிதர் பேசாத வண்ணம் என்னை அங்கிருந்து அனுப்பி வைத்தார்.

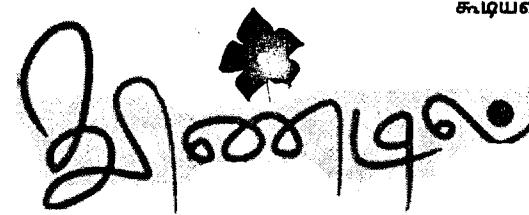
எனக்கு அப்பொழுது திடமாக ஒன்று தெரியும். இந்தப் பண்டிதரால் எனது சித்திகளைத் தடுத்து நிறுத்திவிட இயலாது என்பதுதான், அது.

ஆசிரிய கலாசாலையில் புதிய பல அனுபவங்களைப் பெற்று, கலாசாலைக் கல்வியை நிறைவு செய்து கொண்டு மார்க்டி விடுமுறையில் எனது வீட்டில் வந்து தங்கி இருந்தேன். அப்பொழுது சாதிக் கொடுமை கொழுந்து விட்டு எரிந்த சம்பவம் ஒன்று நீர்வேவியில் நடைபெற்றது.

ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வீடுகள் சாதி வீவறியர்களால் தீ வைத்துக் கொளுத்தி எரிக்கப்பட்டன. அந்தச் சம்பவம் அறிந்து, சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபைத் தலைவரைத் தேடிச் சென்றேன். மகாசபையின் பணிப்பின் பேரில் நீர்வேவியில் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்காக எங்கள் கிராமத்தில் 20.12.1963இல் வீடு விடாகச் சென்று உண்டியல் குலுக்கி நிதி சேகரித்தேன். மறநாள் அந்த நிதியை எடுத்துக் கொண்டு நீர்வேவி சென்றேன். தீ முட்டி எரிக்கப்பட்ட வீடுகளை மகாசபையைச் சேர்ந்தவர்கள் மீளக் கட்டிக் கொடுத்த சிரமதானப் பணியில் நானும் ஒருவனாகப் பங்கு கொண்டேன்.

வளரும்...

இலக்கிய நண்பர்களுக்கும் இளம் தலைமுறை எழுத்தாளர்களுக்கும் ஒரு வேண்டுகோள். தரமான இலக்கியக் கேள்விகளையும், தேடல் மிக்கதான கேள்விகளையும் தூண்டிலுக்கு எழுதி அனுப்புக்கள். கூடியவரை பிரசரமாகும் என்ற இலகு நிலையில் தனிப்பட்ட கேள்விகளை - அதிலும் என்னைப் பற்றிய கேள்விகளைத் தவிர்த்து விடுக்கள். எனது தனிப்பட்ட இலக்கியப் பங்களிப்பைப் பாராட்டி வரும் எத்தகைய கேள்விகளுக்குப் பதில் தரப்பட மாட்டாது.

கூடியவரை தேடல் முயற்சி சம்பந்தப்பட்ட தான் கேள்வியையே கேட்கப் பாருங்கள். அதனால் நானும் அறிவுத் தேடல் முயற்சியில் ஈடுபெடுத்தி என்னையும் விசாலப் படுத்திக் கொள்ள முடியும். இதனால் இப்பகுதியைக் கட்டுப்படுத்துகின்றேன் என என்ன வேண்டாம்.

இந்தக் குறிப்பை ஏன் இங்கு குறிப்பிடுகிறேன் என்றால், இந்தத் தூண்டில் கேள்வி - பதில் பகுதிகள் நாளை நாலுருவில் புத்தகமாக வெளிவரும். அந்தத் தொகுப்பு நூலில் உங்களது கேள்வியும் உங்களது நாமமும் இடம்பெற வேண்டும் என நீங்கள் இப்போதே விரும்பினால், பொறுப்புடன் இந்தப் பகுதியைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுங்கள்.

- பொமினிக் ஜீவா

❖ நீங்கள் தூண்டில் பக்கத்தில் இளந் தலைமுறையாளரின் சாதாரணமான கேள்விகளுக்கெல்லாம் பதில் சொல்வதாகக் குறை சொல்லப்படுகிறதே, இதற்கு என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?

புத்தளம்.

ஒரு இளைஞர் ஜாயுவதியோ தனது நேரத்தைச் செலவு செய்து, பேப்பரும் பேனாவு மெடுத்துதனது அறிவுத் தேடலுக்கு ஏற்பத்துரண்டிலுக்கு ஒரு கேள்வியை எழுதி அனுப்பு கிறார் என்றால் அதில் அவர்களின் உழைப்பின் பங்கு எத்தகைய பெரியது என்பது எனக்குத் தெரியும். ஏனெனில் இளமைக்காலத்தில் இப்படியீழுதி எழுதிச்சான் இலக்கிய உலகில் காலடி வைத்தேன். எனவே இளந் தலைமுறையினரின் இத்தகைய முயற்சிகளுக்கு நான் ஊக்கமூட்டி வருகின்றேன். இதனால் நிச்சயமாக ஒரு புதிய இளந் தலைமுறை இலக்கிய உலகில் காலடி பதிக்கும்.

எஸ்.நாகேந்திரன்

❖ தமிழகத்தில் கலைஞரின் தலைமையில் இயங்கும் புதிய அரசாங்கத்தைப் பற்றி உங்களது அபிப்பிராயம் என்ன?

வத்தனை. **சா.தியாகேசன்**

கலைஞர்முதலமைச்சராகப்படுவி யேற்றதும் பெரியார், அண்ணா ஆகி யோருடைய சிலைகளுக்குச் சென்று மரியாதை செய்ததாகத் தகவல்கள் சொல்லின. பேப்பர் செய்தி வேறொரு தகவலைத் தருகிறது. தி.மு.க.வின் அரசியல் தலைமையின் இரட்டை வேடத்தை இந்தத் தகவல் துலாம் பிரமாக எமக்குக் காட்டித் தருகிறது. கூட்டுறவுத்துறை அமைச்சர் கோ.சி. மணி என்பவர் அமைச்சர் பதவி ஏற்ற தன் பின்னர் பாரிய குற்றச்சாட்டின் மீது நீதிமன்ற ஜாமீனில் இருக்கும் சங்கராச் சாரியாரைப் போய்த் தரிசித்து ஆசிபெற்றாராம். அத்துடன் அவர் நடத்திய யாகத்திலும் கலந்து கொண்டாராம். தொடர்ந்து சங்கரருக்குப் பொன்னாடை போர்த்திக் கொரவித்துள்ளாராம். செய்திகள் எமக்கு இப்படிச் சொல்லுகின்றன. அமைச்சர் கோ.சி. மணி, கலைஞர் மந்திரி சபையில் ஓர் அமைச்சர்மாத்திரமல்ல. நீண்ட நெடுங்காலத்துத் தி.மு.க. உறுப்பினரும் கூட, நீதிமன்றத்தீர்ப்புக்குட்பட்டு தற்காலிக மாக ஜாமீனில் வெளிவந்திருக்கும் ஜெயேந்திரரைச் சந்தித்து, அமைச்சர் என்ற முறையில் இன்று பதவி வகிக்கும் ஒருவர் அவர்நடத்திய யாகத்திலும்

கலந்து கொண்டு, பொன்னாடை போர்த்தி அவரைக் கொரவிப்பதென்றால், அவர் பதவி வகிக்கும் அரசாங்கத் திடமிருந்து எத்தகைய நிதி கிடைக்கும் என அறிவுக்கும் அச்சமடைவதில் நியாயம் இருப்பதாகவே நமக்குப் படுகின்றது. மறைந்த பெரியார் நாமம் வாழ்க!

❖ மெய்யாகச் சொல்லுவாங்கள். நகைச்சுவை உணவு உங்களிடம் உண்டா?

பதுனை. **ஆர்.தயாநிதி**

இத்தனை வேலை நெருக்கடி களுக்கு மத்தியிலும் நகைச்சுவை உணவு என்னிடம் மிகுந்திருக்கின்ற படியால்தான், நான் தொடர்ந்து இயங்கி வருகின்றேன். உற்சாகமாக இருக்கின்றேன். தரமான ஆரோக்கியமான மனசு படைத்த திறமைசாலி ஒவ்வொருவனிடமும் நகைச்சுவை உணவு இருக்க வேண்டும். இல்லாது போனால் மனித உருவில் நடமாடும் சிலையாகவே ஈற்றில் அவன் மாறி விடுவான்.

❖ குழந்தை இலக்கியங்களின் இன்றைய நிலை என்ன? அவ்விலக்கியம் இன்று வளர்ந்து வருகின்றதா?

திருகோணமலை. **எஸ்.யேசுதாசன்**

சொன்னால் நம்ப மாட்டார்கள். இன்று இலங்கையில் சிறுவர் இலக்கி

யத்திற்குத்தான் பெரும் மதிப்பு உருவாகி வருகின்றது. புதிய நவீன அமைப்பின் பெறுபேறாக அழகமுகான அமைப்பு படினும், கவர்ச்சியான பல்வேறு வடிவமைப்புப் படங்கள் கொண்டதாகவும் வெளிவரும் சிறுவர் நூல்களைப் பார்க்கும் போது நமக்கே நாம் குழந்தையாக இல்லையே என்ற கவலை மனசைத் தொடுகின்றது.

❖ அந்தக் காலத்து யாழ்ப் பாண இலக்கிய வாழ்க்கையை நீங்கள் நினைத்துப் பார்ப்பதுண்டா? வெள்ளவத்தை. **எஸ்.வசீகரன்**

அடிக்கடி நினைத்துப் பார்ப்பேன். மனதில் ஒரு நிறைவு ஏற்படும். கருத்து முரண்பாடுகள் நம்மிடையே இருந்த போதிலும் கூட, பகை உணர்வு கொஞ்சம் கூட நம்மிடையே தலை காட்டியில்லை. நான் நகரத்தின் மத்தியில் இருந்த காரணத்தால் பலரை அடிக்கடி நந்திக்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தாது. 'சிற்றி பேக்கரி' என்றொரு தேநீர்ச்சாலை யாழ். பஸ்திலையத்திற்கு ஏன்மையில் இருந்தது. அங்கு சென்று வெண்டிய மட்டும் நத்து விட்டு, ஏன்னர் தேநீர் அருந்தி மகிழ்வோம். அது ஓர் இலக்கிய யுகம்.

❖ நீங்கள் அடிக்கடி யாரை நினைத்துக் கொள்கிறீர்கள்?

கோப்பாய். **ஆர்.சரவணமுத்து**

சிகிமணி கணக்செந்திநாதனை நினைத்துப் பார்ப்பேன். 'டேய்சொக்கா' எனச்

சொல்லிக் கொண்டே இருக்கையில் குந்தும் அந்தப் பாசமே தனிப் பெறுமதி வாய்ந்தது. காலை ஒன்பது மணி போல் பண்டிதமணி யிடம் இருப்பார். பத்தனை போல் மல்லிகையில் காட்சி தருவார். மாலை மூன்றரை போல், ரீகல் தியேட்டரில் ஆங்கிலப் படம் பார்த்து ரசிடப்பார். ஒரு வித்தியாசமான மனிதர் ரசிகமணி.

❖ இன்று வாரா வாரம் ஏராளமான புதுப் புதுப் புத்தகங்கள் வெளி வந்து கொண்டிருக்கின்றனவே, அவைகளின் சந்தைப்படுத்தல் நிலை திருப்தி கரமாகவுள்ளதா?

வவுனியா. **எஸ்.அழகேசன்**

அந்த துர்ப்பாக்கிய நிலையை என்னவென்று சொல்வது? புத்தகம் வெளியிடும் ஒவ்வொரு படைப்பாளியும் தனது வெளியீடாக வெளிவந்துவர நாலைச் சந்தைப்படுத்தத் தெரியாமல் விழி பிதுங்கி நிற்கிறான். இதற்கான மாற்று வழியை நாம்தான் தேடிக் கண்டடைய வேண்டும். பதிப்பாளர்கள் ஒன்றுபடுவதன் மூலம்தான் இதற்கு விடிவு காலம் ஏற்பட முடியும்.

❖ முத்த எழுத்தாளர் வரதர் இப்பொழுது எந்த நிலையில் இருக்கிறார்? அவர் ஆரோக்கியமாக இருக்கிறாரா? அ'புரம்.

எம்.ரஹ்மீம்

நேற்று செங்கை ஆழியான மல்லிகைக்கு வந்தார். அவரிடம் வரதரைப் பற்றி விசாரித்தேன். வயதால்

உடல் தளர்ந்து போனாலும் நல்ல ஆரோக்கியமாக இருப்பதாகச் சொன்னார். நம்மிடையே இன்று மிஞ்சியிருக்கும் ஒரேயொரு முத்த ஏழுத்தாளர் வரதர்தான். அவர் தொடர்ந்தும் ஆரோக்கியமாக வாழ வாழ்த்தி மதிழ்வோம்.

❖ தமிழ்நாட்டுப் பிரபல வார இதழ்கள் ஒவ்வொன்றும் தமது சஞ்சிகைகள்தான் விற்பனையில் முதலிடம் வகிக்கின்றன, என மற்பக்கத்தில் வண்ண அடைப்புக்குள் வெளியிடுகின்றனவே. இது பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

கொழும்பு. சா.தேவதாஸ்

ஒரு சஞ்சிகையின் உள்ளக்கு ஆழத்தை வைத்து நாம் முடிவெடுக்க வேண்டுமே தவிர, அதன்து இலட்சங்களை வைத்து முடிவெடுத்து விடக் கூடாது. வெறும் வண்ணங்களையும், சினிமாக்கவர்ஸ்சியையும் வைத்து அதை வெகுசன விற்பனைப் பண்டமாக்கி, அதன் மீது பெருமைப்படுவதை விட, மிக மிக எளிமையாக வெளிவந்த கோமல் சுவாமிநாதனின் 'சுபமங்களா', விஜயபாஸ்கரனை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்த 'சரஸ்வதி' போன்றவை இன்றும் பேசப்பட்டு வருகின்றன. இன்னும் கொஞ்சக் காலம் பொறுத்திருந்து பாருங்கள். இந்த முதலிடங்கள் எங்கு போய் முடிகின்றன என்பதை நீங்கள் தெரிந்து கொள்வீர்கள்.

பாருதேஷன்

❖ மல்லிகையை இத்தனை காலமும் தொடர்ந்து நடத்தி வருகிறீர்களே, இதன் பொருளாதாரத் தாக்கத்தால் விரக்தியடைந்து எப்பொழுதாவது மன ஏரிக்கல் பட்ட துண்டா?

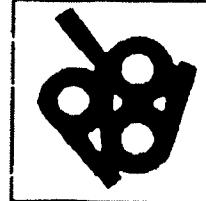
கண்டி.

அ.யோகநாதன்

ஆழமான எதிர்கால நல்நோக்கத் திற்காகத் தம்மை ஒப்புக் கொடுத்து, தாம் செய்யும் செயலையே ஒரு வேள்வியாகக் கருதி அர்ப்பணிப்புடன் செயற்படும் எந்த ஒரு மனிதனுக்கும் தான் ஒப்புக்கொண்ட வேலையில் களைப்போ, விரக்தியோ ஏற்பட முடியாது. சின்னச் சின்ன ட. எஸ் சுமைகள் இடையிடையே தலை காட்டுவதுண்டு. அது விரக்திக்குட்பட்ட மன நிலைக்கு என்னைக் கொண்டு போக நான் விடுவதில்லை.

ஒரு மனிதன் இடையராது தொடர்ந்து இயங்குவதற்கு அவனுக்குள் ஒரு மகத்தான இலட்சியம் இருந்தாக வேண்டும். எனது பதினெட்டாவது வயதிலேயே எனக்கான எதிர்கால இலட்சியத்தை மனதார வரித்துக் கொண்டவன், நான். எனவே மல்லிகையை ஆரம்பித்த காலத்திலேயே அந்த மகத்தான மக்கள் நேசமே என்னை வழி நடத்தி வருகின்றது. இதில் சலிப்படை வதற்கோ, விரக்திப்படுவதற்கோ இடமே இருப்பதில்லை.

201 - 1/4, ஸ்ரீ கதிரேசன் வீதி, கொழும்பு - 13. முகவரியில் வசிப்பவரும் மல்லிகை ஆசிரியரும் வெளியிட்டாளருமான டொமினிக் ஜீவா அவர்களுக்காக, கொழும்பு விவேகானந்த மேடு, 103, இலக்கத்திலுள்ள U. K. பிளின்டர்ஸில் அச்சிட்டு வெளியிடப் பெற்றது.

POOBALASINGHAM BOOK DEPOT

IMPORTERS , EXPORTERS, SELLERS &
PUBLISHERS OF BOOKS,
STATIONERS AND NEWS AGENTS.

Head office:

340, 202 Sea Street,
Colombo 11, Sri Lanka.

Tel. : 2422321

Fax : 2337313

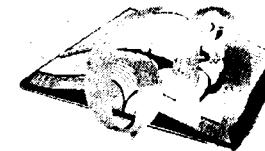
E-mail : pbdho@slt.net.lk

Branches :

309A-2/3, Galle Road,
Colombo 06, Sri Lanka.

Tel.: 4-515775, 2504266

4A, Hospital Road,
Bus Stand, Jaffna.

பூபாலச்சுக்கம் பத்தகசாலை

பத்தக விற்பனையாளர்கள், ஏற்றுமதி,
இறக்குமதியாளர்கள், நூல் வெளியிடாளர்கள்

தலைமை :

ஒல. 202. 340 செடியார் தெரு.

கொழும்பு ॥. ஒலைங்கை.

தொ. பே. 2422321

தொ. நகல் 2தெரு

மின்னாஞ்சல் : pbdho@slt.net.lk

கிளை :

ஒல. 309 A-2/3. காலி வீதி.

கொழும்பு 06. ஒலைங்கை

தொ. பே. 4-515775

ஒல. .ம். ஆஸ்பத்திரி வீதி,
பல் நிலையம், மாழிப்பாணம்.

Happy Digital Centre

Digital Colour Lab & Studio MAIN FEATURES

Automatic dust & scratch correction

- * Maximum Size: 12" x 18" (Digital Print)
- * Output Resolution: 400dpi
- * Film Input Formats: 135, 1x240, 120, APS
- * Film Types: Colour negative & positive, B&W negative, Sepia negative
- * Compatible Input & Output Media:
(Floppy Disk, CD-Rom, CD-R/RW, MO, ZIP, DVD-RAM, DVD-R, DVD-ROM, PC Card, CompactFlash, SmartMedia,)
- * Print to Print
- * Conduct sheet & Index print
- * Templates: Greeting Cards, Frame Prints, Calendar Prints, Album Prints.

HEAD OFFICE

HAPPY DIGITAL CENTRE
DIGITAL COLOUR LAB
& STUDIO

No. 64, Sri Sumanatissa Mw,
Colombo - 12. Tel : 074-610652.

BRANCH

HAPPY PHOTO
STUDIO & PROFESSIONAL

PHOTOGRAPHERS & VIDEOGRAPHERS

No. 300, Modera Street,
Colombo - 15. Tel : 011-2526345.